RAGNAR JÓNASSON

"Jónasson bana göre mutlaka okunacak yazarlardan... Muhtemelen günümüzün en iyi İskandinav yazarı."

Lee Child

Polisiye
Gerilim

SIS

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Karanlık

Ada

sis

Orijinal adı: Mistur
© 2017, Ragnar Jónasson
Yazan: Ragnar Jónasson
İngilizce çeviri: © Victoria Cribb, 2020
İngilizceden çeviren: Solina Silahlı
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın yayın hakları Copenhagen Literary Agency ApS ve Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-5683-67-0
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sis

Ragnar Jónasson

Çeviren: Solina Silahlı

Doğan Kitap

Prolog

Şubat 1988

Hulda Hermannsdóttir gözlerini açtı.

Üzerine ilaçla uyutulmuş gibi bir ağırlık, güçlü bir uyuşukluk çökmüştü. Bütün günü sandalyesinde uyuyarak geçirebilirdi. Neyse ki kendine ait özel bir odası vardı da dış dünyaya kapısını kapatıp boşluğa bakabiliyor ya da gözlerini yumup kendini zamanın akışına bırakabiliyordu. Bu arada evraklar da masasının üstünde birikmeye devam ediyordu. İki hafta önce izinden döndüğünden beri tek bir davayla bile ilgilenememişti.

Bu ihmalkârlığı amiri Snorri'nin de dikkatinden kaçmamıştı ama neyse ki adam sabırlı ve anlayışlıydı. Öte yandan artık işe dönmek zorundaydı; Jón'la evde kapalı kalmaya bir dakika daha dayanacak gücü kalmamıştı. Álftanes'teki evlerinin nefes kesici doğal güzelliği bile son zamanlarda etkisini gösteremiyordu. Hulda dalgaların uğultusunu duymaz, gökyüzündeki parlak yıldızları ve kuzey ışıklarını görmez olmuştu. Jón'la neredeyse hiç konuşmuyorlardı ve artık bir sohbet başlatmaktan da vazgeçmişti. Jón ona doğrudan seslenirse cevap veriyordu sadece.

Şubat ayının karanlığı durumu daha iyiye götürmüyordu. Yılın en soğuk, en sıkıntılı zamanıydı ve her yeni gün hava koşulları daha da kötüleşiyordu sanki. Yetmezmiş gibi, o ayki yoğun kar yağışı da şehri sessiz bir tabakayla kaplayarak yolları tıkamıştı, arabalar trafikte sıkışıp kalıyordu. Hulda, çivili lastiklerine rağmen Škoda'sıyla Kópavogur'un anayoluna güvenli bir şekilde

ulaşabilmek için Álftanes'in temizlenmemiş arka yollarında büyük mücadele vermişti.

Bir ara işe gidebileceğinden bile şüphe etmişti. Hatta evden bir daha çıkabileceğinden ya da yorganını kaldırabilecek gücü bulabileceğinden bile emin değildi. Ama sadece iki seçeneği vardı; ya Jón'la evde kalacak ya da kendini işe veremese bile sabahın ilk saatlerinden gün batımına kadar ofiste oturacaktı.

Tercihini ofisten yana kullanmıştı ama kendini vermekte zorlanınca günlerini dosyaları ve raporları oradan oraya aktararak geçirmiş, bir türlü odaklanamadığı için onları okuma girişimleri de sonuçsuz kalmıştı. Böyle devam edemez, diye düşündü, işler düzelmek zorunda. Vicdan azabından hiçbir zaman kurtulamayacaktı –bunu biliyordu– ama zamanla acı da azalacaktı. En azından bu umuda tutunabilirdi. Ama şimdilik Jón'a duyduğu öfke azalmak şöyle dursun, giderek büyüyor ve irin topluyordu. Her geçen gün öfkesinin ve nefretinin içinde daha yıkıcı bir şekilde çalkalandığını hissediyor ve bunun kendisine hiçbir faydası olmadığını biliyordu ama duygularını kontrol edemiyordu. Ne yapıp edip bir çıkış yolu bulmalıydı...

Hulda masasındaki telefon çaldığında herhangi bir tepki vermedi. O karanlık ve kendine ait dünyada kaybolmuşken defalarca çalan telefona başını kaldırıp bakmadı. Sonunda suyun altındaymış gibi ağır çekimde hareket ederek ahizeyi kaldırdı.

"Hulda."

"Merhaba, Hulda. Ben Snorri."

Hulda bu ismi duyar duymaz tedirgin oldu. Acil bir durum olmadığı sürece amiri onu aramazdı. İletişimleri genellikle sabah toplantılarıyla sınırlıydı ve Hulda'nın soruşturmalarının günlük işleyişine fazla karışmazdı.

"Merhaba" dedi Hulda biraz gecikmeli olarak.

"Odama uğrayabilir misin? Bir konu var."

"Hemen geliyorum." Telefonu kapatıp ayağa kalktı ve çantasındaki küçük aynadan kendine baktı. Ne kadar kötü hissederse hissetsin işyerinde sıkıntısını kimseye belli etmeme kararı almıştı. İş arkadaşları elbette ki durumunu biliyordu ama yine kendi isteği

dışında mazeret iznine çıkartılmaktan ödü kopuyordu. Akıl sağlığını koruyabilmenin tek yolu bir şeylerle meşgul olmaktı.

Kendi ofisinden çok daha geniş ofise girdiğinde Snorri onu gülümseyerek karşıladı. Hulda onun bu sempatik tavrını fark ettiğinde, kazanmak için çok uğraştığı özdenetiminin bu ufacık nezaket göstergesiyle yerle bir olmasından korkarak kendi kendine küfretti.

Snorri "Nasılsın, Hulda?" diye sordu ve cevap vermesini beklemeden oturmasını işaret etti.

"Bu şartlar altında iyiyim."

"Ofise dönmek nasıl?"

"Çalışmaya başladım. Geçen yıla ait birkaç davayla ilgili yarım kalan işleri hallediyorum. Her şey yolunda gidiyor."

"Hazır olduğuna emin misin?" diye sordu Snorri. "İhtiyacın varsa iznini seve seve uzatırım. Sana burada ihtiyacımız var tabii ama zorlu davalarla başa çıkabileceğinden emin olmak istiyoruz."

"Anlıyorum."

"Peki yapabilecek misin?"

"Neyi?"

"Başa çıkabilecek misin?"

Hulda onun gözlerinin içine bakarak "Evet" diye yalan söyledi.

"Pekâlâ. Bir durum var ve bunu senin araştırmanı istiyorum Hulda."

"Öyle mi?"

"Sevimsiz bir iş." Snorri bir an duraksadıktan sonra kaşlarını çattı ve elini sallayarak sözlerine vurgu kattı. "Hatta çok sevimsiz. Doğuda bir cinayet şüphesi var. Hemen oraya birini göndermemiz gerekiyor. Döner dönmez seni bu işin içine soktuğum için çok üzgünüm ama şu an boşta senin kadar deneyimli biri yok."

Hulda içten içe Snorri'nin bunu biraz daha süslü bir iltifat olarak dile getirebileceğini düşünse de üstünde durmadı.

"Giderim tabii. Buna hazırım" diye cevapladı ama daha söylerken bile yalan olduğunu biliyordu. "Doğuda neresi?"

"Şey, kilometrelerce uzakta bir çiftlik evi. Orada çiftçiliğe nasıl hâlâ devam ediyorlar bilmiyorum."

"Kurban kim? Biliyor muyuz?"

"Kurban mı? Ah, kusura bakma Hulda, sana tüm hikâyeyi anlatmadım. Tek bir cesetten bahsetmiyoruz..." Snorri durakladı. "Korkunç bir keşif olduğu aşikâr. Cesetlerin ne kadar süredir orada olduğu belli değil ama muhtemelen Noel'den beri oradalar..."

I

İki ay önce
1987 Noel'inin hemen öncesi

1

Son.

Erla kitabını bıraktı ve derin bir iç geçirerek eski püskü koltuğa sırtını yasladı.

Saatten haberi yoktu. Oturma odasındaki duvar saati bir süre önce durmuştu, hatta belki birkaç yıl önce durmuştu. Onu nasıl tamir edeceklerini bilmiyorlardı; çok ağır ve hantal olduğundan külüstür cipe yükleyip uzun, engebeli yoldan köye götürmeyi de ciddi anlamda hiç düşünmemişlerdi. Arabaya sığacağından ya da köyde böyle eski bir mekanizmayı tamir edebilecek birini bulacaklarından bile emin değillerdi. Bu yüzden saat öylece bırakılmış, süs eşyasına dönüşmüştü. Aslında saat kocası Einar'ın büyükbabasınındı. Bildiği kadarıyla büyükbaba, tarım eğitimi aldığı Danimarka'dan, çiftliğin başına geçmek için döndüğünde bu saati de yanında getirmişti. Einar bunun tam da ondan beklenen bir şey olduğunu söylerdi hep. Ondan sonra sıra babasına gelmiş, sonunda bayrak Einar'a geçmişti. Einar'ın büyükbabası uzun zaman önce ölmüş, babası da zamanından erken ölmüştü. Buralarda çiftçilik yapmak, hatta sadece yaşamak bile insanı zihinsel ve fiziksel olarak yoruyordu.

Hava çok soğuktu. Bu mevsimde beklenen bir şeydi bu tabii ki. Evin eskiliği kendini her şekilde hissettiriyordu; rüzgâr belli bir yönden estiğinde oturma odası gibi bazı odalarda ısınmanın tek yolu, tam da şu an yaptığı gibi kalın battaniyelere sarınmaktı. Battaniye onu ısıtıyordu ama açıkta kalan elleri öyle üşümüştü ki sayfaları çevirmekte bile zorlanıyordu. Yine de dayandı. Okumak ona, bildiği her şeyden daha çok zevk veriyordu. İyi bir kitap onu çok uzaklara, iklimin daha sıcak ve hayatın daha kolay

olduğu bambaşka bir dünyaya, başka bir ülkeye, başka bir kültüre götürebilirdi. Elbette ki bu çiftlikten veya çiftliğin konumundan memnun ya da hoşnut olmadığı anlamına gelmiyordu. Sonuçta burası Einar'ın ailesinin eviydi, dolayısıyla dişini sıkıp en iyisini yapmaktan başka çaresi yoktu. Reykjavík'te savaş sonrası dönemde büyüyen Erla, İzlanda'nın ıssız dağlık bölgesinde bir çiftçinin karısı olmayı hiç hayal etmemişti ama Einar'la tanıştığında ayakları yerden kesilmişti. Ve daha yirmili yaşlarının başındayken Anna dünyaya gelmişti.

Anna'yı düşündü. Anna'nın evi onlarınkinden daha iyi durumdaydı; nispeten yakın bir zamanda, kendi evlerinin biraz uzağında, kiracı çiftçilere pansiyon olarak inşa edilmişti. Uzak olmalarının en kötü yanı, havanın böyle kapalı olduğu zamanlarda birbirlerini sık sık ziyaret edememeleri ya da büyük zorluklarla ziyaret etmeleriydi. Einar şiddetli kış aylarında cipi genelde çalıştırmazdı çünkü günlerce durmadan kar yağdığında dört çekerler, çivili lastikler ve zincirler pek işe yaramıyordu. Bu koşullarda bir yerden bir yere yürüyerek veya kros kayağıyla gitmek daha kolaydı ve hem kendisinin hem Einar'ın yetenekli kayakçılar olmaları büyük şanstı. Becerilerini geliştirmek için yokuşlarda daha sık kaymaları eğlenceli olurdu ama bu tür şeylere hiç zamanları olmuyordu. Para da her zaman kısıtlıydı; çiftlik giderlerini ancak çıkartabiliyorlardı ve eğlenceye veya seyahate harcayacak para neredeyse kalmıyordu. Bu konuyu pek konuşmuyorlardı. Şu an amaçları her zamanki gibi kıt kanaat geçinip çiftliği ayakta tutmak ve mümkünse kâr etmekti. Ailenin onurunun Einar için önemli olduğunu biliyordu; atalarından miras kalan ağır bir yük yüklenmişti ve ataları da görünmeyen varlıklarıyla her an onu izliyorlarmış gibiydi.

Büyükbaba birinci Einar Einarsson, Erla'nın şu an oturduğu evin en eski bölümünden, yani kocasının ifadesiyle "büyükbabasının kendi elleriyle, kan, ter ve gözyaşlarıyla" inşa ettiği orijinal ahşap yapıdan onları izliyordu. Einar'ın babası ikinci Einar Einarsson, Erla'nın yeni kanat olarak adlandırdığı, yatak odalarının bulunduğu ve kocası üçüncü Einar Einarsson'un çocukluğunda inşa edilen beton ek binanın hâkimiydi.

Erla kendi atalarına aynı saygıyı hissetmiyordu. Onlardan pek bahsetmezdi. Boşanmış ebeveyni güneyde yaşıyordu ve üç kız kardeşini bile neredeyse hiç görmüyordu. Tabii mesafenin de bunda rolü vardı ama aile üyeleri hiçbir zaman çok yakın olmamıştı zaten. Annesiyle babası ayrıldıktan sonra ablaları iletişimde kalmak için pek çaba göstermemiş, giderek daha az bir araya gelmeye başlamışlardı. Erla bu duruma o kadar da üzülmüyordu. Kendi ailesinden birilerinin desteğinin olması güzel olurdu ama o artık Einar'ın ailesinin bir üyesiydi ve onlarla ilişkisini geliştirmeye çabalıyordu.

Yerinden hiç kıpırdamadı. Kalkacak gücü henüz kendinde bulamıyordu. Yataktan başka gidecek yeri de olmadığı için biraz daha uyanık kalıp huzur ve sükûnetin tadını çıkarmak istiyordu. Einar saatler önce uyumuştu. Erken kalkmak ona göre, bir erdemdi. Zaten koyunları da beslemesi gerekiyordu. Ama günlerin en kısa olduğu yılın Noel öncesindeki bu döneminde Erla, zifiri karanlıkta yataktan kalkmak için herhangi bir sebep göremiyordu. Hava ancak saat on bir civarında aydınlanmaya başlayacaktı ve aralık ayında bu saat bile yeterince erkendi. Yıllar içinde, yataktan ne zaman kalkacakları gibi önemsiz farklılıklar yüzünden tartışmamayı öğrenmişti. Ziyaretçileri de pek olmadığından birbirleriyle geçinmekten başka çareleri yoktu. İlk tanıştıkları günlerdeki gibi olmasa da birbirlerini hâlâ seviyorlardı. İlişkileri derinleştikçe aşkları da olgunlaşmıştı.

Erla kitabı bu kadar çabuk bitirdiğine pişman olmuştu; biraz daha zamana yayarak okuyabilirdi. Birlikte köye son gittiklerinde kütüphaneden on beş roman almıştı. Bu tabii ki limiti aşan bir sayıydı ama koşullardan dolayı onunla özel bir anlaşma yapılmıştı. Kitapların normalden daha uzun süre onda kalmasına da izin veriliyordu. Havaların kötü gittiği dönemlerde bu süre iki veya üç aya kadar bile uzayabiliyordu. Ama şimdi on beşini de okumuştu, bu sonuncusuydu. Kitapları her zamankinden çabuk bitirmişti ama kütüphaneye tekrar ne zaman gidebileceğini Tanrı bilirdi. Geçen gün Einar kayakla köye gittiğinde yükünü ağırlaştırmasın diye ondan birkaç kitap daha getirmesini isteyememişti. Bir şey bitip de

yerine yenisini koyamayacağını bildiği zamanlarda hissettiği o tanıdık boşluk hissi yine içini kaplamıştı. Buraya tıkılıp kalmıştı. Bu hissi boşluk olarak tanımlamak da yetersiz kalırdı; burada, bu ıssız yerde kendini bir mahkûm gibi hissettiğini söylemek daha doğru olurdu.

Öte yandan çiftlikte klostrofobiden bahsetmek yasaktı; bu duyguyu görmezden gelmeleri gerekiyordu yoksa dayanılmaz hale gelebilirdi.

Boğucu...

Evet, kitap gerçekten çok iyiydi, on beş kitap içinde en iyisiydi. Ama ikinci kere okunacak kadar da iyi değildi. Satın aldıkları ya da evle birlikte onlara kalan diğer bütün kitapları da okumuştu, hatta bazılarını defalarca okumuştu.

Gözleri oturma odasının köşesinde duran köknar ağacına takıldı. Einar bir ara güzel bir tür seçmek için çaba sarf etmişti. Küçük odayı dolduran aromatik koku, Noel'in yaklaştığını hatırlatıyordu. Bu tatil döneminde kısa da olsa karanlıktan kurtulmak için ellerinden geleni yapar, tek başınalıklarını tatlı bir baş başa kalmaya dönüştürürlerdi. Erla huzurlu ve dinlenerek geçirecekleri bu dönemde, kelimenin tam anlamıyla yalnız kalacakları fikrinden keyif alıyordu çünkü son derece kararlı olmadıkça kimse karda iç kesimlere gelemezdi. Şimdiye kadar öyle bir şey hiç olmamıştı.

Ağaç da henüz süslenmemişti. 23 Aralık'taki St Thorlákur Ayini'nde süslemek bir aile geleneğiydi ama hediye paketleri ağacın altına ondan önce konulurdu. Hediyeleri birbirlerinden saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu çünkü hepsini çok önceden almış olurlardı. Hediyeleri Noel arifesine bırakmak ya da sosa eklenecek krema gibi unutulmuş malzemeleri almak için markete koşmak gibi bir şansları yoktu sonuçta.

Ağacın altında kitap olduğunu biliyordu ve en azından birini önceden açmamak için kendini zor tutuyordu. Einar ona hep birkaç roman hediye ederdi ve o da Noel'de en çok, paketleri açıp çikolata ve geleneksel malt içkisi eşliğinde koltukta gece geç saatlere kadar okumayı iple çekerdi. Bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Çikolata kutuları açılmamış olarak yemek masasının üzerinde du-

ruyordu. Malt ve portakal içeceği kilerdeydi ve İzlanda geleneğine göre 24 Aralık akşamı saat 18.00'de Noel ayini için çanlar çalınıp resmi kutlamalar başlayana kadar ona dokunmak yasaktı. Noel yemeğinde her zamanki gibi *hangikjöt*, yani füme kuzu eti yiyeceklerdi. Geçen yıl ve ondan önceki yıl gibi, yani her yıl olduğu gibi...

Erla, sıcak kozasından çıktığı an onu çepeçevre saran soğuğu hissederek kaskatı halde ayağa kalktı. Oturma odasının penceresine gitti, perdeyi açarak karanlığa baktı. Kar yağıyordu. Ama bunu zaten biliyordu. Kışın burada her zaman kar yağardı. İzlanda'da, deniz seviyesinin bu kadar yukarısında, iç kesimlerde yaşayan biri olarak başka ne bekleyebilirdi ki? Alaycı bir gülümsemeyle, burası insanlara uygun bir yer değil, hele ki bu mevsimde, diye düşündü. Einar'ın atalarının azmi bir bakıma takdire şayandı ama Erla onların kararının cezasını kendisi çekiyormuş gibi hissetmekten de kendini alamıyordu. Onlar yüzünden burada mahsur kalmıştı.

Bedeli ne olursa olsun çiftlikle ilgilenmek gerekiyordu. Şikâyet etmiyordu elbette. Birkaç komşu çiftlik –tabii bu kadar geniş ve az nüfuslu bir bölgede komşuluktan bahsedilebilirse– son on yılda terk edilmişti ve Einar'ın tepkisi hep aynıydı; korkup kaçanlara lanet ediyordu. Ayrıca çiftliği bırakırlarsa nasıl geçineceklerdi? Arazi satmaya değer miydi, bilmiyorlardı ve buralarda diğer iş fırsatları da çok azdı. Einar hayatının büyük kısmını kendi işini yaparak geçirdikten sonra başkası için çalışmak ister miydi?

Einar'ın yatak odasından boğuk bir sesle "Erla" diye seslendiğini duydu. Oysa az önce horladığını duyduğundan emindi. "Yatağa gelsene."

"Geliyorum" diyerek oturma odasının lambasını kapattı, okurken sıcak bir atmosfer yaratmak için yanı başındaki sehpaya koyduğu mumu söndürdü.

Einar gece lambasını açmıştı. Alışkanlıklarından kopamayan biri olarak komodinin üzerinde bir bardak su, çalar saat ve Laxness'in bir romanıyla yatağın kendi tarafında yatıyordu. Pratikte akşamları kitabında pek ilerleme kaydedemese de Erla, kocasını Laxness gibi değerli bir yazarın eserinin başucunda durmasının onu rahatlattığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Halldór

Laxness'in eserlerinin büyük kısmını almışlardı ve Erla hepsini tekrar tekrar okumuştu ama Einar bu aralar eski gazeteler ve dergiler ya da paranormal olaylarla ilgili makalelerle daha fazla ilgileniyordu. Gazeteleri her zaman güncel olamıyordu tabii, bazıları diğerlerinden de eski oluyordu; yılın bu zamanında yeni bir gazeteyi ancak aylar sonra alabiliyorlardı. Yine de, postaneye uğradıkça orada biriken kopyalarını aldıkları parti gazetesine ve İzlandaca *Reader's Digest* gibi birkaç dergiye aboneliklerini devam ettiriyorlardı.

Einar'ın güncel olaylara ilgisi tamamen anlaşılabilirdi ama Erla onun hayalet hikâyelerine ya da medyumların ruhlar âlemi hakkında yazdığı kitaplara olan merakını hiç anlayamıyordu, hele ki böyle ürkütücü bir yerde yaşarken.

Kışın, tüylerini diken diken eden bir şey görmediği tek bir gün bile geçmiyordu. Hayaletlere inanmıyordu ama tecrit edilmişlik, sessizlik, iç karartıcı karanlık bir araya gelerek döşeme tahtalarının ve duvarların her gıcırtısını, rüzgârın iniltisini, ışık ve gölge oyunlarını öyle büyütüyordu ki bazen hayaletlere inanması gerektiğini, hatta böylece hayatının daha katlanılır hale geleceğini bile düşündüğü oluyordu.

Sadece mum ışığında kitap okuyup yabancı bir dünyaya daldığı zamanlarda kafasındaki hayaletler güçlerini kaybedip onu yetecek korkutamıyordu.

Erla yatağa girip rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Sabahı dört gözle bekliyordu ama hiç kolay değildi. Bu yerin, bu yalnızlığın büyüsüne Einar kadar kapılmak istiyordu ama bunu hissedemiyordu. Yarının da iyi olmayacağını, az önce biten günden farklı olmayacağını biliyordu. Noel gündelik hayatlarına biraz renk katıyordu tabii ama hepsi bundan ibaretti. Yeni yıl gecesi de sıradan bir gündü. O gün de Noel arifesindeki gibi füme kuzu eti yiyorlardı ama yıllardır havai fişek patlatmamışlardı. Havai fişekler tehlikeli madde olarak kabul edildiğinden kısa süreliğine satışa sunuluyordu ve Noel öncesinde alışveriş için Einar'la köye gittiklerinde doğal olarak bulamıyorlardı. Bu seyahati genelde en şiddetli kar yağışları başlamadan önce, kasım ayında yapıyor, sırf birkaç roket

ve havai fişek almak için kışın ortasında gitmeyi gereksiz buluyorlardı. Hem zaten ıssız bir yerde havai fişek patlatmanın anlamsız olduğu konusunda ikisi de hemfikirdi. En azından Einar böyle söylemiş, Erla da her zamanki gibi ona hak vermişti ancak kalbinin derinliklerinde, yeni yılı rengârenk havai fişeklerle karşıladıkları o eski kutlamaları özlüyordu.

"Neden bu saatte uyanıksın hayatım?" diye sordu Einar nazikçe.

Erla alarm saatine bakınca saatin daha on bir bile olmadığını gördü ama bu sonsuz karanlıkta zamanın pek bir anlamı yoktu. Onlar kendi ritimlerine göre yaşıyorlardı, çok erken yatıyor, çok erken kalkıyorlardı. Okumak için uyanık kalarak dışa vurduğu sessiz isyanı hiçbir şeye yaramıyordu.

"Kitabımı bitirdim" dedi. "Uykum yoktu. Anna'yı arayıp iyi olup olmadığını sorsak mı, diye düşünüyordum." Sonra "Ama artık geç oldu" diyerek kendi sorusunu cevapladı.

"Lambayı kapatabilir miyim?" diye sordu Einar.

"Evet, kapat" dedi Erla isteksizce. Einar düğmeye dokundu ve karanlık onları sardı. Taviz vermeyen, sessiz bir karanlık. Ufacık bir ışık bile yoktu. Dışarıda kar yağdığını *hissedebiliyordu;* bir süre hiçbir yere gidemeyeceklerini biliyordu. Kendileri için yarattıkları hayattı bu. Katlanmaktan başka çare yoktu.

2

Saat onu çoktan geçmişti. Hulda ön kapıda durmuş, içinden küfrederek çantasında evin anahtarlarını bulmaya çalışıyordu. Hiçbir şey görünmüyordu. Kapının üzerindeki ampul patlamıştı ve sokak lambalarının zayıf ışığı da pek işe yaramıyordu.

Jón yeni bir ampul alacağına söz vermişti ama anlaşılan henüz almamıştı. Álftanes yarımadasında, şehrin parlak ışıklarının uzağındaki bir deniz kıyısında, yarı kırsal bir bölgede yaşıyorlardı. Yaşanası bir yerdi burası onun gözünde ama son birkaç aydır ailenin üzerinde kara bulutlar geziniyormuş gibi kasvetli bir hava vardı.

Hulda sonunda anahtarlarını buldu. Jón ve Dimma'nın uyuyor olabileceğini düşünerek zili çalmak istememişti. Gece vardiyasında çalışacağından eve daha geç geleceğini düşünmüştü ama ortalık sakin görününce Snorri onu erken göndermişti. Anlayışlı biri olduğunu Hulda inkâr edemezdi. Evde bir sıkıntı yaşadıklarını da hissetmiş olmalıydı. Hulda da kocası Jón da çok çalışıyorlardı ve çalışma saatleri alışılmışın çok uzağındaydı. Jón serbest yatırımcı ve toptancıydı; teorik olarak bunun ona zamanını iyi yönetme imkânı vereceği düşünülse de pratikte zamanının çoğu evdeki çalışma odasında veya şehirdeki toplantılarda geçiyordu. İşlerin yoğun olduğu dönemlerde Hulda'nın fazla mesai yapması gerekiyordu, hatta bazen akşamları ve geceleri de çalışmak zorunda kaldığı gibi ara sıra tatillerde de çalışıyordu. Bu yıl Noel günü görevliydi mesela. Şanslıysa iş çıkmaz, makul bir saatte eve dönebilirdi.

Şu an ev sessizdi. Oturma odasıyla mutfağın ışıkları kapalıydı. Hulda eve yemek kokusu sinmediğini de hemen fark etti. Anlaşı-

lan Jón yine kendine ve kızlarına akşam yemeği yapma zahmetine girmemişti. Dimma'ya yemek yedirmeliydi oysa. Hem kahvaltıda hem akşam yemeğinde Cheerios'la beslenemezdi. Doyurucu bir öğün yemediği takdirde ruh hali de iyileşemezdi ki son dönemde zaten yeterince sıkıntılı günler geçiriyordu. On üç yaşındaydı ve ergenliğe iyi bir başlangıç yapamamıştı. Okul arkadaşlarıyla ilgilenmiyor, akşamlarını evde, odasına kapanarak tek başına geçiriyordu. Hulda, Reykjavík'e yakınlığı ve muhteşem doğası, temiz, sağlıklı deniz havasıyla şehir ve kırsalın bir karışımı olan Álftanes'in çocuk yetiştirmek için uygun bir yer olacağını düşünmüştü. Şimdi ise burada yaşama kararının hata olabileceğini kabul ediyordu. Kızlarına sosyal hayat sağlamak için belki de şehir merkezine daha yakın bir yere taşınmalıydılar.

Hulda koridorda dururken Dimma'nın odasının kapısı aniden açıldı ve Jón dışarı çıktı.

"Geldin mi?" dedi gülümseyerek ona bakarken. "Erkencisin. Seni görebilmek için gece yarısını beklerim sanıyordum."

"Dimma'nın odasında ne yapıyordun? Uyuyor mu?"

"Evet, derin uykuda. Kontrol edeyim dedim sadece. Bu akşam çok keyifsizdi. İyi olup olmadığına baktım."

"Öyle mi? Ateşi mi var?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Alnı sıcak değil. Bence uyandırmayalım. Morali çok bozuk."

Jón yanına geldi, kolunu omzuna atarak onu oturma odasına götürdü. "Birer kadeh şaraba ne dersin hayatım? Bugün *Rúki*'ye gidip iki şişe kırmızı şarap aldım."

Aklı hâlâ Dimma'da olan Hulda duraksadı. Bir terslik vardı ama bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Yorucu bir iş gününün ardından dinlenmeye ihtiyacı vardı. Evdeki sorunlar olmadan da işi onu yeterince yoruyordu zaten. Belki de Jón haklıydı, yatmadan önce rahatlamak için bir kadeh içki içebilirdi.

Paltosunu çıkarıp kanepenin arkasına astı ve oturdu. Jón mutfağa gitti, bir şişeyle Hulda'nın büyükannesinden kalma iki antika kadehle döndü. Mantarı güçlükle çıkarıp kadehleri doldurdu. Bu alışılmadık bir lükstü onun için. Alkol vergisinin yüksek olması

zaten caydırıcıydı ve *Ríki* denen devlete ait içki dükkânına, sınırlı çalışma saatleri içinde gitmek ikisi için de zordu.

"Kırmızı şarap! Aniden müsrif olmuşuz. Neyi kutluyoruz?"

"Güzel bir gün geçirmemi" dedi Jón. "Uzun zamandır uğraştığım Hverfisgata'daki binayı nihayet satmayı başardım. Banka peşimdeydi ve yetkimi benden geri almakla tehdit ediyordu. Lanet olası muhasebeciler, işlerin nasıl yürüdüğünden haberleri yok. Her neyse, şerefe!"

"Şerefe."

"Bazen gerçekten yurtdışında, düzgün bankaların olduğu bir yerde yaşasaydık keşke diyorum. Her şeyin siyasete bağlı olduğu ve bankaların eski politikacılar tarafından yönetildiği bir ortamda çalışmak çok sinir bozucu. Delilik. Yanlış partideyim ve bunun ceremesini çekiyorum." Sonra üzgün bir ifadeyle iç geçirdi.

Hulda onu yarım yamalak dinliyordu. Jón'un bitmek bilmeyen finansal sorunlarının detaylarını takip edecek sabrı yoktu. Kendisinin de işle ilgili yeterince sorunu vardı ama Jón'dan farklı olarak o bu sıkıntıları eve taşımamak konusunda kararlı davranıyordu. Kocasının alavere dalavere becerisinden emindi; bütün hileleri biliyor gibiydi. Daha geçenlerde satın aldığı birinci sınıf bir mülkü göz açıp kapayıncaya kadar büyük bir kârla satabiliyordu ve geri kalan zamanını da toptan ticaret işine veriyordu. Hakkını vermek gerekirdi, yıllar boyunca onlara iyi gelir sağlamıştı. Böyle güzel müstakil bir evleri ve iki arabaları vardı; ayda bir veya iki defa Dimma'yı en sevdikleri hamburgerciye götürmek gibi şeylerle kendilerini şımartabiliyorlardı. Arabayla sadece on dakika uzaklıktaki Reykjavík'te o kadar az restoran vardı ki, fastfood restoranına gitmek bile özel bir yemekten sayılıyordu. Düşününce ailece en son yemeye çıkmalarının üzerinden epey zaman geçtiğini fark etti. Dimma anne babasıyla vakit geçirmeyi eskisi kadar istemiyor gibiydi ve son birkaç hafta ve aydır dışarıda yemek yeme davetlerini reddetmişti.

"Jón, yarın yemeğe çıkalım mı?"

"Thorlákur Ayini'nde mi? Her yer kalabalık olur."

"Her zamanki yerimizde hamburger ve patates kızartması yiyebileceğimizi düşündüm."

"Hımmm..." Jón kısa bir duraklamadan sonra "Bekleyip görelim. Noel yaklaşırken trafiğin hep çok yoğun olduğunu, hamburgercinin de dolup taştığını biliyorsun. Ağaç süslememiz gerektiğini de unutma" dedi.

"Ah, olamaz" dedi Hulda. "Bugün almayı unuttum."

"*Hulda,* alacağına söz vermiştin. Ofisinin yanında ağaç satan bir yer yok mu?"

"Evet, var ve her gün önünden geçiyorum."

"O halde yarın sabah ilk iş gidip bir tane alamaz mısın? Cılız, küçücük bir ağaçla yetinmek zorunda kalacağız anlaşılan."

Hulda bir süre sessiz kaldıktan sonra konuyu değiştirdi. "Dimma'ya başka bir şey aldın mı? Ona mücevher alalım demiştik, değil mi? İstediğini düşündüğüm kitabı aldım; Noel'de okumayı hep severdi zaten. Annemin ona bir kazak ördüğünü de biliyorum. En azından Noel Kedisi'nden kurtuldu." Hulda İzlanda folklorunda Noel'de yeni kıyafet hediye edilmeyen İzlandalı çocukları yiyen kötü kediye gönderme yaptığı kendi şakasına gülümsedi.

"Ne istediğini bilmiyorum ki" dedi Jón. "İpucu bile vermedi ama yarın hallederim." Sonra kıs kıs gülerek "Sence annenin ördüğü kazağı giyer mi?" diye ekledi. Hulda'nın tepki vermesini beklemeden de devam etti. "Şarap çok iyi, değil mi? Fiyatını kesinlikle hak ediyor."

"Evet, fena değil" dedi Hulda, kırmızı şaraba pek alışık olmadığı için ucuz şarapla kaliteli şarap arasındaki farkı ayırt edememesine rağmen. "Annemle dalga geçme, elinden geleni yapıyor." Hulda annesiyle yeterince yakın olmasa da bazen Jón'un onun hakkında konuşma tarzına kızıyordu. Kendi adına Dimma'nın büyükannesini tanımasını hep istemişti ve en azından bu konuda başarılı olmuştu.

"Annen uzun zamandır uğramadı, değil mi?" dedi Jón. Hulda kocasının sesindeki hafif alaycı tonun altındaki eleştiriyi fark etmişti ama bunun Hulda'ya mı yoksa annesine mi yönelik olduğunu anlamamıştı. Belki ikisine birdendi.

"Doğru, benim yüzümden. Açıkçası yoğunluktan onu davet edecek vaktim olmadı." Bu dediği yarı yarıya doğruydu. Annesiyle vakit geçirmekten pek hoşlanmıyordu. Araları hep gergindi ve annesi hiç peşinden ayrılmadığı için zaman zaman çok boğucu olabiliyordu. Öte yandan önemli konular hakkında hiç konuşmadıkları da söylenemezdi.

Hulda, hayatının neredeyse ilk iki yılını bir bebek bakımevinde geçirmişti ve annesine geçmişi, neden oraya bırakıldığını sormayı çok istiyordu. Aslında bunun suçlusunun büyükannesiyle büyükbabasının olduğunu bilse de nedense onları affetmek annesini affetmekten daha kolay geliyordu. Bakımevinde kaldığını hatırlayamayacak kadar küçüktü tabii ama büyükbabası ona bundan bahsettiğinden beri bu bilgi aklından çıkmamıştı. Belki de annesiyle bağ kuramamasının sebebi buydu; terk edildiği, sevilmediği hissi, gerçekten dayanılmazdı.

Jón'un pahalı şarabından bir yudum daha aldı. En azından artık seviliyordu. Jón'la mutlu bir evliliği vardı ve çok tatlı bir kızın annesiydi. Dimma'nın Noel döneminde somurtkanlığı biraz olsun bırakmasını umuyordu.

Tam o sırada holden bir ses geldi.

"Uyandı mı?" diye sordu Hulda tam kalkacakken.

"Otur hayatım" dedi Jón, elini Hulda'nın bacağına götürerek. Nedense bacağını gereğinden fazla sıkmıştı ama Hulda itiraz etmedi.

Sonra bir kapının kapandığını ve kilidin döndüğünü duydu.

"Sadece tuvalete gitti. Sakin ol hayatım. Ona biraz zaman tanımalıyız. Çok hızlı büyüyor."

Haklıydı tabii. Ergenlik çocukları değiştiriyordu ve şüphesiz her biri bu değişikliklerle farklı şekillerde başa çıkıyordu. Bu dönem geçecekti ve Hulda'nın biraz geri çekilmesi gerekiyordu. Bir anne olarak duyguları çok yoğundu ama bazen rahatlamanın daha iyi olacağını biliyordu.

Bir süre uyumlu bir sessizlik içinde oturdular, her zaman iyi oldukları bir konuydu bu. Hulda içkisini henüz bitirmemiş olsa da Jón bardağını tekrar doldurunca ona teşekkür etti.

"Yirmi dördünde jambon almasak mı?" diye sordu Jón. Buzdolabının alt rafına koyduğu jambonu fark etmemişti belli ki.

"Akşam yemeği yemediniz mi?" diye sordu Hulda. "Ayrıca ben jambonu aldım bile."

"Vakit olmadı. Ben eve gelirken bir sandviç aldım. Dimma da kendi başının çaresine bakmaya alışkın zaten. Buzdolabında her zaman *skyr* yoğurdu ya da başka bir şey oluyor, değil mi?"

Hulda başını salladı.

"İşler yoğun mu?" diye sordu Jón, konuyu değiştirerek.

"Yoğun. Çok fazla davayla uğraşıyoruz. Yetişemiyoruz."

"Yapma lütfen. Biz dünyanın en huzurlu ülkesinde yaşıyoruz."

Hulda konuyu kapatmak için gülümsemekle yetindi. İlgilendiği bazı davalar çok can sıkıcıydı ve bunları onunla konuşmak istemiyordu. Bir de sonbaharda olmuş olmasına rağmen hâlâ aklından çıkmayan bir olay vardı: Selfoss'ta ortadan kaybolan genç kadın. Garip bir olaydı. Yarın o dosyaya tekrar bakmak fena olmazdı belki.

Koridordan bir ses daha geldi. Hulda, Jón'un itirazlarına rağmen otomatik olarak ayağa kalktı.

Koridora çıktığında Dimma'yı odasının kapısında, içeri girmek üzereyken gördü. Gözlerini annesinin gözlerine kenetleyerek durduğunda yüzünde kendine ait bir dünyadaymış gibi boş bir ifade vardı.

"Dimma, hayatım, uyumadın mı? Her şey yolunda mı?" dedi Hulda, sesindeki çaresizliği fark ederek.

Jón kolunu aniden omuzlarına dolayınca irkildi. Dimma ikisine de baktı ve tek kelime etmeden odasına döndü.

3

Erla mutfak masasında Einar'ın karşısında oturuyordu. Arka planda, öğle haberlerini sunan spikerin sesi, eski uzun dalga radyonun parazit sesiyle yarışıyordu. Buralarda radyo neredeyse hiç çekmezdi ve bu şekilde de olsa yayın alabildikleri için şanslı oldukları söylenmişti. Ses kalitesi inişli çıkışlı olmasına rağmen, parazit en kötü durumda olduğunda bile söylenenleri çoğu zaman anlayabiliyorlardı. Erla için radyo bir cankurtaran simidi, buradaki sürekli mevcudiyetlerinin bir koşulu gibiydi. Hevesli bir okur olmasına rağmen, radyo olmadan o soğuk ve karanlık kış ayları nasıl geçerdi, hayal bile edemiyordu. Tiyatro oyunlarına ve dizilere, daha doğrusu zihnini meşgul edecek bütün programlara bayılıyordu. Genellikle haberlerden önceki son şarkıyı dinlerken öğle yemeğini hazırlar, öğle haberleri başladığında da oturup yemeklerini yerlerdi ve bu da sohbet etmeye pek fırsat bırakmazdı. Öğle yemeği hemen her gün aynıydı: çavdar ekmeği, içecek olarak ekşi peynir altı suyu ve bu defaki etli güveçten oluşan önceki akşamdan kalma ısıtılmış yemekler. Mutfak her zamanki gibi lezzetli ve iştah açıcı kokularla dolmuştu.

Erla kocasına baktı. Yorgun görünüyordu. Henüz ellili yaşlarının başında olmasına rağmen göz altları çökmüş, alnında derin çizgiler oluşmuştu. Hayatı boyunca çok çalışmıştı ve yakın zamanda çalışmayı bırakacak gibi de görünmüyordu. Yakın çevredeki eski dostları ve tanıdıklarıyla görüşme alışkanlıklarını yavaş yavaş kaybetmişlerdi. Zaten yılın birkaç ayı yolları kapandığından dış dünyadan da neredeyse kopuyorlardı. Einar eskiden politikayla çok ilgilenirken şimdilerde sadece parti gazetesini alıp her seçim-

de oy kullanmakla yetiniyordu. Artık güncel olaylar onu heyecanlandırmadığı gibi siyaset tartışmalarına da katılmıyordu. Ama zaten Erla'yla genelde aynı fikirde oldukları için tartışacağı kimse de yoktu, radyo dışında belki.

Tüm vaatlere rağmen televizyon yayınlarına erişimleri hâlâ yoktu. Bu yüzden her yıl yetkililerle sürtüşme yaşanıyordu ancak şu zamana kadar onların bölgesini kapsayan hiçbir verici yoktu. Öte yandan, televizyonun büyüsüne kapılmamış olmak da iyiydi belki. Bu, onların bir süre daha geçmişte yaşamalarına olanak sağlıyordu, en azından Erla kendini buna inandırmaya çalışıyordu. Ama içten içe akşamları televizyonun karşısına geçip haberleri ve gazetelerde düzenli olarak okuduğu dizileri izleyebilmeyi çok istiyordu. Kısa süre önce ikinci bir televizyon kanalı bile açılmıştı ama bu ıssız vadide o yayınlara erişebilecekleri fikri boş bir hayalden ibaretti.

"Hava sıcaklıkları düşecekmiş" diye mırıldandı Einar hava tahminlerini dinledikten sonra. Yemek yerken sohbetleri genelde hava durumu hakkında oluyordu. Bu da önemliydi tabii ama Erla bazen sohbetlerini biraz daha üst bir seviyeye taşıyamamaktan şikâyetçiydi.

"Hımm" dedi Erla, kulağını pek vermeden.

"Ve bir fırtına daha geliyor. Bu kış da bize rahat yok. Kar, sürekli kar olacak. Böyle giderse saman stoklarımız bahara kadar nasıl yetecek bilmiyorum."

"Durum bu Einar. Beklenen bu zaten. Yani her yıl böyle oluyor. Burada mahsur kalıyoruz."

"'Mahsur kalmak' biraz abartılı bir ifade. Kışı burada geçirmek zor tabii" dedi Einar, Erla'ya bakmayıp dikkatini güvecine vererek.

Erla beklenmedik bir sesle irkildi.

Biri kapıyı çalıyordu sanki.

Kocasına baktı. Kaşığını ağzına götürürken öylece kalakalmış, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Demek o da duymuştu.

"Anna mı?" dedi Erla. "Anna mı geldi?"

Einar cevap vermedi.

"Biri kapıyı çalıyor, değil mi Einar?"

Einar başını salladı ve ayağa kalktı. Erla da aynısını yapıp oturma odasından koridora doğru ağır adımlarla peşinden gitti. Einar yanlış duymuş olabileceklerini, rüzgârın onlara oyun oynadığını düşünüyordu.

Ama Erla öyle olmadığını biliyordu.

Kapıda biri vardı.

4

Hulda kafeteryada oturmuş, koca bir vatoz lokmasını yutmaya çalışıyordu. Balığın amonyak kokusuna dayanamıyordu ve tadı tahmin ettiği kadar kötü olmasa da en sevdiği yemek olmadığı da kesindi. Polis merkezinde yılda bir defa, St Thorlákur Ayini'nde geleneksel *kæst skata,* yani fermente vatoz çıkıyordu ve buna dayanamayanlar ya o keskin kokunun içinde tostla yetinmek ya da binadan kaçıp marketten bir şeyler almak zorunda kalıyordu.

O sabah Jón ve Hulda, Dimma'ya iş çıkışında hamburger yemeye gitmeyi teklif etmişlerdi. Eskiden bu teklifi sevinçle karşılayan Dimma bu defa pek hevesli görünmüyordu. Kendini iyi hissetmediğini söylemişti ve rengi de gerçekten biraz solgundu ama Hulda elini alnına götürdüğünde ateşi yoktu. Yine de kızının ilerleyen saatlerde kendine gelip dışarıda kendilerine ziyafet çekebileceklerine dair umudunu tamamen kaybetmemişti.

Ayrıca akşamüstü hep birlikte Laugavegur'a gidip şehir merkezinde birkaç hediye alarak Noel atmosferini hissetmeleri, ardından da evde sıcak çikolata içerek ısınma konusunda kararlıydı. Evet, tabii ki Dimma için ağacın altına küçük bir hediye daha koyabilirdi. Hoşuna giden bir şey olursa belki keyfi yerine gelirdi. Belki Hulda, kızına o yılın başlarında hediye ettikleri akıllı müzik seti için yeni bir plak bulabilirdi. Hatta onu akşam ağaç süsledikten sonra açmasına izin verebilirlerdi.

Noel boyunca böyle somurtmasına izin vermeyecekleri kesindi. Hulda ve Jón kızlarını bu durumdan... yani depresyondan kurtarmak için ortak çaba sarf etmeliydi... Ama depresyon kelimesi zihninde oluşur oluşmaz onu hemen aklından çıkardı. On üç yaşında-

ki bir çocuk depresyona giremezdi. Tekrar düşününce böyle aşırı tepki verdiğine utandı. Çünkü bu tavır durumu daha da kötüleştirmekten başka işe yaramazdı.

Dimma şu an sadece asilik döneminden geçen sıradan huysuz ergenlerden biriydi. Hulda, *Bu da geçecek,* diye teselli etti kendini.

5

Kapı öncekinden daha şiddetli çaldığında Erla yine irkildi.

Einar bir an tereddüt ederek duraksadıktan sonra kapıyı açtı. Erla arkasında, güvenli bir mesafede bekledi.

Kristal kar taneleri rüzgârla birlikte yüzlerine çarptığında gözlerini kırpıştırdılar ve soğuktan korunmak için kat kat giyinmiş kalın yün şapkalı bir adamın siluetini gördüler. "Affedersiniz, girebilir miyim?" dedi adam alçak sesle.

"Şey... evet, evet, elbette" dedi Einar, pek âdeti olmayan bir tereddütle. Erla sesinden onun korktuğunu anlamıştı. Oysa Einar neredeyse hiç korkmazdı. Ama adamı tanımıyorlardı ve daha önce böyle bir şey yaşamamışlardı. Kışın hiç ziyaretçileri olmazdı. Yazları durum farklıydı; yemek ve konaklama karşılığında işlerine yardım eden gençleri evlerine alırlardı.

"Teşekkür ederim," dedi adam, kapıdan geçerek. "Çok teşekkür ederim." Sırt çantasını üzerinden dökülen karlarla birlikte indirip yere koydu ve sonra çizmelerini çıkarmak için holdeki sandalyeye oturdu.

"Ne demek" dedi Einar, az öncekinden biraz daha emin bir ses tonuyla. "Kışın pek ziyaretçimiz olmaz. Daha doğrusu *hiç olmaz*. Buralara gelmek kolay değildir."

Ziyaretçi başını salladı. "Doğru." Adam çizmesinin tekini çıkarmıştı ve şimdi uyuşmuş parmaklarıyla diğerinin bağcıklarını çözmeye çalışıyordu. Kar taneleri eriyip üzerinden yere damlıyordu. "Özür dilerim" dedi. "Eşyalarımı dışarıda bıraksam daha iyi olurmuş."

"Gerek yok. İçeri gir ve ısın dostum" dedi Einar. "Evin içine giren azıcık kardan rahatsız olacak değiliz. Keşke o kadarla kalsa!"

"Teşekkürler, ben silerim."

Adam çizmesinin diğer tekini, sonra da paltosunu çıkardı. Yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu ve gözleri yorgunluktan çökmüş, kızarmıştı.

Noel'de evinde olamayacak, diye düşündü Erla. Kendi açısından bakınca Noel döneminde neredeyse hiç ziyaretçileri olmadığından aslında hiç fena bir şey değildi. Az önce radyodan dinledikleri tahminlere göre hava daha da kötüleşecekti ve adamın bugün köye dönmesi mümkün görünmüyordu. Hele ki herhangi bir yarası olmasa da bu kadar yorgun görünürken. Erla'nın ilk ve otomatik tepkisi, donma belirtisi olup olmadığını görmek için adamın burnuna, yanaklarına ve parmaklarına bakmak olmuştu ama hepsi iyi görünüyordu.

Ama Erla yine de huzursuzdu. Adamı gizlice incelediğinde içi kaygıya benzer bir hisle doldu. Tanımlanması zor bir histi bu ve içgüdüsel olarak oturma odasına geçti. Einar hâlâ holün kapısında duruyordu. Adamı içeri davet etmiş olmasına rağmen gergin bir hali vardı. Ne de olsa hiç tanımadıkları bir yabancı evlerine girmişti ve burada ne yaptığını açıklamamıştı. Birazdan burada ne işi olduğunu açıklayacaktı herhalde.

"Öğle yemeğimizin sonuna gelmiştik" dedi Einar. "Mutfağa gelip bir şeyler yemek ister misin? Aç olmalısın."

"Doğrusu minnettar olurum" diye cevapladı adam. "Açlıktan ölüyorum."

"Ekmek var, güveçten de biraz kalmıştır" dedi Einar.

Erla geri planda kaldı.

Einar adamı oturma odasından mutfağa geçirirken Erla da birkaç adım geriden peşlerinden gitti. Adam İzlanda'daki bir çiftlik evine ilk defa ayak basıyormuş gibi etrafını inceledi. Kim bilir, belki gerçekten de ilk defa ayak basıyordu.

Masaya oturdular. Radyoda klasik müzik çalıyordu ve her zamanki gibi ses parazitliydi. Misafirleri yemeğe adeta saldırdı; bir

süre kimse konuşmadı. Einar ve Erla birbirlerine baktılar. Erla ilk adımı atıp adama burada ne işi olduğunu sormalı mıydı?

"Bir misafirimiz olmasına sevindim" diye konuşmaya başladı. "Bizim için de değişiklik oldu. Bu arada ben Erla."

Erla elini uzatınca adam da elini sıktı.

"Ben de Einar" diye ekledi kocası.

"Görgüsüzlüğüm için kusura bakmayın" dedi adam. "Çok yorgun ve açtım. Adım Leó."

"Bu havada seni buraya getiren nedir peki Leó?"

Adam "Uzun hikâye" dediği an Erla onun sesindeki belli belirsiz gerginliği fark etti. "Reykjavík'ten iki arkadaşımla seyahate çıkmıştım. Bugün eve dönmüş olacaktık ama ben, şey, kayboldular." Sonra acı dolu bir iç geçirdi.

"Kayıp mı oldular?"

"Şey, asıl kaybolan benim sanırım. İkisi de benden çok daha deneyimliler. Şu an ne durumda olduklarını hayal bile edemiyorum. Eminim çok endişelenmişlerdir."

"Bu bölgede ne yapıyordunuz?"

"Ptarmigan avlıyorduk. Şey telefonunuzu kullanabilir miyim? Telefonunuz var, değil mi?"

Adam sandalyesini geri itip ayağa kalktı.

"Evet, elbette" diye cevapladı Einar. "Böyle havalarda hat biraz cızırtılı olabilir ama geçen defa sorun yaşamadık..."

"Dün" diye araya girdi Erla. "Dün bir arama yaptık."

"Oturma odasında" dedi Einar. "Ortak hat olduğu için ancak birkaç denemeden sonra bağlantı kurulabilir. Biraz sabırlı ol sadece."

Leó diğer odaya gitti.

"Sinyal yok" diye seslendi bir süre sonra.

Einar ayağa kalkıp oturma odasına geçti. "Tuşlama yapman gerekmiyor, ahizeyi kaldırdığında sinyal sesini duyman gerek. Ama dediğim gibi, hattı kullanan biri varsa birkaç defa denemen gerekebilir."

Erla mutfaktan erkeklerin tekrar tekrar bağlantı kurmaya çalışmasını dinledi.

"Kahretsin" dedi Einar, mutfağa döndüklerinde. "Telefon çalışmıyor. Hat kesilmiş olmalı."

"Hat mı? İyi ama... peki ya..." Erla sözünü bitiremedi. "Emin misin? Uzun zamandır böyle bir şey olmuyordu."

"Kar yoğunluğu yüzünden olmalı" dedi Einar. "Çok sinir bozucu."

"Sorunu çözmeye biri gelir mi?" diye sordu Leó.

"Duruma göre. Bazen mühendislerin sorunu çözmesi biraz zaman alıyor. Tahmin edersin ki öncelikli değiliz." Einar dudak bükerek "Zor durumda kaldığının farkındayım ama ne yapabilirim bilmiyorum. Bu koşullarda ciple hiçbir yere gidemem. Kış ortasında buradan pek ayrılmayız."

"Anlıyorum" dedi Leó. "Şöyle ki, hemen yola çıkabileceğimden de emin değilim."

"Tanrım, elbette hemen yola çıkma. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Ben sadece arkadaşlarına hayatta olduğunu bir an önce bildirmek istediğini düşünerek öyle söyledim."

"Evet, öyle zaten. Umarım beni bulmaları için bir arama ekibi göndermezler ama muhtemelen bu olacak."

"Gönderirlerse evi mutlaka bulurlar" dedi Einar.

"Bu arada bizi nasıl buldun?" diye araya girdi Erla. "Burada evler olduğunu nereden biliyordun?"

"Ne? Birden fazla ev mi var?"

"Aslında iki tane var" dedi Einar.

"Ben burada birilerinin yaşadığını bilmiyordum" dedi Leó.

Erla bu ziyaretten biraz huzursuz olmuştu. Tekrar mutfak masasına oturan adamı inceleyip doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. Ama onu çözmek zordu. Bakışları kararlı ve sarsılmazdı ama ifadesinden bir şey okunmuyordu. Erla onun iri yapılı ve formda olduğunu fark etti. Yaşı kırkla elli arasında olmalıydı. Yorgunluğuna rağmen, böylesine çetin bir sınavdan geçmiş biri için hiç fena görünmüyordu. Öte yandan görünüş aldatıcı olabilirdi tabii.

"Evi tesadüfen gördüm" diye devam etti. "İnanılmaz bir şans. Karda yer yer işaretler görünce bir yol üzerinde olduğumu tahmin

ederek onları takip etmeye çalıştım. Gerçekten bu bölgede sadece iki ev mi var?"

"Evet, çok geniş bir alanda" dedi Einar.

"Bu çiftlikte ikimiz yaşıyoruz" diye açıkladı Erla "biraz ötede de kızımız Anna'nın evi var."

"Gerçekten şanslıymışsın" dedi Einar.

"Farkındayım." Leó güvecinden bir kaşık daha aldı. Erla güvecin çoktan soğuduğundan emindi ama adamın umurunda değildi.

"Öğlen haberlerinde böyle bir uyarı da yapılmadı" dedi ve söyler söylemez de konuştuğuna pişman oldu.

Ardından gelen gergin sessizlikte Einar'ın kaşlarını çatarak ona baktığını, bu yorumundan rahatsız olduğunu anladı.

"Ne konuda?" dedi Leó bir duraksamadan sonra ama Erla'nın ne demek istediğini anladığı belliydi.

"Kaybolman konusunda."

"Ah evet, şimdi sen söyleyince fark ettim, haberlere çıkabileceğim aklıma gelmemişti. Arkadaşlarım güçlü adamlardır. Doğrudan polise gideceklerini sanmam. Eminim hâlâ kendileri beni arıyorlardır. Birbirimizi kaybetmemizin üzerinden çok zaman geçmedi ve ellerinde bölge haritası var, en azından birinde var. Çiftlik haritada işaretlidir, değil mi? Buraya doğru geliyorlardır şimdi." Sonra tuhaf bir ifadeyle gülümsedi.

"Bazı haritalarda işaretli. Yakınlardaki fundalıkta birbirinizi kaybettiyseniz birazdan gelirler bence. Mantıklı olan bu."

Konuşma bitti ve bir süre kimse bir şey söylemedi. Misafirleri yemeğini yerken Erla ona bakmak istemediği için bakışlarını bir kocasına bir pencereye çevirdi. Kar yağmıyordu ama rüzgâr çok şiddetli esiyor, buz gibi hava duvarlardaki ve pencerelerdeki çatlaklardan içeri sızmaya çalışırken evin her yerinden uğultular yükseliyordu. Dün akşamki gibi hava sıcaklığı iyice düştüğünde, ısıtma sistemi de soğuğa karşı koyamıyordu. Bugün hava sıcaklığı biraz daha yüksek olmasına rağmen hâlâ sıfırın altındaydı. Ama kış ortasında sıcaklığın sıfırın üzerine çıktığı neredeyse görülmüyordu.

Sonunda kâsesi boşaldığında "Çok teşekkürler" dedi Leó. Ekmeğin çoğunu da yemişti.

"Burada kalabilirsin. Koridorun sonunda misafirler için boş bir odamız var" dedi Einar.

"Çok naziksiniz, teşekkür ederim."

"Yarın seni köye götürmeyi teklif ederdim ama Noel arifesi olduğu için evden çıkmam biraz zor. Ayrıca yol da oldukça uzun, umarım anlarsın. Ama Noel'i de bizimle geçirebilirsin. Sonra seni götürebilirim ya da en azından gideceğin yolu gösterebilirim."

Leó "Noel planlarınızı bozmak istemem" diye onları temin etti. "Yarın sabah yola çıkmaya çalışacağım. O zamana kadar kendimi toparlamış olurum sanırım. Bugünkü ufak çaplı maceradan sonra bu akşam erkenden derin bir uykuya dalacağımı sanıyorum" diyerek esnedi. "Sonra da sabah uyanır uyanmaz yola çıkarım. Böylece siz de Noel'in keyfine varırsınız."

Misafirlerinin varlığı Erla'yı hâlâ biraz tedirgin ediyordu; tavırlarında onu rahatsız eden, samimi gelmeyen bir şey vardı. Tehditkâr bir şey. O dik bakışları gerçekten sinir bozucuydu. "Ailen de seni merak etmiştir" dedi. Sorudan çok bir önermeydi bu.

Leó buna da tuhaf bir tepki verdi. Yüzünü buruşturdu ve hemen cevap vermedi. Ardından sessizliğe daha fazla dayanamayacakmış gibi "Hayır, bir bekleyenim yok" dedi.

"Avlanmak için alışılmadık bir zaman" dedi Erla ısrarla. Kendisi adamın söylediklerine inanmakta zorlanırken Einar'ın bu kadar hoşgörülü olmasına şaşırıyordu. Doğuştan gelen nezaketinden kaynaklanıyordu herhalde. Tam bir köylü olan kocası misafirperverliğini kimseden esirgememeyi öğrenerek büyümüştü. "Yani tam da Noel zamanı olduğu için."

Leó cevap vermeden önce yine biraz bekledi. "Açıkçası ben ve arkadaşlarım Noel'i pek önemsemiyoruz. Yine de yarın sabah şehre dönmeyi planlıyorduk. Ama plan bok oldu." Gülümsedi. "Kabalığım için özür dilerim. Işıklarınızı gördüğümde ne kadar sevindim anlatamam. Kaybolmuştum ve gece karanlığına kalmaktan ölümüne korkuyordum."

"Ah, buralarda geceler hiçbir şeye benzemez" dedi Erla ve bunu kısık ve fazlasıyla duygulu bir şekilde söylemesi Leó'yu şaşırtmıştı. "Umarım karanlıktan korkmuyorsundur."

"Elbette hayır, sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. Her neyse, uzun kış akşamlarında ne yapıyorsunuz, nasıl vakit geçiriyorsunuz? Televizyon da izleyemiyorsunuz sanırım."

Einar içtenlikle "Tanrı'ya şükür ki hayır!" deyince Erla onun konuyu değiştirmek ve adamı adeta sorguya çekmesine bir son vermek istediğini fark ederek ona ters ters baktı.

"O halde bu akşam oturup sohbet edebiliriz" dedi Leó tuhaf bir tonlamayla.

"Erla, Leó'ya misafir odasını gösterir misin?" dedi Einar.

Erla isteksizce ayağa kalktı. Leó'nun hemen gitmesini tercih ederdi. Onunla aynı çatı altında uyumaktan tedirginlik duyduğunu fark edince kendine aptallık ettiğini söyledi. Adam onlara neden zarar vermek istesindi ki? Üstelik ikiye karşı bir kişiydi.

"Teşekkürler." Adam onun gözlerinin içine bakarak içtenlikle gülümseyince Erla kendinden utandı. Aralarda birkaç beyaz saç teliyle siyah gür saçlı, uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. "Tekrar teşekkür ederim. Sizi bulmasaydım başıma ne gelirdi bilmiyorum."

Haberlerde kayıp bir adamla ilgili bir duyuru yapılmadığını hatırladı. Bu endişe vericiydi ama gerçekçi bir açıklaması vardı mutlaka.

"Ben de gidip hayvanlara bakayım" dedi Einar. "Rahatına bak Leó, burada istediğin kadar kalabilirsin."

Erla onu, Anna'nın eski yatak odasının yanındaki misafir odasına yönlendirdi. Oda çok büyük değildi ve pek kullanmadıkları için havasız kalmıştı. Pencereyi açtığında içeriye hücum eden buz gibi rüzgâr perdeleri çılgınca dalgalandırdı. Mobilya eski bir divan, bir şifonyer ve bir komodinden ibaretti. Şifonyerde Anna'nın ve kendilerinin artık giymedikleri kıyafetler ve nevresim takımları vardı. Üstünde de çerçeveli fotoğraflar dizilmişti. Bunlardan bazıları Einar'ın ebeveyni ve akrabalarına ait, bazıları da Erla ve Einar'ın ilk tanıştıkları gençlik günlerinden kalma fotoğraflardı. Boş zamanlarını külüstür bir arabayla köyün engebeli çakıl yollarında gezdikleri zamanlardan kalma siyah-beyaz bir fotoğraf da o koleksiyondaydı. Einar'ın çiftliği devralacağı daha o zamandan belliydi ama Erla bunun ne anlama geldiğini henüz tam olarak

kavrayamamıştı. İçten içe er veya geç kendilerine başkentte bir hayat kuracaklarını, hatta ara sıra yurtdışına tatile bile gideceklerini ümit ediyordu ama bu hayallerin hiçbiri gerçekleşmemişti.

Anna'nın kızıl saçlı güzel bir genç kız olduğu aile fotoğrafı da vardı.

Kayıtsız görünmeye çalışarak "Şurada çarşaflar var" dedi şifonyeri işaret ederek.

"Teşekkür ederim, çok teşekkürler." Adam ona öyle dimdik bakıyordu ki Erla yine rahatsız hissetmeye başlamıştı. Adam onu çözmeye çalışıyordu sanki. Belki de, başka zamanlarda da yaptığı gibi sadece kendini hayal gücüne kaptırmıştı.

Adam ona doğru bir iki adım attığında Erla bir an kendisine saldıracağını düşünerek geri çekildi. Ama neyse ki adam durup nazikçe "Biraz uzansam iyi olacak. Çok yorgunum" deyince rahatladı.

Erla onaylayıp adamın yanından kapıya doğru yürüdü.

"Ben Einar'ın yanına ahıra gideceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi orada bulabilirsin" dedi. İğneleyici bir ifadeyle "Şansın varsa yarın evine dönersin" diye ekledikten sonra kapıyı arkasında sıkıca kapattı.

Einar yemleme işinin üstesinden tek başına rahatlıkla geldiği için Erla ona bu konuda yardım etmezdi ama o yabancıyla evde yalnız kalmak istemiyordu. Kalın yünlü kapitone paltosu *lopapeysa*'sını ve çizmelerini giydikten sonra soğuğa çıktı. Aslında işin en kötü yanı soğuk değildi. Kış rüzgârlarıyla esen temiz havayı ciğerlerine doldurmayı seviyordu. Üstelik kalın giysileri de onu soğuktan koruyordu. Gördüğü manzara kasvetli ve niteliksizdi, tüm yer şekilleri boğucu bir beyazlıkla örtülmüştü. Hava kapalıydı; yağmamış karla yüklü bulutlar şiddetli rüzgârla birlikte tepesinden hızla geçiyordu. Birkaç saat sonra hava kararacaktı. Onu asıl etkileyen karanlıktı. Kışın, gece karanlığı çöktüğünde mümkünse dışarı çıkmaktan kaçınıyor, böylece insana biraz olsun umut verecek küçücük bir parıltının bile olmadığı o uçsuz bucaksız karanlığı görmemiş oluyordu. Anna'nın evi çok uzakta, bir yükseltinin arkasında kaldığı için pencerelerinden gelen ışık da görünmüyordu. Erla ancak ayın tepede parladığı akşamlarda dışarı çıkabiliyordu.

Ay onun arkadaşıydı, iyi anlaşıyorlardı. Ama ay ışığında bile, bu lanetli yalnızlıktan kaçmak mümkün değildi. Hiçbir yere gidemeyeceği, bir terslik olması halinde yardım alamayacağı düşüncesi gerçekten can sıkıcıydı... Erla bu düşünceleri aceleyle zihninden uzaklaştırdı.

Kar şimdilik dinmiş olsa da karanlık gökyüzüne bakılırsa çok yakında yine şiddetli bir yağış geliyordu. Yılın bu zamanında kar birikintisi iyice büyüyüp şiddetli soğuklarda donar, en iyi ihtimalle şubat ayına, en kötü ihtimalle ise mart ayına kadar kalırdı.

Leó'nun ayak izlerini de tam o sırada gördü. Sebebini bilmeden izleri takip ederek yokuş aşağı inerek adamın gerçekten de dediği gibi yolu takip ettiğini fark etti. Tek yolu. Köyden önce Anna'nın evine, sonra da buraya, kendi çiftliklerine gelen yolu.

Adam başka bir ev görmediğini açıkça belirtmişti. Yalan söylemediği sürece bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Soğuğa rağmen, kalın yün kazağı ve paltosunun altında terlemeye başlamıştı. Rüzgârın uğultusunu dinleyerek kapüşonu gözlerini kapatmış halde yavaş yavaş arkasını döndü. Nedense misafirleri Leó'nun –tabii bu gerçek ismiyse– peşinden dışarıya çıktığına ve tam arkasında durduğuna ikna olmuştu.

Ama kimse yoktu. Karın içinde tek başına duruyordu ve daha önce de yaptığı gibi olmayan hayaletlerden korkuyordu.

Olabildiğince hızlı adımlarla çiftlik evine doğru yürümeye başladı. Çizmeleri toza benzeyen kara battığı için yavaş hareket ederken kötü bir rüya görüyormuş, tüm çabasına rağmen ilerleyemiyormuş gibi hissediyordu.

Sonunda eve vardığında kapıyı açtı ve ayaklarını paspasa vurarak karın büyük kısmını temizledi. Sonra başını kaldırdı çünkü şimdi gerçekten bir hayalet görmüştü. Leó'nun beyaz suratına bakarken kalbi küt küt atmaya başladı. Adam şu an koridorda duruyordu ama Erla onun Einar'la kendisinin yatak odasından çıktığına yemin edebilirdi.

6

"Aklımıza gelen tek ihtimal kötü niyetli bir adamın arabasına binmiş olması" dedi Selfoss'tan arayan polis müfettişi. "Davaya ışık tutabilecek hiçbir şey bulamadık."

"Anlıyorum" dedi Hulda. Kızın kendi isteğiyle ortadan kaybolma ihtimali yüksek olsa da olayın çözülememiş olması onu rahatsız ediyordu. Ne yazık ki intiharlar da sık görülüyordu. Öte yandan polis kızın otostop çektiği kişinin ona saldırmış olma ihtimalini göz önünde tutuyordu.

Reykjavík'in zengin banliyösü Gardabær'da yaşayan yirmi yaşındaki kız, üniversiteden önce eğitimine bir yıl ara vermişti. İyi bir aileden geliyordu; babası avukat, annesi hemşireydi. Soruşturma sırasında Hulda kızın ailesiyle defalarca konuşmuş, evde herhangi bir sorun yaşandığına dair bir izlenim edinmemişti. Her şey kızın tamamen normal bir genç kız olduğuna ve aniden ortadan kaybolduğuna işaret ediyordu.

"Sizin tarafta durumlar nasıl?" diye sordu Selfoss'lu müfettiş.

"Bizim tarafta mı?"

"Soruşturma nasıl gidiyor? Sen yürütmüyor musun?"

"Evet, ben yürütüyorum" dedi Hulda. "Ne yazık ki ilerleme kaydedemedik. Hiç ipucu yok. Bu yüzden aradım. Bir gelişme olmasını umuyordum."

Kendisinden son haber alındığında kız Reykjavík'in elli kilometre kadar doğusundaki güney ovalarında, Selfoss kasabasının dışındaki eski bir yazlık evde kalıyordu. Oradayken ailesiyle konuşmuştu ve bölge halkı da onu oralarda görmüştü ancak daha sonra ne yaptığını kimse bilmiyordu. Polis evin her santimetre-

karesini incelemiş olmasına rağmen bir boğuşma olduğuna ya da başka birinin eve geldiğine dair bir ize rastlamamıştı. Kızın eşyalarının da ortadan kaybolması kendi isteğiyle gittiğini düşündürüyordu.

Polis, kasabadan geçen buzul nehri Ölfúsá'nın kıyılarını ve yazlık evin çevresindeki geniş alanı taramıştı. Komşu binaları arayıp halka yardım çağrısında bulunmuştu ancak kimseden ses çıkmamıştı. Bu noktada polis, müfettişin ifadesiyle kızın yanlış bir adamın arabasına binmiş olabileceği sonucuna varmıştı. Uzun boylu, kızıl saçlı bu zarif kızın fotoğraflarından genç, savunmasız ve son derece güzel olduğu anlaşılıyordu. Genç yaşına rağmen fazlasıyla deneyimli bir gezgindi. Herkes onun tatlı bir kız, aynı zamanda da yetenekli bir sanatçı olduğu konusunda hemfikirdi. Eğitimine bir yıl ara verme sebebi de yazmaya ve resim yapmaya odaklanmak istemesiydi. Kızın ailesinin orta sınıfa özgü gösterişli evini ziyaretlerinden birinde annesi Hulda'ya "Sanatçı ruhlu biriydi" demişti. "Şiirleri çok saf ve samimi bir sadelikte yazılmıştı. Ve sonunda roman yazma hayalini de gerçekleştirmeye girişmişti."

İzlanda'nın küçük, huzurlu ada topluluğunda bu tür kaybolma vakalarına pek rastlanmadığı ve kayıplar nadiren cinayetle sonuçlandığı için olay haberlerde de geniş yer bulmuştu. Ancak polisin bu yönde bir bulgusu olmamasına rağmen Hulda zamanla kızın intihar ettiği sonucuna varılmaya başlandığının farkındaydı.

"Herhangi bir gelişme olursa sana haber veririm Hulda" diye devam etti müfettiş "ama fazla umutlanma derim. Sapığın teki onu arabasına binmeye ikna etmiş... sonra da saldırmış belli ki. Daha önce de benzerlerine rastladık. Ve sonu hep kötü biter. Kızın öldüğünü düşünüyorum, bundan eminim. Er geç kanıtlar da ortaya çıkar ama yapabileceğimiz başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

Hulda ona hak verse de o genç kıza karşı sorumluluk hissediyordu. Bu onun davasıydı ve çözememişti. Ayrıca zihnini kendi sorunlarından uzaklaştırmak için de bir şeye ihtiyacı vardı. Dimma'nın daimi karamsarlığı evdeki hayatı giderek zorlaştırıyordu.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" diye sordu. "Çok küçük de olsa izini sürebileceğim herhangi bir ipucu mesela?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik olduktan sonra müfettiş ona "Evine, ailenin yanına git Hulda. Noel yaklaşıyor" dedi.

Hulda kısa bir veda sözüyle ahizeyi bıraktığında biraz öfkeliydi.

İşyerinde ortam sakindi; herkes Noel'i bekliyordu. Devam eden önemli bir soruşturma olmadığı gibi tatil sonrasını bekleyemeyecek acil bir iş de yoktu. Hulda 25 Aralık'ta çalışacağı için bugün biraz erken çıkabilir, eve giderken kasabadan geçip planladığı gibi kızına mücevher alabilirdi. Ama bunu yapmayacağını biliyordu. Polis teşkilatının ataerkil dünyasında kendini kanıtlamak için sürekli bir mücadele içindeydi ve asla zayıf tarafını gösteremezdi. Ailesini işinden öncelikli görerek St Thorlákur Ayini'nde işten erken çıkan "anne" olmak istemiyordu. Erkek meslektaşlarına kısayla kendini işine daha adamış görünmesi gerekiyordu. Bu hayatın gerçeğiydi.

Dosyaları tekrar karıştırmaya başladı ama Dimma aklından hiç çıkmıyordu.

7

Unnur hiçbir şey unutmadığından emin olmak için yazlık eve son bir kez daha girdi. Orada son derece keyifli ve huzurlu günler geçirmişti. O yaz okul hayatının prangalarından kurtulmuş, her zamankinden özgür bir halde, her şeyi oluruna bırakmıştı. Bir yıl ara verme kararı onu herkesten daha çok şaşırtmıştı ama beklediğinden çok daha kolay olmuştu. Okulda hep sınıfının en iyileri arasında yer almıştı ve klasik bir Gardabær çifti olan anne babası doğal olarak onun hemen üniversiteye başlamasını beklemişti. Doğrusu kendisi de hep o yoldan gideceğini sanıyordu ama bir arkadaşı "kendini bulmak" için bir yılını yurtdışında geçireceğini söylemişti. Unnur kendini kaybetmediği için bulmasına da gerek yoktu ama fikir hoşuna gitmişti. Bir yıl boyunca istediğini yapma, yeni insanlarla tanışma ve biraz da yazma fikri. Düşününce belki de asıl sebebin bu olabileceğini fark etti; kitap yazmak istiyordu. Çocukluğundan beri sürekli bir şeyler karalıyordu ve son birkaç yıldır da zihninde roman yazma fikri filizlenmeye başlamıştı. Arkadaşı gibi yurtdışına da gidebilirdi ama sonunda İzlanda'yı gezmeye, her şeyi akışına bırakmaya karar vermişti. Nereye gideceğini bilmiyordu ve çok parası da yoktu. Dolayısıyla buna da bir çözüm bulmalıydı. Tabii ki ailesinden borç alabilirdi ama bunu yapmak istemiyordu; hayatında ilk defa kendi ayakları üzerinde durmak istiyordu.

Son birkaç haftasını Selfoss yakınlarındaki bu eski yazlık evde geçirmişti. Planından şaşmamış, arkadaşının sanatçılara kiralanan bu evden bahsetmesi üzerine yolu tesadüfen buraya düşmüştü. Unnur, kitap yazma tutkusuna rağmen henüz bir sanatçı sayılmadığının farkında olarak bir ihtimal kabul edilir umuduyla evin sahibiyle iletişime geçmişti. Ev sahibi emekli bir kadındı. Birlikte kahve içmiş, bir-

birlerine hemen ısınmışlardı. Sonuç olarak kadın "Ne kadar istersen kal hayatım. Giderken anahtarı paspasın altına bırakırsın" diyerek Unnur'un evde kalmasına izin vermişti. Ve Unnur artık gitme vaktinin geldiğini hissediyordu. Roman oldukça iyi gidiyordu; bir defteri doldurmuş, ikincisine başlamıştı. İyi insanlarla da tanışmıştı. En yakın komşuları biraz uzakta olsa da, Unnur sık sık Selfoss'a giderek sosyalleşmeye çalışmıştı. Yazar olacaksa her türden insanla kaynaşması gerekiyordu. Arkadaşının aksine, o bu yolculuğa kendini bulmak için değil, diğer insanların yaşam tarzını görmek, deneyim kazanmak ve dünyayı daha iyi anlamak için çıkmıştı. İşte o zaman aklındaki fikirleri kâğıda dökerek bir kitaba dönüştürebilecekti.

Yazlık evde hiçbir şey unutmadığından emin olduktan sonra kapıyı kilitleyip anahtarı dikkatlice paspasın altına koydu. En değerli eşyaları olan defterleriyle birlikte tüm eşyaları büyük bir sırt çantasına sığmıştı. Şimdi yapması gereken yeni bir yere gidip farklı bir ortamda yeni insanlarla tanışmaktı. Nereye gideceğinin bir önemi yoktu ve henüz net bir plan yapmamıştı. Kuş gibi özgür olma fikri onu çok mutlu ediyordu.

Unnur hiç acele etmeden Selfoss'a doğru yürümeye başladı. Günün bu erken saatinde pek trafik yoktu. Okula giderken gün doğmadan uyanmaya alışmıştı zaten ve şimdi istediği gibi yaşadığı ve hiçbir yükümlülüğü olmadığı için bu alışkanlığı değişmemişti. Ona göre, başarılı bir romancı olmak için öz disiplin çok önemliydi. Ve bu yaşam tarzı ona o kadar uygundu ki üniversiteye gitme planlarından vazgeçmeyi düşünmeye başlamıştı. Tabii ki ailesinin buna karşı çıkacağını biliyordu. Ayrıca şu an ona çok cazip gelen bu fikir, eski hayatına döndüğünde belki bir yanılsama, olmayacak bir hayal gibi de görünebilirdi. Ama ne olursa olsun kitabını bitirmeye kararlıydı.

Otostop çekerken birinin onu aracına almasının biraz zaman alabileceğini deneyimlerinden biliyordu. Bir yabancıyı arabasına almak isteyen sürücü sayısı çok azdı. Duranların da hemen hepsi İzlandalı oldukları belli olsa da, onunla İngilizce konuşuyorlardı çünkü yabancı turistler dışında kimsenin yol kenarında durup otostop çekeceğine inanamıyorlardı. Unnur bu alışılmış kalıba uymamaktan memnundu. Annesi, onun ülkeyi otostopla gezebileceğini hayal bile edemeyeceği için ona yalan söylemiş, otobüsle yolculuk etmeyi planlıyorum

demişti. Bunun dışında ailesine olabildiğince az şey anlatmış, bir yıl boyunca İzlanda'da gezmek, yeni insanlarla tanışıp ufak tefek işlerde çalışarak geçimini sağlamak istediğini söylemişti. Arada bir onlara mektup yazıyordu ve buna karşılık ailesi de onu tamamen kendi haline bırakmıştı. Ona güveniyorlardı. Onlara tek verdiği söz, bir yılın sonunda Gardabær'e dönüp üniversiteye başlayacağıydı.

Yürürken birkaç araba geçmişti ama kimse onu dikkate almamıştı. Olsun, acelesi yoktu. Macerasının bir sonraki adımı yeni başlıyordu. Yatacak yer karşılığında çalışabileceği bir iş bulmayı ümit ediyordu ama gerekirse konaklama masraflarını karşılayabilecek parası da vardı. Birikimlerini yanına almıştı. Fazla parası olmasa da parasını nasıl idareli kullanacağını biliyordu. Ayrıca ailesinin de istediği her şeyi ona yollayacağını biliyordu ve mecbur kalmadıkça onlardan bir şey isteme niyetinde olmasa da bunu bilmek ona güvence veriyordu. Unnur böylesine ayrıcalıklı bir evde büyümüş olmaktan biraz rahatsızdı. Bağımsız olmak, kendine ayakları üstünde durabileceğini kanıtlamak istiyordu ve ancak şimdi göbek bağının onlardan koptuğunu hissediyordu.

Yaklaşan bir motor sesi duyunca yolun kenarında durup arkasına döndü. Eski, beyaz bir BMW'ydi bu. Ailesinin de eskiden böyle bir arabası vardı. Unnur başparmağını kaldırınca sürücü yavaşladı. Nihayet. Varış noktasını hâlâ bilmese de bir sonraki adımını atabilirdi artık.

8

Erla taşa dönmüş gibi tek kelime edemeden paspasın üzerinde öylece durdu. Kalbi küt küt atıyordu ve uzun zamandır böyle korktuğunu hatırlamıyordu.

"Tuvaleti arıyordum" dedi Leó. Erla onun yalan söylediğinden emindi. Yatak odasının kapısı her zamanki gibi açıktı ve orayı tuvalet sanması mümkün değildi. Misafir odasının hemen yanındaki banyo kapısı da açıktı ve onu fark etmemesi de mümkün değildi.

"Tuvalet..." dedi kekeleyerek "misafir odasının hemen yanında."

"Tabii ya, şimdi hatırladım." Leó gülümsedi. Aslında tatlı bir gülümsemeydi ama Erla nedense bunu da göz korkutucu bulmuştu. Einar yanında değilken Leó'ya zor sorular sormaktan vazgeçti. Öfkesi hızla yerini korkuya bırakmıştı. Hemen yatak odasına gidip bir şeye dokunup dokunmadığından emin olma dürtüsünü görmezden geldi ve tuhaf görünse de gidip Einar'ı bulmaya karar verdi.

Kocasının koyunlara yem vermesini izlerken kalbi hâlâ normalden hızlı atıyordu. Tanıdık melemeler ve çiğneme sesleri, gübre ve yün kokusuna karışan samanların tatlı kokusu ahırı doldurmuştu; koyunların tırtıklı sırtından yayılan sıcaklık hissediliyordu. Eskiden hayvanların yanında olmak hoşuna giderdi ama yıllar geçtikçe onları, kendisini buraya tutsak eden zincirin bir diğer halkası olarak görmeye başlamıştı.

Bir şey söylemeli miydi, yoksa tetikte olup Einar'ın yanından uzaklaşmadan gözünü ziyaretçinin üzerinden ayırmamalı mıydı? Kötü bir şey olmayacağına ve Leó'nun sabah gideceğine inanma-

lıydı. Yine de içten içe bunun fazla iyimser bir düşünce olduğuna dair içinde korkunç bir önsezi vardı.

"İyi misin hayatım?" diye sordu Einar. Endişesi yüzüne yansımıştı belli ki.

"Evet, iyiyim. Sadece o adam beni biraz huzursuz ediyor. Burada kalmasını istemiyorum."

"Huzursuz mu ediyor? Neden? Zaman zaman misafirlerimiz olmasına alışkınız hayatım."

"Biliyorum ama bu farklı."

"Ne açıdan farklı? Yaz aylarında her zaman misafirlerimiz ve yardımcılarımız oluyor. Onları da tanımıyoruz. Misafirler varken tek başına bile kalıyordun."

"Biliyorum."

"Tek fark zavallı adamdan hiçbir ücret talep etmeyecek olmamız. Bunu yapamayız. Ona kalacak yer sağlamak bizim görevimiz. Haksız mıyım? Yoksa ondan para mı almak istiyordun?"

"Para mı? Hayır, tabii ki hayır, onu demek istemedim Einar. Yani sence bu durum biraz tuhaf değil mi?"

"Kışın burada insan görmeye alışkın değiliz hayatım. Ama bunun hiç olmayacağını söyleyemeyiz. Lütfen rahatla ve zavallı adama karşı misafirperver olalım. Yakında gidecek zaten."

Erla boyun eğerek onayladı.

9

Dışarısı karanlığa gömülmüştü. Einar ve Erla, misafirleriyle birlikte yemek masasında oturuyorlardı. Arka planda haberler açıktı ve spikerin cızırtılı ve parazitli sesi ülkenin diğer ucundaki başkentinden dağları, bozkırları ve soğuk volkanik çölleri aşarak buralara geliyordu. Erla bir anlığına da olsa mutfağı misafirlerinin gözünden gördü. Einar'ın ailesinden miras kalan sarı ve beyaz mutfak dolapları kendi zevklerini yansıtmıyordu. Ağır ahşap masa da aile yadigârıydı ama sandalyeleri Erla almıştı. Başlarda, başkasının evinde, onların zevkine göre yaşayıp onların mobilyalarını kullanmaktan rahatsızlık duyuyordu ama zaman içinde buna da alışmıştı. Ve artık hiç umursamıyordu.

Şu ana kadar sohbete herhangi bir katılımı olmamış, konuşmayı Einar'a bırakmıştı.

"Burada kimse vatoz yemiyor mu?" diye sordu Leó, Erla'nın sunduğu kızarmış kuzu etini yemeye başlarken.

"Biz hiç yemedik" dedi Einar ona. "Çocukluğumda doğuda böyle bir alışkanlık yoktu. Ama kokuşmuş balık meraklısı olmadığım için bana göre sakıncası yok!" Sonra da kahkahayı patlattı.

"Çiftlikte işler nasıl gidiyor?"

"Sakın bu konuyu açma! Zorlanıyoruz ama mücadeleden de vazgeçmiyoruz. Ben de gidersem vadide tek bir çiftlik kalmayacak ve mezar taşıma bunu yazmalarını istemiyorum."

"Ama bu kaçınılmaz değil mi? Yani her şey değişiyor."

"Evet ama ben, toprağı işlemeyi sürdürmemiz gerektiğini düşünen eski kafalı biriyim. Senin bu işlerden anlamadığın belli. Daha önce hiç çiftlikte de yaşamamışsındır bana kalırsa."

"Haklısın, yaşamadım" dedi Leó. "Ama azmine hayran kaldım."

Erla dimdik oturmuş, Leó'ya bakıyordu; yemeğine neredeyse dokunmamıştı. Leó, Einar'la dostça sohbetine devam ederken arada ona attığı bakışlar sayesinde adam gerginliğini fark etmiş olmalıydı. Erla sohbeti bölüp Leó'ya derdinin ne olduğunu sormamak için kendini zor tutuyordu. Burada ne işi vardı ve onlardan ne istiyordu? Ama belki de bunu Einar'la yeniden konuşması daha iyi olurdu.

"Kışları çiftlikten ne sıklıkta ayrılabiliyorsunuz?" diye sordu Leó.

"Pek sık sayılmaz. Kışın en şiddetli zamanlarında yol neredeyse tamamen kapanıyor" diye açıkladı Einar "ya da araç kullanmak zorlaşıyor. Kar temizleme araçlarını buralara gönderebilecekleri düzeyde iyi bir ulaşım ağımız yok. Ayrıca birinin burada kalıp koyunları beslemesi gerekiyor."

"Kimse bizi umursamıyor" diye araya girdi Erla.

"O kadar da abartma." Einar sıkıntıyla gülümsedi. "Öte yandan ne bileyim yerel konseyde olsaydık ya da milletvekilimizle bağlantımız olsaydı o zaman belki yolun açık tutulması için daha fazla baskı kurulabilirdi. Her şey siyasete, kimi tanıdığına bakıyor. Reykjavík'te de durum aynıdır sanırım."

Leó hemen cevap vermedi, sonra "Evet, şimdi sen söyleyince fark ettim ki orada da durum aynı" dedi.

Erla onu izlerken Leó'nun doğru bağlantılar kurmak gibi bir kaygısı olmadığını düşündü. Hiç maddi sıkıntısı olmayıp rahat bir hayat süren biri gibi görünüyordu. Kıyafetlerinin pahalı olduğu belliydi ve yıprandıklarına dair bir işaret de yoktu. Onun yanında kendisi ve Einar ne kadar paspal görünüyorlardı. Cevap verirken tereddüde düşmesi, insanların doğru bağlantılar olmadan ne tür zorluklar çekebileceklerini bu zamana dek hiç fark etmediğine işaretti.

Yılın bu zamanında şehirlilerin dağda av gezisine çıkması pek yaygın bir şey değildi. Bu zenginlerin sporuydu. Keşke Einar'la kendisinin de o kadar parası olsaydı... O zaman belki çiftlikle ilgilenme işini kiracılara bırakıp başka bir yerde yaşayabilirlerdi. Erla, Einar'ın araziyi asla satmayacağını biliyordu ama bazen satmadan taşınabileceklerini hayal ediyor, Einar'ın da bunu kabul edeceğini

düşünüyordu. O yüzden de köye her gittiğinde bir piyango bileti satın alıyordu. Dükkândaki kız onun içeri girdiğini görür görmez gülümseyerek "Yine piyango bileti mi alacaksın Erla?" der, ardından "bugün senin şanslı günün olabilir, içime doğdu" diye yorum yapardı. Aslında o kadar da uçuk kaçık bir hayal değildi. Daha geçenlerde komşu köydeki bir dükkânda beş rakamı tutan bir bilet satılmıştı. Kazananın Reykjavík'e taşındığını söylemeye gerek yoktu.

Einar "Şundan da al..." diye söze başladığında mutfak lambası titremeye başlayınca sustu.

"Ne oluyor?" diye sordu Leó.

Elektrik kesilecekti belli ki. Işıklar sönerek irkilmelerine sebep oluyor, sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar parlıyordu.

"Yeni bir şey değil" dedi Einar. "Elektrik kesintileri buralarda günlük hayatımızın bir parçası. Her gün değilse de çok sık kesiliyor."

"Lanet olsun, bu kadarını beklemiyordum."

"Kırsala hoş geldin dostum. Ama biz alışkınız, merak etme. Her zaman mumumuz olur ve cebimizde kibrit taşırız. El feneri de var tabii ama mum bana daha keyif veriyor." Einar göğüs cebinden bir kutu kibrit çıkarıp sözlerini vurgulamak istercesine salladı. "Her zaman hazırlıklıyız." Ardından zoraki gülümseyince Erla bir sıkıntısı olduğunu anladı. Leó'nun ziyaretini o da mı tuhaf bulmaya başlamıştı? Telefonun çalışmamasına bir de elektrik kesintisi ihtimali eklenince endişelenmişti belki.

"Hâlâ kayıp ihbarında bulunmadılar" diye mırıldandı Erla, iki adamın da duyabileceği yükseklikte.

"Ben dinlemedim" dedi Leó. Bu boş bir bahaneydi. Radyoda kayıp bir ptarmigan avcısıyla ilgili bir haber geçse mutlaka duyarlardı. "Ayrıca haberler henüz bitmedi."

Einar da Erla da yorum yapmadılar. Leó gözlerini tabağına indirip kuzu etinden bir lokma aldı. Haber spikeri arka planda monoton bir sesle konuşmaya devam ediyordu. "Bence hâlâ dağda beni arıyorlar. E... Eminim nedeni budur. Yardım çağırmadan önce hep birlikte bölgeyi kapsamlı arıyorlardır."

"Hep birlikte mi?" diye atıldı Erla. "Kaç kişiler ki?"

"Ne?" Leó şaşırmıştı. "Üç."

"Ah, bu biraz tuhaf" dedi Erla, sakin görünmeye özen göstererek. Kalp atışlarının hızlandığının ya da tedirginliğinin sesine yansımadığını ümit ediyordu.

"Tuhaf mı?" Bu Einar'dı. "Neden?"

Erla kocasına, sonra tekrar ziyaretçilerine baktı. "Daha önce *iki* arkadaşınla ava çıktığını söylememiş miydin? Yani toplamda üç kişi olduğunuzu."

Leó rahatsızlığını gizleyemese de hemen cevap verdi. "Öyle mi dedim? İki mi dedim gerçekten? Hayır, üç kişiler. Toplamda dört kişiydik. Kışın şey... kışın yeterince destek olmadan böyle bir geziye çıkılmaz." Erla onun yalan söylediğinden artık emindi.

Leó onun bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdi. Erla kısacık bir an da olsa o bakışlardaki düşmanca ışıltıyı görmüştü ama Leó hemen kendini toparlamış, yüzü normal ifadesine bürünmüştü.

Işıklar tekrar titreyince Erla ürperdi.

Einar bu bahaneyle konuyu değiştirdi. "Lanet olası kesintiler." Her zamanki tavrıydı bu onun. Politikayla ilgili mizah dolu tartışmalar dışında, sözlü ya da fiziksel hiçbir çekişmeye katılmaz, çatışmadan kaçınmak için elinden geleni yapardı. Su gibi, en az dirençli yolu bulmakta üstüne yoktu. Ama yol bazen bir noktada tıkanabiliyordu. O zaman ne tepki vereceğini asla bilemezdi. Ama Einar böyle biriydi ve onu değiştirmek mümkün değildi. Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezdiniz. Dolayısıyla Erla her zamanki gibi inisiyatifi kendisinin alması gerektiğini biliyordu. Potansiyel bir tehlike olarak gördüğü bu adamdan kurtulmak ona bağlıydı.

"Lanet olası elektrik kesintileri" diye tekrarladı Einar. "Noel'de elektrikler sık sık kesiliyor ne yazık ki."

"Noel'de mi? Bu çok can sıkıcı olmalı."

"Evet ama ne yapabiliriz ki?" dedi Einar. "Noel döneminde sisteme çok fazla yük biniyor, malum. Ama biz hep bir çözüm yolu buluruz. Değil mi hayatım?"

Erla hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Hediyelerimizi açıp mum ışığında kitap okuyoruz. Aslında çok güzel. Bana eski günleri hatırlatıyor. Ailem yüzyıllardır bura-

da yaşıyor. Burası atalarımızdan bize kaldı. Küçük bir toprak parçası. İnsan topraklarına sahip çıkmalı."

"Doğru söze ne denir."

"Sen ne iş yapıyorsun, Leó?" diye sordu Erla. "Reykjavík'ten arkadaşlarınla buraya geldiğini söylemiştin. Orada yaşıyorsun sanırım."

"Ne? Ha, evet, Reykjavík'te yaşıyorum. Doğru. Öğretmenim."

"Okullar tatil mi oldu?"

"Doğru."

"Hangi okul?"

"Okul mu?" diye tekrarladı Leó zaman kazanmak istercesine.

Hikâyesini yeterince prova etmemiş mi, diye düşündü Erla içinden.

"Aslında üniversite" dedi. "Üniversitede ders veriyorum."

"Hangi dersi?" dedi Erla, sonra açarak "Hangi alanda ders veriyorsun?" diye sordu.

"Psikoloji."

"Hadi canım, psikolog musun? Umarım bizi analiz etmiyorsundur!" dedi Einar alaycı bir tonda ama bu şakası da gerginliği gideremedi.

"Elbette hayır." Leó'nun gülümsemesi yine zorakiydi.

Işıklar yine söndü.

"Ne yazık ki elektrik tamamen kesilecek. Hep böyle başlıyor. Odanda mum var mı Leó?" Einar önce misafire, sonra da Erla'ya sorgulayan bir bakış attı.

Erla bir süre duraksayıp "Sanırım odasında mum yok" dedi. "Ama sadece bir geceliğine olduğuna göre yedek bir mum bulabiliriz. Yarın sabah gidecek ya. Erkenden yola çıkacaksın, değil mi Leó? Günün ilk ışıklarıyla birlikte."

"Evet, kesinlikle. Öyle planlıyorum."

"Kibritleri al." Einar göğüs cebindeki kibrit kutusunu ona uzattı. "Odada bir kutu daha var. Karanlık seni korkutmasın dostum."

"Akşam yemeği için teşekkürler. Çok lezzetliydi."

"Erla çok iyi bir aşçıdır. Biraz daha yemez misin?"

"Teşekkürler ama yiyemem. Doydum. Hayatımı kurtardınız.

Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bana kalırsa bir pansiyon açmalısınız" diyerek sırayla ikisine baktı.

Einar gülümsedi. "Zaman zaman misafirlerimiz oluyor, dolayısıyla alışkınız. Geçen yaz, daha doğrusu yazın sonlarına doğru Reykjavík'ten iki genç geldi, iyi çocuklardı. Üç dört gün bizimle kaldılar. Bu arada Erla, geçen gün köye gittiğimde onların mektubunu postaladım."

"Mektup mu?"

"Evet, misafir odasında kitapların arasına düşmüş bir mektup bulunca onu da yanıma aldım. Eminim o mektuba ne olduğunu merak ediyorlardır, en azından mektubu göndereceksleri kişi merak ediyordur."

"Bu..." Leó doğru kelimeleri arıyormuş gibi durakladı, sonra devam etti. "Kırsalda her şey yavaş ilerliyor sanırım."

"Çok haklısın" diye cevapladı Einar. "Gazeteler bize ulaştığında haberler artık güncelliğini yitirmiş oluyor ve saat de yıllar önce durdu!" Ardından anlamsız bir kahkaha attı.

Erla'nın bakışları pencereye kaydı. Sessiz sakin yeniden yağmaya başlayan kar, Leó'nun izlerini önlenemez biçimde örterek yalanının kanıtlarını yok ediyordu. Ama Erla biliyordu ve bu da yeterdi. İkisi için gözünü dört açacak, her an tetikte olacaktı. Pencerenin önünden dans ederek geçen bembeyaz kar taneleri her ne kadar güzel görünseler de, Erla için kötülüğün habercisiydiler. Karın birikerek onu çepeçevre sardığını, dört bir yandan kuşattığını hissedebiliyordu. Her zamanki gibi beyaz bir Noel olacaktı. Boğucu bir beyazlık. Yetmezmiş gibi bu davetsiz misafir de huzurlu evlerine girmiş, ortamı zehirlemişti. Başka türlü tarif edilemezdi. Evet, ortamı zehirlemişti. Dışarıdan gelen rüzgârın uğultusu dünya barışının ve iyiliğin habercisi sayılmazdı.

"Oturma odasına geçelim mi?" dedi Einar ayağa kalkarak. "Kahveye ne dersin?"

"Harika olur" dedi Leó, Einar'ın peşinden giderek.

"Ben yaparım." Erla, onları diğer odaya gönderdi.

Dolaptan kahve paketini alıp üç fincanlık ölçüyü ayarladıktan sonra kahve pişmeden elektriklerin kesilmemesini umarak ma-

kineye su doldurup çalıştırdı. Damlaların birbiri ardına demliğe düşmesini izlerken erkeklerin oturma odasından gelen seslerini dinledi. Radyo hâlâ açıktı ve şu an hava durumu tahminleri veriliyordu. Erla radyoyu kapattı. Yeni bir kar fırtınasının geleceğini radyodan duymasına gerek yoktu.

Kahveyi içeri götürdü, kendine de bir fincan doldurdu. Bu gece uyanık ve tetikte kalabilmek için bol bol kafein tüketmeyi planlıyordu. "Süt mü, şeker mi?" diye sordu Leó'ya. Kocasına sormasına gerek yoktu. Bol sütlü, bol şekerli severdi o.

"Sade olsun, teşekkürler."

Erla oturdu; bir süre kimse konuşmadı. Perdeler açıktı ve dışarıda kar yağdığını, daha doğrusu pencerenin önünden karın fırıl fırıl dönerek geçtiğini görebiliyorlardı.

Leó sessizliği doldurmak istercesine "Noel ağacınız ne güzel" dedi sonunda.

Erla cevap vermemeyi tercih etti. Bilinçli olarak kaba davranmıyordu ama bu adamla hiçbir şey olmamış gibi sohbet etmeye de niyeti yoktu. Bir an önce ondan kurtulmaktan başka bir şey istemiyordu. Burada istenmediğini ona açıkça belirtmesi gerekiyordu. Bu evde her zaman mutlu olmasa da burası onun ve Einar'ın evi, onun sığınağıydı. Ama şimdi hem huzuru hem güvenliği tehdit altındaymış gibi hissediyordu.

"Evet ama bu defaki fazla büyük" diye cevapladı Einar. "Bu kadar büyük olsun istememiştik ama ağacı oturma odasına getirene kadar boyutunu anlayamadık."

"Çok güzel ve iç açıcı göründüğünü söylemeliyim. Uzun zamandır mı burada yaşıyorsunuz?"

Erla, çok uzun zamandır, demek istediyse de dudaklarını ısırıp sustu.

"Hayatım boyunca" dedi Einar, gurur dolu bir sesle. "Erla Reykjavík'li ama benimle evlenmeyi kabul edince çiftlikte yaşamayı da kabul etti. Burası yaşanası bir yer. İnsan sessizliğe ve hiçbir şey olmamasına alışıyor. Tabii herkese göre bir yer değil ama bence Erla iyi uyum sağladı. Sana şaşırtıcı gelmiştir, değil mi?"

"Kesinlikle. Ben şehrin sürekli gürültüsü ve karmaşası içinde büyüdüm. Sabah erkenden gitmek zorunda olmama üzülüyorum desem yeridir. Burada, karların içindeki bu sakinlikte Noel kutlamak çok özel bir deneyim olmalı."

"Evet, ne yazık ki bunu kaçıracaksın" dedi Erla sertçe.

"Buralar her zaman sessizdir tabii" diye devam etti Einar, Erla'nın kabalığını yumuşatmaya çalışarak. "Hiçbir şey olmaz. Biz de bu fırsatı değerlendiriyoruz. Özel bir yemek yiyip kendimizi şımartıyoruz, işte. Haberleri dinlerken fark ettiğin gibi biraz cızırtılı ama yine de radyo yeterince çektiğinde Noel ayinini dinliyoruz. İlahilerin çoğunu ezbere bilmek de iyi çünkü sözleri duyamasanız da sorun olmuyor." Einar kıs kıs güldü.

"En yakın kilise bile uzakta olmalı" dedi Leó.

"Doğru. Kışın kiliseye gitmenin hiçbir anlamı yok. Eskiden annemin buna nasıl üzüldüğünü hatırlıyorum ama Erla ve ben buna alıştık. İnsan sonunda birçok şeye alışıyor."

"Peki..." Leó Erla'ya dönerek "Ya kızınız? Yarın gelecek mi? Yakınlarda yaşadığını söylemiştin?"

"Tabii ki gelecek" diye atıldı Erla sert bir tavırla. "Sabah gelir. Ama sen o saatte çoktan gitmiş olacağın için onu göremeyeceksin Leó."

"Kaç... kaç yaşında?" diye sordu Leó, utanıp biraz duraksadıktan sonra.

Erla ne söyleyeceğini düşündüğü için hemen cevap vermedi. Adamın yalanlarını ortaya çıkarmanın zamanı gelmişti. Einar'a, *Ben ilgilenirim,* dercesine bir bakış attı.

"Bunu zaten biliyorsun" dedi Erla neredeyse suçlayıcı, sert bir tonla.

O sözler Leó üzerinde oldukça etkili oldu. Oturduğu yerde irkilerek kahvesini üzerine döktü.

"Anlamadım?" dedi iç geçirerek.

Işık bu defa daha da ürpertici bir şekilde yeniden titreşti ve karanlık öncekine göre biraz daha uzun sürdükten sonra tekrar yandı. Kısa süreli kesinti dikkatlerini dağıtınca Leó Erla'nın sorusunu geçiştirerek konuyu değiştirdi. "Tanrım, buna hiç alışkın değilim.

Bir çözüm yolu, elektriğin tamamen kesilmesini önlemenin bir yolu yok mu? Jeneratörünüz de mi yok?"

"Ne yazık ki hiçbir şey yok" dedi Einar gülümseyerek.

"Jeneratör alamadık. Çok pahalı."

Erla onun şehirli çocukla dalga geçmekten içten içe zevk aldığını hissetti. Leo'nun orada öylece oturup kahvesini yudumlamasını izledi. Kahvesine kolayca uyku hapı atabilir, böylece kendisi de gece daha rahat uyuyabilirdi. Bunu daha önce düşünemediğine hayıflandı... Şimdi artık gözlerini bile kırpamayacaktı.

Henüz bitirmemiş olmasına rağmen "Kahve için teşekkürler" dedi Leó "misafirperverliğiniz için de tabii. İkinize de minnettarım."

"Hemen yatmak zorunda değilsin" dedi Einar. "Misafirlerimizle sohbet etmek Erla ve benim için değişiklik oluyor."

"Çok naziksin ama biraz yorgunum açıkçası" dedi Leó. "Üstelik bugün St Thorlákur Ayini var. Başka planlarınız vardı eminim." Gülümseyerek "Noel hazırlıklarıyla ilgili son şeyler gibi."

Hiçbir plan yok, diye düşündü Erla. Söylediklerinin aksine bu özel günle pek ilgilenmeyen Einar'ın yardımı olmadan kendisi her şeyi çoktan hazırlamıştı. Einar için hemen her gün birbirinin aynısıydı ve Noel, Paskalya veya diğer önemli günler ya da bayramlar için rutinini değiştirmeye gerek duymuyordu. Hiçbir yere gitmezlerdi ve her zaman çabalayan Erla olurdu. Bazen Noel hazırlığı yapmasa Einar'ın bunu bile fark etmeyeceğini düşünüyordu. Ondan bir köknar ağacı kesmesini istemese, ayın yirmi dördünde sadece sosisi pişirse ve ona hediye almasa Einar fark eder miydi?

"Biraz daha otur" dedi Einar. "En azından kahveni bitir."

Leó "Teşekkürler, olur" dedi ama başka bir yerde olmak istiyormuş gibi bir hali vardı. Gözlerini odanın içinde gezdirirken Erla onun bir şey mi aradığına yoksa bu bunaltıcı sohbetten kaçış yolunu mu bulmaya çalıştığına emin olamadı.

"Bu ev ne kadar büyük?" diye sordu aniden, konuşacak bir konu arıyormuş gibi.

"Büyük mü? Kaç metrekare mi demek istiyorsun?" dedi Einar. "Hatırlamıyorum ki. Yakın zamanda hiç düşünmem gerekmedi.

Satmaya niyetim de yok. Erla ve ben burada yaşlanmak istiyoruz." Erla'ya bakıp gülümsedi ama Erla ona karşılık vermedi.

"Tek katlı, değil mi?"

"Evet ama küçük bir tavan aramız da var."

"Depo olarak kullanılan çatı katı mı yani?"

"Evet, sandık odası ve çiftlik işleri için yardıma gelen gençleri ve zaman zaman gelen ücretli misafirleri ağırladığımız küçük bir oda."

"Bana neden orayı vermediniz? Böylece size engel olmazdım."

"Öyle şey olur mu hiç? Orada radyatör yok. Şimdiki odanda çok daha rahat edersin. Genelde orayı kimseye vermeyiz, ziyaretçileri üst kata çıkarırız ama sen zaten büyük bir tehlike atlattın ve o soğukta kalmana izin veremeyiz. Üşütmeni istemeyiz. Fırtınada mahsur kalan ya da bozkırda kaybolan insanlara yardım etmek bizim görevimiz. Soğuktan ölebilirdin, farkında mısın? Uygun ekipman olmadan alışkın olmadığın dağlık bölge koşullarına maruz kaldın... Eminim arkadaşların da suçlu olduklarının farkındadırlar. Daha dikkatli olmalıydılar. Ayrıca gruptaki herkesin yanında pusula, harita vb. ekipman bulunmalıydı. Biraz fazla kayıtsız davranmışlar." Eleştiri yaparken Einar'ın sesi kalınlaşmıştı.

Leó başını iki yana sallayarak içtenlikle "Onları suçlayamam, iyi adamlardır hepsi de. Aslına bakarsan bu benim hatam. Daha dikkatli olmalıydım. Sonuçta, insan kendinden sorumludur. Nihayetinde, herkes kendinden sorumlu değil midir?" dedi.

"Kesinlikle öyle" dedi Einar ama Erla sessizliğini korudu.

"Her neyse, çok hoş ve rahat bir eviniz var" diye devam etti Leó.

"Evet, burada mutluyuz" dedi Einar.

"Mahzeniniz de var, değil mi?"

"Mahzen mi? Ha, evet, mahzen. Duyan da burayı satın almak istediğini düşünür!" Einar kendi şakasına gülerken kahvesini neredeyse kareli gömleğine döküyordu.

"Ah, haha, hayır, benim için biraz uzak. Hayır, sadece merak ettim. Öylesine sordum."

"Orada ilginç bir şey yok. Bir dondurucu ve yiyecek stoğu filan" dedi Erla alçak sesle, davetsiz misafirlerine dik dik bakarak.

Leó "Anladım. Oraya inmek gibi bir niyetim yok tabii" diye espri yapmaya çalıştı.

Erla'ya dikkatle baktı ama Erla bakışlarını kaçırıp pencereye döndü. Camda oturma odasının yansımasını görebiliyordu.

O yansımada kendine bakarak "Buraya gelirken Anna'nın evine uğradın mı?" diye sordu durduk yere.

"Erla, lütfen..." Einar araya girmeye çalışsa da Erla bunu öğrenmekte kararlıydı.

"Onun evine uğradın mı?" diye tekrar sordu.

"Kusura bakma ama soruyu anlamadım."

"Anna, bizim kızımız. Sana onun komşu evde, yolun yirmi dakika ilerisinde yaşadığını söylemiştim. Buraya gelirken oradan geçtin, değil mi?" Bunu söylerken kızının başına bir şey gelmiş olabileceğine, bu yabancının ona zarar vermiş olabileceğine dair içinde ani ve mide bulandırıcı bir korku hissetti...

"Hayır, bunu zaten söyledim. Doğruca buraya geldim. Başka hiçbir evin önünden geçmedim."

Erla artık Leó'nun kim olduğu ve burada ne yaptığı konusunda onlara yalan söylediğinden emindi. Bir şekilde onlara zarar vermek istiyordu.

"Yalan söylüyorsun" dedi sertçe. "Hangi yönden geldiğini gördüm Leó. Karda ayak izlerini gördüm. Anna'nın evinin önünden geçtin ve gerçekten yardım arıyor olsan oraya uğrardın."

"B... Ben başka bir ev görmedim ama o kadar yorgundum ki belki bu yüzden fark etmedim."

"Onun kapısını çaldın mı?"

"Hayır, doğruca buraya geldim. Acaba ayak izlerimi... başka birininkiyle karıştırmış olabilir misin?" Leó bakışlarını pencereye çevirdi. "Hadi çıkıp bakalım. Çünkü ben doğruyu söylüyorum."

"Elbette doğruyu söylüyor Erla hayatım" dedi Einar. Ama Erla kocasının sesinden, onun zihnine de bir şüphe tohumunun düştüğünü anladı. "Hadi tekrar radyoyu açalım. Noel tebriklerini dinleyelim."

Erla, Einar'ı hiç duymamış gibi devam etti. "Artık çok geç, bunu sen de biliyorsun. Bütün izler yeni yağan karın altında kaldı.

Ama buraya gelen tek bir yol var ve o da Anna'nın evinin önünden geçiyor. Biliyorum... Ben biliyorum..."

O an elektrik kesildi.

10

Hulda şiddetli kış soğuğunda sokağın köşesinde durmuş, rüzgârla yarışırcasına Noel şarkıları söyleyen bir kızlar korosunu dinliyordu. Kızlar da Hulda gibi kat kat giyinmişlerdi ve kötü havanın günü mahvetmesine izin vermemeye kararlı görünüyorlardı. Hulda'nın elinde Dimma'ya aldığı, içinde bir kitapla bir plak olan iki alışveriş poşeti vardı. Saat onu geçiyordu, dükkânlar birazdan kapanacaktı.

Hulda yalnızdı. Akşamın böyle geçeceğini düşünmemişti. Jón ve Dimma ile dışarıda yemek yedikten sonra birlikte kasabanın bayram atmosferinin tadını çıkarmayı planlıyordu ama hiçbir şey yolunda gitmemişti. Dimma evden çıkmayı kesin bir dille reddetmiş, kendini yine odasına kapatmıştı. Hulda ile Jón uzun süre kapısında durup onu ikna etmeye çalışmışlar; tartışmış, hatta bağırmışlardı ama işe yaramamıştı. Dimma dışarı çıkmamakta kararlıydı.

"Sen git hayatım" demişti Jón sonunda. "Keyfine bak, eğlen. Ben Dimma'yla kalırım. Git ve ikimiz adına ona güzel bir şey al."

Hulda başta biraz tereddüt etse de sonunda kocasının teşvikine daha fazla karşı koyamadı. Jón bazen çok ikna edici olabiliyordu. Zaten kasabaya gitmesinin asıl sebebi de Dimma'ya bir şey almaktı. Böylesine kötü bir durumda bile elinden geleni yapması gerekiyordu. Bu dönem geçecekti. Dimma'nın morali yarın düzelecek, daha neşeli olacaktı. Eski mutlu, iyi huylu haline dönecekti.

Hulda sersemlemiş vaziyette Laugavegur Caddesi'nde yürürken Noel ruhunu yakalamaya çalıştı ama başaramadı. İtişip kakışan kalabalık ve kasvetli hava sinirlerini iyice bozdu. Belki biraz uzaklaşmak, yurt dışına, sıcak ve güneşli bir yerlere gitmek üçüne

de iyi gelirdi. Bildiği kadarıyla Jón'un işleri iyi gittiğine göre yeni yılda bir yerlere gidip gidemeyeceklerini sorabilirdi. Belki yeni bir ortamın Dimma üzerinde olumlu etkisi olur, onu şu anki kötü ruh halinden kurtarırdı. Ve belki Hulda ile Jón biraz daha az çalışıp kızlarına daha fazla zaman ayırmalıydılar.

Hulda kendini işine fazla verdiğinin farkındaydı. Ama bunu bilse de düşünceleri bir noktadan sonra kayıp kız Unnur'a kayıyordu; çözemediği davaya, en azından henüz çözemediği. Unnur'u kurtarmak için artık geç kaldıkları ortadaydı, öyle bir şansları olmuş muydu onu da bilmiyordu. Ama elinden geleni yapıp yapmadığına dair düşünceler içini kemirip duruyordu. Selfoss'lu polis müfettişi, kızın kötü niyetli bir adamın aracına binip saldırıya uğradığı ihtimaline yoğunlaşmıştı. Haklıysa bu durumda katil hâlâ serbest demekti.

Hulda soğuk kış havasını ciğerlerine çekti ve Laugavegur'da hızla yürümeye başladı.

Kızıyla iletişim kurmaya çalışmalı; bu çıkmazdan kurtulmasına yardım etmeliydi.

11

Anna.

Erla zifiri karanlık yatak odasında yattığı yerde, yarın hava söylendiği kadar kötü olursa kızının yürüyerek gelemeyeceği endişesiyle onu düşündü. Kendisi hâlâ uyanıktı ama Einar yanı başında horluyordu. O her zaman çok rahat biri olmuştu, kendisinden çok farklıydı.

Ama bir yabancı kendi çatıları altında yatarken nasıl uyuyabildiğini de aklı almıyordu.

Leó –tabii bu onun gerçek adıysa– evlerini istila etmişti, üstelik Noel'de. Elektrik kesintisi onu şimdilik kurtarmıştı. Ev karanlığa gömüldükten sonra konuşmaya devam etmenin bir anlamı yoktu. Erla ve Einar mumların nerede olduğunu ve oturma odasını az da olsa aydınlatabileceklerini bildikleri için pek tepki vermeseler de adamın şaşkına döndüğü sesinden belliydi. Sonuç olarak hepsi erkenden yatmaya gitmişti. Einar uykuya daldıktan sonra Erla yataktan kalkıp parmak uçlarında odanın diğer ucuna yürüyüp kapıyı kilitlemişti. Yıllardır buna gerek duymamışlardı ama neyse ki alışkanlıktan anahtar kilidin üstünde kalmıştı.

Gecenin karanlığını dışarıda bırakmak için perdeleri çekmiş olmasına rağmen kar tabakasının gittikçe kalınlaştığını hissediyordu. Odalarına ilk geldiklerinde Einar sırtını dönüp hemen uykuya dalmış, o ise komodinine bir mum koyup eski bir Agatha Christie romanını okuyormuş gibi yapmıştı. Kitabı daha önce okumuştu ve kafası dağınık, düşünceler zihninde dolanıp durduğu için beyaz sayfadaki siyah harflere odaklanamıyordu. Sonunda

mum tıs diye söndü ve oda karanlığa gömüldü. Elektrik şimdiye kadar gelmiş olabilirdi ama Erla pek sanmıyordu.

Noel boyunca elektriksiz kalabilirlerdi, başlarına gelmeyen bir durum değildi ne de olsa. Ama bunun ne önemi vardı ki? Şu an tek önemli olan o adamı evlerinden ve hayatlarından çıkarmaktı.

Hiçbir şey göremese de rüzgârın sesini duyabiliyor, pencere aralığından içeri sızan soğuğu hissedebiliyordu. Fırtınanın uğultusu onu ve Einar'ı değilse de alışkın olmayanları uyutmayacak kadar yüksekti. Bu ıssız yerde sürekli fırtına çıktığından onlar bu sese alışmışlardı tabii. Dışarıdan gelen sese kulak tıkayıp sadece evin içindeki sesleri, ince ahşap bölme duvarın diğer tarafındaki adamın sesini duymaya çalıştı ama evin içerisi sessizliğe gömülmüş gibiydi.

Erla hiç kımıldamadan, hatta nefes bile almadan uzanmış, en ufak sese dikkat kesilmişti.

Sırtüstü yattığı yerde gözlerini ardına kadar açmış, karanlık tavana bakıyordu.

Sıkıntılı zamanlarda gecenin yarısından fazlasını böyle yatıp Reykjavík'e taşınsalar hayatları daha iyi olur mu, Einar o lanet olası göbek bağını kesip atalarının boyunduruğundan kurtularak çiftliği satabilir mi, diye düşünürdü. Çok nadir de olsa Einar ile hiç tanışmamış olsa daha iyi bir yaşam sürebilir miydi, diye düşündüğü günler de oluyordu. Ama bu sorunun cevabı daha karmaşıktı çünkü Einar olmasaydı Anna da olmazdı. Böyle düşüncelere dalmak anlamsızdı ama kendi anılarının esiri, daha doğrusu kendi zihninin esiri olarak bunları aklından çıkarması mümkün değildi.

Komodinin çekmecesinde bir mum daha vardı. Erla ona uzanıp karanlıkta kibriti bulmaya çalıştı. Böyle olmazdı; biraz ışığa ihtiyacı vardı. Yatakta doğruldu ama Einar kıpırdamadı bile. Kaygısızca, umursamazca uyuyordu. Erla kibriti çakıp fitili tutuşturdu, ardından seslere kulak kabarttı. Uyuyamayacağına göre bekleyecekti.

Ama yorgunluk üzerine çökmüştü. Şu an uyanık olsa bile her an uykuya dalabilirdi. O ağırlığı üzerinden atmak için Reykjavík'teki akrabalarını düşünmeye başladı. Onlarla pek irti-

batı kalmamıştı. İşin doğrusu başka gidecek yeri olmadığı için bu evliliğe mahkûm olmuştu. Burayı terk edip şehre dönerse ne yapacağını bilmiyordu. Her şeye rağmen burada kök salmıştı.

Bu bildik düşünce silsilesinden çıktığında hâlâ yatakta oturduğunu fark etti. Gözlerini kapatıp sessizliği dinledi. Yavaş yavaş evin içindeki hafif uğultuyu fark etmeye başladı; her an daha da ısrarcı hale gelen bir uğultu. Çalar saatin ritmik tik takları sessizlikte giderek daha da ısrarcı hale geliyordu. Rüzgârın uğultusu, duvarlardaki takırtı, saatin tik takları birleşerek kulaklarını yakan dayanılmaz bir gürültüye dönüştü. Gözlerini ardına kadar açıp bu hissi üzerinden atmaya çalıştı.

Ve sonra bir şey duydu.

Bu defa gerçek bir şey.

Hiç şüphe yoktu; biri evin içinde dolaşıyordu.

Tabii kim olduğu belliydi. Kapının ve döşeme tahtasının boğuk gıcırtısını duydu. Bu eski evde sessizce dolaşmak mümkün değildi ama Leó bunu yapmaya çalışıyordu ve Erla da Einar gibi uyumuş olsa başarılı olacaktı.

O piç kurusu nereye gidiyordu?

Bu defa başka bir kapının gıcırtısını duydu. Aşırı tepki verme, dedi kendine. Tuvalete gidiyor olmalı. Ama Erla sesin tavan arasından geldiğine yemin edebilirdi. Adam yukarı mı çıkmıştı? Bir an parmak uçlarında yürüyerek odadan çıkıp gizlice adamın karşısına çıkarak onu şaşırtmayı ciddi ciddi düşündü. Ama cesaret edemedi. Evi avucunun içi gibi bilmesine, kendine özgü seslerini öğrenmiş olmasına ve ışıklar kapalıyken bile evin içinde yolunu bulabilmesine rağmen bu defa onu korkutan şey kanlı canlı bir insandı. Onunla karanlıkta karşılaşmayı hiç istemezdi.

Einar'ı uyandırmalıydı aslında ama ne tepki vereceğini bilemediği için tereddüt etti. Ayrıca Einar uyanırken kıpırdanıp ses çıkarabilir, bu da Leó'yu korkutup odasına dönmesine neden olabilirdi.

Erla yataktan kalkıp sessizce kapıya doğru yürüdü ve sesleri dinledi. Ardından kapının kilitli olup olmadığına bakmak için dikkatlice kolu çevirdi. Tabii ki kilitliydi ve birden rahatladı. Burada güvendeydi.

Ortalık yine sessizdi. Leó'nun hâlâ hareket halinde olduğunu ya da evin hangi noktasına gittiğini anlamasını sağlayacak hiçbir ses yoktu ama odasından çıktığını ve henüz dönmediğini biliyordu. Soğuk yatak odasında gölgeler titrek mum ışığında dans ederken Erla hareketsizce durmuş bekliyor, arada bir dönüp Einar'ın dünya umurunda değilmişçesine uyuduğu yatağa bakıyordu.

Sonra o sesi tekrar duydu. Kulağını kapıya dayadı ve evet, art arda gelen gıcırtıları tanıdı. Leó tavan arasının merdiveninden iniyordu. Erla şimdi emindi. Demek ki haklıydı. Ayak sesleri koridorda yaklaşırken kalbi duracak sandı. Erla Leó'nun ne kadar zamandır evin içinde gezindiğini bilmiyordu ama ona göre bu iş yeterince uzamıştı. Hiç düşünmeden sessizce yatağa gitti. Yürürken bir kapının gıcırdaması, ayak sesleri gibi başka sesler de duydu. Einar'ı sarstıysa da o kıpırdanmadı bile.

Hızlı ve sığ nefes alıp vererek telaş içinde "Einar, Einar" diye telaşla fısıldadı. "Uyanmalısın. Hemen. Uyan!"

Einar'ın gözleri bir anda açıldı.

"Leó. Onu duyuyorum Einar, onu duyuyorum!"

Einar şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırıp ovuşturdu.

"Kalk!" diye fısıldadı Erla. "Ses çıkarmadan."

Einar dediğini yaparak battaniyeyi üzerinden attı ve yataktan kalktı. "Ne oldu hayatım?" diye alçak sesle sordu. "Neden beni uyandırdın?"

Erla "Onu durdurmalısın" diye fısıldadı. "Leó! Gecenin bir yarısı evin içinde geziniyor!"

Einar kapıya gidip kolu çevirdi. "Kilitli" diye fısıldadı şaşkınlıkla. "Nedir bu? Kapı neden kilitli?"

"*Ben* kilitledim. Onun yüzünden." Sonra Einar'ın yanına gitti ve kapıyı açabilsin diye anahtarı yavaşça çevirdi. Einar koridora bakarken Erla da omzunun üzerinden baktı. Karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

"Bana mumu ver" dedi Einar komodini işaret ederek.

Erla onun dediğini yaptı ve Einar tekrar kapıdan dışarı bakıp koridora çıktığında Erla yatak odasında endişeyle bekledi.

Einar hemen geri geldi. "Kimse yok hayatım. Rüya görmüş olmalısın. Zavallı adam derin uykuda bence."

Erla başını iki yana salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Hadi gel hayatım. Biz de uyuyalım. Gece yarısı uyanık mı kalalım?" Einar kapıyı kapattı ama kilitlememesi Erla'yı hüsrana uğrattı.

O yüzden gidip kapıyı kendisi kilitledi, sonra tekrar Einar'ın yanına gitti, ona sırtını dönerek gözleri açık bir halde uzandı.

"Annen yarın kesin geliyor, değil mi?" diye sordu Jón oturduğu yerde, gözlerini kitabından ayırmadan. Tatlı bir kakao kokusu eve yayılmıştı. Süt ısıtmış, içine de en kalitelisinden çikolata karıştırmıştı ama hazırladığı üç fincandan biri hiç dokunulmamış halde sehpanın üzerinde duruyordu.

Her yıl olduğu gibi birbirine dolanmış yılbaşı ışıklarını çözmeye çalışan Hulda kısaca "Evet" dedi. Bir kez olsun Noel'i annesi olmadan, Jón ve Dimma ile baş başa kutlayabilmeyi çok isterdi. Üstelik annesinin Dimma'nın bu kadar zor ve öngörülemez olduğu bir dönemde gelmesi onu daha da çok huzursuz ediyordu.

"Sanırım her şey hazır" dedi Jón, nihayet kafasını kitabından kaldırarak. "Değil mi, hayatım?"

"Dimma hariç."

"Artık başka şeylerden mi konuşsak? Onu kendi haline bırakalım. Hediyelerini açma vaktinde kendine gelir nasıl olsa." Jón Hulda'ya gülümsedi ama hem gülümsemesi hem de cesaret verici sesi yapmacıktı.

Radyoda okunan arkadaş ve akrabalara yönelik geleneksel Noel mesajları şimdi barış ve uyum zamanı olduğunu hatırlatsa da Hulda'nın içindeki duygular bu ruhla çatışıyordu. Ne yazık ki o endişeli ve üzgündü. Üstelik sebebini bile bilmediği bir şeyin endişesini duyuyordu.

"Noel günü çalışmak *zorunda mısın*?" diye sordu Jón. "Hangi vardiyada çalışacağını seçebilecek kadar kıdemli değil misin artık?"

"Elimden bir şey gelmiyor; çalışma programı böyle. Sorun olur mu?"

"Hayır, tabii ki olmaz. Sen yokken Dimma ve ben kitap okuruz. Belki yapboz da yaparız. Çatı katında eski bir yapboz var, değil mi?"

"Evet, birkaç tane var."

"Güzel ve rahat bir gün geçiririz. Dimma doğmadan önce, sadece ikimizin olduğu eski günlerdeki gibi. Noel ve Paskalya'da kanepede birbirimize sarılıp günlerce kitap okurduk, hatırlıyor musun? Hiç kimse bizi rahatsız etmezdi."

"Evet, sen bu kadar çok çalışmaya başlamadan önce."

Jón gülümsedi. Hulda o gülümsemeyi çok iyi tanıyordu. Zor bir konu açıldığında bu gülümsemeyle ortamı yumuşatır, Hulda da her defasında bu tuzağa düşerdi. Birlikteliklerinin başından beri üstelik.

"Ben yokken ona göz kulak olursun, değil mi?" dedi yalvarırcasına.

"Noel Günü mü? Tabii ki olurum."

"Söz ver bana Jón" dedi.

13

Erla uyanır uyanmaz eli otomatik olarak alarm saatine gitti ve karanlıkta ibreleri görmeye çalıştı. Sabah olmuştu, hatta saat yedi-yi geçmişti. Tüm çabasına rağmen uykuya dalmıştı demek. Gece yaşananlar kötü bir rüya gibiydi. Yoksa hepsini kendi kafasında mı kurmuştu, en azından bir kısmını? Nedense emin olamadı... tam olarak bilmiyordu ve bu düşünce onu tedirgin etti.

O sırada Einar'ın da artık yanında yatmadığını fark etti. Doğrulup lambayı açmaya çalıştıysa da değişen bir şey olmadı: Elektrik hâlâ kesikti. Yılın bu zamanında hep olduğu gibi, dışarısı kapkaranlıktı ama saat yalan söylemezdi. İçini bir korku sardı. Yoksa Einar'ın başına bir şey mi gelmişti? Gözlerini kapatıp sesleri dinledi ama hiçbir şey duyamadı. Ev sessizdi.

Fazla mı sessizdi?

Kalbi küt küt atarken beyni zonklamaya başladı ve hemen yataktan kalkıp pijamalarıyla koridora koştu. Oturma odasından gelen loş ışık sayesinde orası daha aydınlıktı. Oturma odasına koştuğunda oranın mumlarla aydınlatıldığını, Einar'ın da Leó denen o adamla birlikte oturduğunu gördü.

Rahatlatıcı kahve kokusu ortama hâkim olmuştu. Sonra gözleri ağaca, ağacın altındaki renkli paketlere kaydı ve Noel arifesi olduğunu hatırladı.

"Uyandın mı hayatım?" dedi Einar. "Demlikte sıcak kahve var. Neyse ki gaz henüz kesilmemiş."

Erla o an öylece donakalırken kelimeler de boğazına takıldı. Erkeklerin bakışlarının ağırlığını üzerinde hissederek orada konuşmadan dururken saniyeler dakikalar kadar yavaş geçiyordu sanki.

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Neden bize katılmıyorsun?" diye sordu Einar.

Sonunda boğuk bir sesle "Anna" diyebildi. "Gelmedi mi?"

"Yol kapalı değil mi?" diye mırıldandı Leó, Erla'nın gözlerine bakmadan.

"Yürüyerek gelinebilir" diye karşılık verdi Erla. "Hava nasıl?"

Pencereye baktı ama mumların yansımasından başka bir şey göremedi.

"Otursana hayatım" dedi Einar. "Seni uyandırmak istemedim."

Erla onun dediğini yapmak yerine dönüp koridora gitti.

Einar arkasından "Gece rahat uyumadın" diye seslendi. "O yüzden seni uyandırmadım. Bu elektrik kesintisi sinirlerini gerçekten bozmuş senin."

Erla "Elektrik kesintilerine yeterince alışkınım" diye cevap verdi koridordan. Sonra ön kapıyı açıp karanlıkta başını dışarı uzatıp ne yaptığının bile farkında olmadan kalın çoraplarıyla bir adım attı ve derin, taze kar yığınının içine battı. Buz gibi kar taneleri suratına çarptı; soğuğu iliklerine kadar hissederken ayağını geri çekti. Kara böyle dalmak ne kadar da aptalca bir fikirdi.

Koridora çekilip kapıyı kapattı.

"Ne yaptığını sanıyorsun Erla?" dedi Einar elini onun omzuna koyarak.

Erla şaşkınlıktan neredeyse dengesini kaybediyordu.

"İyi misin?" diye sordu kocası endişeyle.

Erla'nın beyni hâlâ zonkluyordu. Şakaklarını ovuşturup odaklanmaya çalıştı. Tersinden kalktığını söylese yeriydi. Artık toparlanmalıydı. Aniden rahatlayarak geceyi zarar görmeden atlattıklarını ve Leó'nun birazdan gideceğini düşündü.

Kocasına dönüp yapmacık bir neşeyle "Evet, tabii ki her şey yolunda. Havaya bakmak istedim ama yanlışlıkla kara bastım. Çok derinmiş."

"Gece boyunca kar yağdı hayatım. İçeri gel de kahve iç."

Erla Einar'ın peşinden oturma odasına geçip koltuğa oturdu ve ıslak çorabının verdiği rahatsız edici hisle Einar'ın ona bir kahve fincanı getirmesini bekledi. Tek kelime etmedi ve kanepede tam

karşısında oturmuş, kahvesini yudumlayarak ona bakan Leó'yla göz göze gelmekten kaçındı.

Ve anca Einar gelip yanındaki sandalyeye oturduğunda konuşabildi. "Hâlâ elektrik yok mu?" diye sordu kocasına alçak sesle.

Olmadığını tabii ki biliyordu ama nedense sessizliği bozmak ihtiyacı duymuştu. Ayrıca cevabını zaten bildiğin bir soru sormak da insanı rahatlatıyordu.

"Noel boyunca elektrik olmayacağını garanti ederim" dedi Einar.

"Buna alıştınız mı?" diye sordu Leó gülümseyerek.

Odayı beş mumla aydınlatmışlardı, üçü masanın, ikisi de büfenin üstündeydi ve titrek gölgeler aslında çok iyi bildikleri ortama tuhaf bir ürkütücülük vermişti. Erla bir kâbusa hapsolmuştu sanki.

"Evet, alışıyorsun" diye cevapladı biraz gecikmeyle. Sonra da sert bir sesle "Ama kahveni bitirir bitirmez gideceğine göre senin endişelenmene gerek yok. Einar sana yolu gösterdi mi?" dedi.

Leó cevap vermek yerine Einar'a bir bakış attı ve bir süre iki adam onu dahil etmedikleri bir ittifak kurmuşlar gibi utanç dolu bir sessizlik oldu.

Einar hafifçe öksürdü. "Bugün gidebileceğini sanmıyorum."

"Sanmıyor musun? Ne demek istiyorsun?"

"Sen de gördün hayatım, kar çok derin. Fırtına var. Zavallı adamı bu havada gönderemeyiz." Einar karşılarında oturan adamdan değil de orada olmayan birinden bahsediyormuş gibi konuşuyordu.

"Tabii ki gidebilir!" Erla sesinin çok tiz çıkmaması için uğraştı. "Anna buraya gelebiliyorsa o da yolu biraz daha uzun olsa bile gidebilir."

"Kocan bana yolun çok uzun olduğunu söyledi..."

Erla "Neden bize önce Anna'nın evinden geçtiğini söylemedin?" diye araya girdi. "Onu gördün mü? Söylesene, onu gördün mü?"

"Buraya gelirken kimseyi görmedim, bir kişiyi bile" diye onu temin etti Leó, biraz tedirgin olmuş bir ifadeyle. "Doğru söylüyorum."

"Neden biraz daha uyumuyorsun hayatım?" dedi Einar nazikçe. "Yorgunsun. Leó Noel'i bizimle geçirecek, hepsi bu. Böyle bir havada onu dışarı atamayız ki."

Erla homurdandı. Bu hayatta yapayalnız kalmış, hiç dostu yokmuş gibi, duvarlar üzerine üzerine geliyordu sanki. Üstelik Anna için de çok endişeleniyordu. Nefesinin hızlandığını fark etti. Konuşup korkularını Einar'a anlatma arzusu öyle yoğundu ki boğulacak gibi oluyordu.

Leó ayağa kalktı. "Bakın, en iyisi ben odama döneyim. Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim. Gerçekten. Ve misafirperverliğiniz için çok minnettarım, bunu bilmenizi isterim."

Einar başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi.

Ve ancak Leó odadan çıktığında Erla konuşabilecek kadar sakinleşti. "Einar..." Korkularını ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Einar, bu adamın bize yalan söylediğini biliyorsun."

"İnsanların kötü olduğunu düşünmemeliyiz Erla."

"İyi ama neden haberlerde bu olaydan bahsetmediler?"

"Belki de bahsettiler hayatım. Elektrik kesildiği için radyo dinleyemiyoruz. Belki de şu an çoktan bir arama ekibi onu bulmak için yola çıkmıştır."

"Öyle bir şey olmadığını çok iyi biliyorsun. Ayak izleri de... yoldan, yani Anna'nın evinin önünden geçtiğini gösteriyor. Bizim evimizi tesadüfen bulduğunu söylüyor ama yalan. Ve... ve..." Şakaklarında yine basınç hissetti, şiddetli baş ağrısına işaretti bu. "Ve dün gece de gizli gizli etrafı kolaçan etti. Bizden istediği bir şey var Einar. Onu gördüm, dün *bizim yatak odamızdaydı*. Gece de gezindi... tavan arasına mı çıktı oturma odasını mı aradı... Bilmiyorum Einar, tek bildiğim onun..."

"Hadi gel, seni yatağa götüreyim hayatım" dedi Einar nazikçe. "Dinlenmelisin."

14

Hulda kapıyı uzun uzun, sertçe tekrar çaldı.

"Neden bunu yapıyorsun Dimma?" diye bağırdı. Gözyaşları ve hayal kırıklığıyla boğazı düğümlenmişti.

Odadan cevaba benzer bir şey geldi ama Dimma'nın ne dediğini anlayamadı. Dimma o sabah odasından çıkmış, anne babasına "günaydın" bile demeden sessizce kahvaltısını yapmıştı.

Hulda hediyeleri birlikte paketlemeyi, en azından arabayla onları teslim edeceği yerlere birlikte bırakmayı önermişti ama Dimma onun her türlü teklifini sadece başını sallayarak reddetmişti. Noel arifesi ona hiçbir anlam ifade etmiyor gibiydi. Öylesine kendi küçük dünyasına kapanmıştı ki sanki onun dışındaki hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hulda, Noel'de her şeyin düzeleceğinden emindi ama şimdi evlerinde Noel neşesinin olmayacağını anlamıştı. Ve geç de olsa kafasına dank etmişti: Artık bu duruma öylece seyirci kalamazdı, müdahale etmesi gerekiyordu.

Bu durumu kabullenmek ve kızlarının profesyonel yardıma ihtiyacı olduğuyla yüzleşmek zordu ama başka çaresi kalmamıştı. Jón da bir şey yapamıyordu. Hulda kızının kapısını sertçe çalmaya devam ederken bunun faydası olmayacağını da biliyordu. Aslında daha önce müdahale etmediği için kendine kızıyordu. Dimma'nın bu durumdan kurtulacağını düşünerek kendini kandırmıştı ama artık umudu kalmamıştı.

"Çık artık o odadan Dimma, hemen!" diye bağırdı. "Yoksa... yoksa kapıyı kırarız. Çok ciddiyim."

Jón onu omuzlarından sıkıca kavradı. "Sakin ol, Hulda. Bunu atlatacak..."

"Atlatmayacak Jón!" diye bağırdı Hulda kocasına. "Atlatmayacak. Yeterince bekledik. Kimse böyle davranmaz."

"Hadi oturma odasına geçelim. Sakinleşmelisin."

"Sakinleşmeye niyetim yok. Onu... onu doktora götürmemiz gerek." Hulda'nın sesi boğuldu ve gözyaşları sel olup akarak kontrolsüzce ağlamaya başladığında kelimeler ağzından zar zor döküldü.

Jón onu nazikçe ama kararlı bir şekilde kapıdan uzaklaştırıp oturma odasına götürdü. Hulda başta direndiyse de sonunda pes etti.

"Jón" diye hıçkırdı "onun için bir randevu ayarlamalıyız... terapistle, psikiyatr randevusu... bir şeyler yapmalıyız."

"Biraz abartmıyor musun Hulda hayatım?" dedi Jón yatıştırıcı bir sesle. "Büyütmeye gerek yok."

"Büyütmek mi? Sen kör müsün Jón? Gerçekten görmüyor musun? Ortada ciddi bir sorun var ve bunu çok daha önce fark etmeliydik. Belki okulda bir sorun yaşadı. Yani, arkadaşlarına ne oldu? Hiç arkadaşı kalmamış gibi görünüyor."

"Hayatım, Noel'i geçirelim bir. Şimdiye kadar toparlanır ve her şey eski haline döner diye düşündün biliyorum ama öyle olmayacağını kabul etmeliyiz. Sakinleşelim ve isterse odasına kapanmasına izin verelim. Belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. Bu konuda ne biliyoruz ki?"

"İşte ben de bunu söylüyorum! Aklından ne geçtiğini biliyor muyuz? Hayır! Bu yüzden profesyonel yardım almalıyız. Hemen bugün birini aramak istiyorum!"

"Noel arifesindeyiz. Kimseyi arayamayız Hulda. Unut şunu. Herkes tatilde. Noel ve yeni yıl arasında hâlâ kendini toparlamamışsa biriyle konuşuruz. Tamam mı?"

Hulda bunu düşünürken bastırdığı hıçkırıkları göğsünü şişirmişti. Beklemeleri gerektiği kısmına katılmasa da Jón'un söylediklerinde gerçeklik payı olduğu da ortadaydı. Acil durum olmadığı

sürece resmi tatil gününde doktoru veya çocuk psikoloğunu aramak doğru olmazdı. Belki gerçekten de aşırı tepki vermişti.

"Göreceğiz" dedi isteksizce. Şimdilik söyleyebileceği tek şey buydu.

Asıl kötü olan yarın, yani yirmi beşinde çalışmak zorunda olmasıydı. Çalışma saatlerinin bu şekilde denk gelmesi büyük talihsizlikti ve önemli günlerde izin alabilecek kadar uzun süredir polis teşkilatında olduğu için Jón bu konuda da bir bakıma haklıydı. Ama kimseye hayır diyemiyordu. Polis teşkilatındaki çalışma hayatı boyunca ataerkiyle sürekli bir mücadele içindeydi ve artık bunun pişmanlığını duysa da kendisinden beklenenin fazlasını yapmak zorundaymış gibi hissediyordu.

Lanet olsun, neden bu vardiyayı kabul etmişti ki? Onlara başka birini bulmalarını söyleyebilirdi. Aceleyle koridora çıktı ve telefonu alıp görevde olan meslektaşını aradı.

"Alo, ben Hulda..." Daha arar aramaz bunun aptalca bir fikir olduğunu fark etti. Bugün merkezde bu memurdan başka kimse olmayacaktı ve o da zaten Hulda'yı yarınki vardiyasından kurtaracak yetkiye sahip değildi.

"Alo, her şey yolunda mı?"

"Ne, ha evet, tabii... Bugün sen mi görevlisin?"

"Evet. Noel arifesinde çalışmak için kimse sıraya girmiyor. Bu vardiyaya denk gelmek çok kötü. Ama bu sakinliği bozacak bir şey olmazsa akşam eve erken giderim sanırım."

"Şey... yarınki vardiyamı devralabilir misin?"

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu, ardından bir kahkaha geldi. "İyi espriydi Hulda! Ama cevap hayır, mümkün değil."

"Sen... şu an orada kimse var mı?.. Şöyle ki, evde biraz sorunlar var" dedi ısrarla, sesinin titremesini engellemeye çalışarak.

"Bu kadar kısa sürede başka birinin vardiyanı devralması mümkün değil. Yarın işe gelmen ve evdeki sorunu başka türlü çözmen gerekiyor."

"Evet, sanırım..."

"Bu arada yanlış hatırlamıyorsam bu sabah geldiğimde sana bir mesaj vardı. Santral görevlisi aldı."

"Mesaj mı?"

"Evet, bir numarayı araman gerekiyormuş. Bekle... altı-beş-altı gibi bir şeydi, devamını hatırlamıyorum. Bir saniye."

Hulda telefonu kapatmak istiyordu. Bugün iş mevzularıyla ilgilenemezdi ama yine de bekledi. Sonunda görevli telefon numarasını buldu ama başka bir bilgi yoktu.

"Benim için kontrol eder misin?" dedi. "Bu numarayı tanımıyorum."

"Evet, tabii. Başka işim yok zaten. Bir dakika bekle." Ahizeyi elinden bıraktığında bir hışırtı duyuldu. Biraz sonra ahizeyi tekrar aldı. "Gardabær numarası, Kolbrún ve Haukur..."

"Ah, tamam, anladım..." Neden onu aramışlardı ki? "Ne zaman aradılar?"

"Yazmıyor. Dün akşam ya da bu sabah olabilir. İşten ne zaman çıktın?"

"Dün öğleden sonra... Tamam neyse... Ben onları ararım."

Kayıp kızın ailesiydi bu... Son zamanlarda kafasını çok meşgul eden dava. Belki de tatile girmeden davada bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istemişlerdi.

Hulda onları hemen aramayı düşündü ama yapamadı. Evde zaten yeterince sorun vardı. Yarın ofise gitmekten başka seçeneği olmadığına göre onları da yarın arayabilirdi.

Erla kocasının teşvikiyle yatağa döndükten sonra tekrar kalktığında aklından ilk geçen, sabah yaşananların uzun ve rahatsız edici bir rüyadan ibaret olmasını, Leó'nun çoktan gitmiş, Anna'nın da gelmiş olmasını ve artık Noel'in tüm coşkusuyla başlamasını içtenlikle dilemek oldu.

Izlanda'da geleneksel Noel kutlamalarının başladığı saat altıya kadar gazocağında füme kuzu etini haşlayıp evi temizlemek gibi halletmesi gereken sıradan ev işlerine odaklanarak kendini oyalamaya çalıştı. Bunun heyecanıyla gülümserken aklına elektrik kesintisi geldi. Ne sinir bozucu; bu yıl Noel ilahileri ayinini kaçıracaklardı. Pille çalışan bir transistörleri vardı ama o da yıllar önce bozulmuştu ve Einar bir türlü tamir ettirememişti. O zamanlar, bir dahaki elektrik kesintisinde birkaç gün haber dinlemezse bir şey kaybetmeyeceğini söylemişti: "Çok da önemli değil. Haberleri dinlemesek de olur."

Leó'nun oturma odasından gelen sesiyle mutlu hayallerinden uyandı ve gerçek dünyaya döndü.

"Lanet olsun" diye mırıldanarak alarm saatine baktı. Öğleye kadar uyumuştu. En son ne zaman bu kadar uyuduğunu hatırlamıyordu. Dün gece uzun süre uyanık kaldığı içindi herhalde.

Anna. Anna da şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Ama sonra kızının her zaman öğle vakti geldiğini düşünerek tekrar gülümsedi. Anna yanında olursa belki Leó'nun ziyaretini daha rahat atlatabilirdi.

Yataktan kalkıp giyindikten sonra koridordan ağır adımlarla oturma odasına doğru yürüdü. Einar ve Leó sabahtan beri yerle-

rinden kıpırdamamışlar gibi aynı yerde oturuyorlardı. Mumları söndürmüşlerdi; pencerelerden içeri soluk bir ışık süzülüyordu. Kış mevsiminde hava yeterince aydınlık olmasa da mum tasarrufu yapabilmek için olduğu kadarıyla gün ışığından faydalanmak mantıklıydı çünkü üç saat sonra hava yeniden kararacaktı. Neyse ki kar yağışı durmuştu. Belki bu sayede Leó da giderdi.

"Anna nerede?" diye sordu.

Cevap olarak sessizlikle karşılandı. Leó onun bakışlarından kaçınarak gözlerini yere indirdi.

"Anna neden gelmedi? Öğlen oldu Einar. Şimdiye kadar çoktan gelmiş olmalıydı."

Einar ayağa kalktı. "Merak etme hayatım. Gel otur, ben kahve getireyim."

Einar mutfaktan bir fincan getirip onu masaya koydu ve kahvesini doldurdu. Kâbus gibi bir döngüye kapılmış gibi aynı şeyleri tekrar yaşıyordu sanki.

"Merak etmeyeyim mi Einar? Noel arifesindeyiz ve Anna daha önce hiç bu kadar geç kalmamıştı. Sense hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun!" Erla aniden kocasının yanına gidip onu itti. "Senin neyin var? Neden böyle davranıyorsun?" Ama daha bunu söylerken öfkesini yanlış adama yönelttiğini fark etti. Burada tek bir müttefiki varsa o da kocasıydı. Sonra Leó'yu hedef aldı.

Saldırgan bir ifadeyle "Artık bize yalan söylemekten vazgeçersen iyi edersin Leó!" diyerek ona doğru bir adım attı. Leó endişelenmiş gibiydi, piç kurusu ondan korkuyordu! Ona müstahaktı.

"B... Ben yalan söylemiyorum" diye kekeledi.

Erla onun yanına gitti ve kanepede geniş yer olmasa da yanına oturdu. Ne pahasına olursa olsun ondan gerçeği öğrenecekti.

"Evimizi tesadüfen gördüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Evet, Tanrı'ya şükür ki... yoksa hayatta kalmazdım" diye kekeledi.

Gergin olduğuna şüphe yoktu.

"Yalan söylüyorsun. Yalan. Kardaki ayak izlerini gördüm. Buraya kadar yolu takip etmişsin. Evet, bize de öyle demiştin zaten. İşaretleri takip ettiğini söyledin." Erla sesinin bu kadar sert çıkma-

sına, böyle kritik bir noktada cesaretini toplayabilmesine şaşırmıştı. Ama midesinin tam ortasında soğuk, içini kemiren bir korku vardı. Kızı için korkuyordu, bu davetsiz misafirin Anna'ya zarar vermiş olabileceğinden korkuyordu.

Leó sessiz kaldı.

"Dün bize böyle söylemiştin, değil mi?"

"Evet şey, öyle tabii ama benim demek istediğim... Bazı işaretler gördüm, bu doğru ama..."

"O işaretler buraya geliyor evet ama önce Anna'nın evinin önünden geçiyor. Yol köyden geliyor. Sen de oradan geldin. Arkadaşlarınla bozkırda ava gitmedin. Kaç kişilerdi, iki mi üç mü? Bugün sayıları değişti mi?" Kızının şu an yaşam mücadelesi veriyor olabileceği düşüncesi ona alışılmadık bir güç vermişti. Tanrı aşkına, Anna şimdiye kadar çoktan gelmiş olmalıydı!

"Ava *gittim*" diye bu defa ona daha sert karşı çıktı Leó. "Biz, ptarmigan avlıyorduk."

Einar sonunda araya girdi. "O zaman tüfeğin nerede dostum?" diye sordu alçak ama sert bir sesle.

Sonunda, sonunda ışığı görmeye başlıyor, diye düşündü Erla. Bir terslik olduğunu fark etmişti nihayet.

"Tüfeğim mi? Ha tüfeğim. Ben, şey, diğerlerini kaybedince tüfeği bıraktım. Yorulmaya başlamıştım ve gereksiz eşyalarla yükümü ağırlaştırmak istemedim."

Erla geride durup bu açıklamaya hak ettiği küçümseyici cevabı vermeyi Einar'a bıraktı.

Ama Einar hemen cevap vermedi ve küçük oda tuhaf bir sessizliğe gömüldü. Elektrik kesintisi yüzünden atmosfer yeterince gergindi; kasvet çökmüş, Erla'nın en ürkütücü bulduğu saatleri hatırlatmıştı; hayaletlerin gölgelerden çıkıp insan görünümüne bürünerek hiçbir şey fark ettirmeden gezindiği saatler.

Erla ürperdi; oda her zamanki gibi soğuktu ama onun bu tepkisini tetikleyen soğuk değil, bu yabancının kapılarına hiç gelmemiş olmasını, ev hayatlarının hassas dengesini hiç bozmamış olmasını dilemesiydi. Evet, burada mutsuzdu bir bakıma; kendine yalan söyleyemezdi ama kendi mutsuzluğuyla baş başa kalmak istiyordu.

Kulaklarını açıp kapıdan Anna'nın içeri girişini müjdeleyecek sesi duyacağı anı bekledi. Yürürken karla kaplanan saçlarını savurarak bir hışım odaya girip geç kaldığı için özür dilemesini bekledi. Anna gelince Leó'yu sorguya çekmesine de gerek kalmayacaktı. Çünkü belki, kim bilir belki Leó doğruyu söylüyordu. O an Erla'nın güveni sarsıldı ama Leó'nun Anna'ya bir şey yaptığını ve bunu örtbas etmek için yalan söylüyor olabileceğini kendine hatırlattı.

"Demek tüfeğini bıraktın dostum?" dedi Einar sonunda, aldatıcı düzeyde sakin bir sesle.

Leó başını sallayarak onaylarken gözleri oyunun bittiğini, kaybettiğini ve tabii artık burada istenmediğini anladığını gösterircesine bir yandan diğerine oynuyordu.

"Evet" dedi kısa bir tereddütten sonra.

"Bu bana biraz tuhaf geldi. Senin de bildiğin gibi tüfekler pahalı oyuncaklardır, neredeyse bir servet değerindedirler. Kimsenin tüfeğini böyle bıraktığını duymadım. Nerede bıraktığını biliyor musun? Kendine bir işaret koydun mu?"

"Hayır, koydum diyemem. Zaten işaretleyecek bir şeyim de yoktu."

"O halde maddi sıkıntın yok demektir."

"Ne? Hayır, elbette maddi zarara uğradığıma üzüldüm. Sanırım paniğe kapıldım ve orada soğuktan ölmekten korktum."

"Böylece yolu bulduğunu söyledin. Peki buraya gelirken yol üzerindeki diğer evi görmedin mi?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Diğer ev mi?" dedi Leó tereddütle.

"Evet, karım dün gece de bu sabah da sana aynı şeyi sordu."

"Ha evet, sordu..."

"Bizim evimizden başka ev görmediğini söyledin ama bize ait bir ev daha var, üstelik çok uzak da değil. Köy yolu evin tam önünden geçiyor." Einar'ın sesi alışılmadık derecede sert çıkmıştı.

Leó cevap vermedi.

"Yani yolu, yoldaki işaretleri takip etmedin mi?"

"Evet... şey, evet, işaretleri takip ettim."

"Yine de evi görmedin. Yoksa özellikle bizim evimizi mi arıyordun?"

Sessizlik gerginlikle ağırlaşarak iyice uzadı. Einar, Leó ile arasına biraz mesafe koymak istercesine geri çekilirken Erla da ikiye karşı bir olduğunu ve tek başına kaldığını vurgulamak istercesine ondan olabildiğince uzağa kaymıştı.

"Bakın" dedi Leó, savunmacı bir tavırla, "o evi görmüş olabilirim. B... Ben uzaktan bir bina gördüm ama bütün ışıklar kapalı olduğu için yoluma devam ettim. Orası bahsettiğiniz ev olabilir ama o kadar yorgundum ve üşümüştüm ki... bir yaşam belirtisi, bir ışık arıyordum..."

"Orası kızımızın evi" diye araya girdi Erla "ve kapısını çalsan seni geri çevirmezdi. Ne düşünüyorum biliyor musun?" Sesini yükseltmişti şimdi "Bence kapısını çaldın, seni içeri aldı ve... ve ona bir şey yaptın. Böyle düşünüyorum işte! Hâlâ gelmedi, hâlâ ortada yok... Bize gerçeği söyle Leó. Tanrı aşkına, bize gerçeği söyle!"

"Erla..." dedi Einar. "Erla, hayatım..."

"Yemin ederim onu görmedim, kapısını bile çalmadım. Ev... evin ışıkları yanmıyordu. O an aklımdan ne geçtiğini bilmiyorum. Böyle bir durumda sağlıklı düşünmek zor."

Einar aniden Leó'ya bir adım yaklaşarak sesini yükseltti. "Bizden ne istiyorsun?"

"Si... Sizden ne mi istiyorum? Hiçbir şey, sadece kalacak yere ihtiyacım vardı. Ortada çok büyük bir yanlış anlaşılma var."

"Anna'ya ne yaptın?" diye bağırdı Erla, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Ona ne yaptın?"

"Anna'yı hiç görmedim, yemin ederim..."

"Karım dün gece yatak odamıza girdiğini söyledi" dedi Einar, amansızca onu sorgulamaya devam ederek. "Bu doğru mu?"

Leó bu suçlamaya açıkça şaşırmıştı. "Hayır. Hayır, neden öyle düşündüğünü bilmiyorum."

"İçeri girdiğimde seni *gördüm*. Eminim" dedi Erla sakin bir sesle.

"Sen beni koridorda gördün. Bazı şeyleri uyduruyorsun" diye karşılık verdi Leó.

"Sözlerimize dikkat edelim" dedi Einar sakin ama sert bir sesle.

"Karım hata yapmış olabilir ama ortada açığa kavuşturulması gereken birkaç nokta var."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum" dedi ziyaretçileri iç geçirerek. "Ben hiçbir konuda yalan söylemedim ve beni neden suçladığınızı anlamıyorum. Kalmamı istemiyorsanız hemen giderim."

"Dur biraz. Kimse öyle bir şey söylemiyor" dedi Einar. "Sadece bize karşı dürüst olmanı istiyoruz."

"Ama ben *dürüst* oldum..."

Erla tekrar araya girdi. "Peki ya dün gece? Neden evin içinde gezindin?" Bunu söylerken bile bir an şüpheye kapıldı ve bunu rüyasında görmüş olabileceğini düşündü. Belki de tavan arasından gelen sesleri, kapı gıcırtısını gerçekten duymamıştı. Ama Leó'nun yanağının hafifçe seğirdiğini, gözlerinin zar zor fark edilecek kadar genişlediğini gördüğünde bunların rüya olmadığını anladı. Kocasına baktığında suçu ele veren o işaretleri onun da yakaladığını gördü.

Leó sessizce oturdu.

"Seni duydum, tavan arasına çıktın."

"Bunu nasıl?..."

"...fark mı ettim? Çünkü bu evi biliyorum."

"Bu durumda cevaplaman gereken daha fazla soru var Leó."

Leó "Ben..." deyip susunca Erla onun yalan söylemeye devam mı etmeli, yoksa artık gerçeği itiraf mı etmeli diye karar vermeye çalıştığını anladı. "Pekâlâ" dedi sonunda "şöyle ki dün gece uykum kaçtı. Uyuyamadım. Açıkçası klostrofobiye kapıldım. Kardan dolayı içeri tıkılmaya alışkın değilim. Hava almak için kafamı dışarı çıkardım ama o da işe yaramadı, hatta buranın ne kadar... şey, ne kadar izole olduğunu daha iyi anladım."

"Peki ya tavan arası? Orada ne işin vardı? Bana sakın yalan söyleme Leó, kapıyı açtığını duydum." Daha etkili olmak için "Kocam da duydu" diye ekledi.

"Ah, ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Sadece klostrofobiden kurtulurum ümidiyle yukarıdaki yatağı denemek istedim sadece..."

Einar kanepeye gidip elini Leó'nun omzuna koydu. "Peki sonuç ne oldu dostum? Ondan sonra tekrar misafir odasına mı döndün?" Sesinde uyarıcı bir ton vardı.

Leó gözlerini yere indirip bir iki saniye sonra cevap verdi. "Evet, sonunda uykuya dalabildim. Sizi uyandırdıysam özür dilerim."

"Gel" dedi Einar. Bunu emir verir gibi söylemişti ama nazikti. Eli de hâlâ misafirin omzundaydı.

"Nereye? Ne demek istiyorsun?"

"Üst kata gel."

"Üst kata... tavan arasına mı?"

Einar kararlı bir sesle "Evet, benimle gel. Hiçbir şeyin zarar görmediğinden ya da çalınmadığından emin olmak istiyorum" dedi ve Leó tepki vermeyince "Tabii bakmamı istemiyorsan başka" diye ekledi.

"Hayır, tabii ki sorun yok. Hiçbir şey saklamıyorum."

"Tamam o halde üst kata çıkalım. Sen önden git, ne de olsa yolu biliyorsun."

Erla, Leó'nun gözlerindeki şaşkınlığı okudu ama adam her şeye rağmen itaat etti ve Einar'ın önünden yavaş yavaş basamakları çıktı. Tavan arasının kapısı dışarıdan kilitliydi ve Erla anahtarın gıcırdadığını duyduğunda dün gece duyduğu sesle bu sesin aynı olduğunu anladı.

Einar'ın "Burası karanlık tabii" dediğini duydu. "Pencere karla kaplı. Bir dakika bekle. Mum getireyim."

Erla kapının kapanma sesini ve anahtarın döndüğünü duyunca irkildi. Saniyeler, dakikalar kadar yavaş geçerken sonunda kocasının ziyaretçiyi içeri kilitlediğini anladı.

Sonra ilk bağırışları duydu. "Neler oluyor?" Leó'nun sesi, Erla'nın durduğu yerden net bir şekilde duyuluyordu. Kapı kolunu çevirdi, ardından kapıyı yumruklamaya başladı ama Erla kapının kolay kolay kırılmayacağını biliyordu. Eski ve sağlam bir evdi burası. Kapıların çoğu da aynı şekilde ağır ve sağlamdı. "Yalvarırım beni buradan çıkartın! Bırakın beni! Buna hakkınız yok. Çıkartın beni!" Sonra yine kapıyı yumruklamaya başladı.

Einar sakince merdivenden aşağı indi.

"Tamam hayatım. Şimdi hızlıca eşyalarına bakalım. Bu adama güvenmiyorum. Sanırım başından beri haklıydın."

Omzunun üzerinden dönüp "Bir dakika sabret dostum. Geliyorum" dedi.

Erla az önce olanlara inanamasa da Einar'ın sonunda onun korkusunu ciddiye almasına sevinmişti. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak yanına gitti.

"Bu işte bir iş var hayatım. Bakalım doğru mu söylüyor."

"İyi ama ne... ne yapacaksın? Onu... Noel boyunca orada kilitli mi tutacaksın?"

"Hayır, tabii ki hayır" dedi Einar, Leó üst kattaki kapıya şiddetle vurmaya devam ederken. "Öyle bir şey yapamayız. Üstelik her şey büyük bir yanlış anlaşılma da olabilir ki öyle bir durumda onu hemen göndeririz. Ama dikkatli olmalıyız. Bir yabancıya karşı seni tehlikeye atmayacağım."

"Ama ne?.."

"Sadece eşyalarına göz atacağım. Bize yalan söyleyip söylemediği hemen anlaşılır zaten." Einar başını iki yana sallayıp homurdandı. "Tüfeksiz ava çıktığına inanabilir miyiz?"

Bardağı taşıran son damla bu muydu? Bir terslik olduğuna dair ipuçları yavaş yavaş birikiyor muydu? Belki de Einar, o kış kendisi de birkaç ptarmigan vurmuş biri olarak gerçek bir avcının tüfeğini asla bırakmayacağının bilinciyle eksik parçaları birleştirmişti.

Einar'ın tüfeği... O an Erla'nın aklına korkunç bir şey geldi.

"Einar" diye fısıldadı "tüfeğin! Dün gece dolaptan tüfeğini almış olabilir mi? Onu aramış olabilir mi?"

Einar kaşlarını çattı. "Benim tüfeğim kilitli ve anahtarını da hep yanımda taşıyorum, biliyorsun." Cebini yokladı. "Ama iyi fikir. Gidip ona da bakayım."

Tekrar gözden kayboldu ve kısa bir süre sonra başını sallayarak geri döndü. "Hayır, tüfek hâlâ dolapta ve kilit kurcalanmış gibi durmuyor. Hadi eşyalarına bakalım."

Erla kocasının misafir odasına girdiğini izlerken yerinden kımıldamadı ve tuhaf bir şekilde tütsülenmiş kuzu etini düşünmeye başladı. Dikkatini başka yere vermek için onu ne zaman kaynatmaya, yanında yapacağı garnitürleri ne zaman hazırlamaya başlayacağını hesapladı. Noel yemeği yılın en önemli yemeğiydi ve

sorun yaşamamak için önceden hesaplamak gerekiyordu. Normalde öğlen de hafif bir şeyler yerlerdi ama bu telaşta onu tamamen unutmuştu.

Gözlerini kapatıp üst kattan gelen yumrukları ve bağırışları duymamaya çalışarak onu her şeyin yolunda gittiği başka bir dünyaya götürebilirlermiş gibi böyle sıradan şeylere odaklanmaya çalıştı. O dünyada elektrik kesintisi olmuyor, karların içinde davetsiz bir misafir kapılarını çalmıyordu. Radyodan Noel şarkılarının yumuşak tınısının yükseldiği, kötü niyetli yabancılar yerine tanıdık hayaletlerin gece avına çıktığı, Anna'nın Noel arifesinde öğle yemeğine geldiği bir dünyaydı bu...

Anna?

Anna aklına gelince Erla hayallerinden uyandı ve acımasız gerçekliğe döndü. Kızlarından hâlâ haber yoktu.

16

Hulda'nın annesi, bir bardak malt birasıyla kanepede rahatına bakıyordu. Pek konuşmuyordu ama arada bir sehpanın üzerindeki çikolata kâsesinden bir çikolata alıyordu. Hulda, her şey yolundaymış gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. Arka planda radyoda, Noel'de denizde olan balıkçıların ailelerine göndermek için gönderdiği tebrik mesajları okunuyordu.

"Bu yıl Noel fazla uzun olacak gibi görünüyor" dedi Hulda'nın annesi öylesine.

"Fazla uzun mu?"

"Evet, dün radyoda bundan bahsediliyordu. Noel pazardan hemen önceye denk geldiğinde tatil daha uzun oluyormuş." Zoraki gülümsüyordu sanki. Her zamanki gibi yorgundu ve Hulda kendini bildi bileli böyleydi zaten. Sürekli bir yerlere koşturuyor, aynı anda birkaç işte çalışarak ay sonunu getirmeye çalışıyordu. Emekliliğe yaklaştığı bugünlerde bile hâlâ sabahtan akşama kadar evlerde temizlik yapıyordu.

Hulda, annesinin yaşına geldiğinde onun gibi olmayacağına dair kendine defalarca söz vermişti. Aksine o yaşa geldiğinde Jón'la birlikte borçlarından kurtulmuş, makul bir yaşta çalışmayı bırakıp emekliliğin tadını çıkarabilecek kadar para biriktirmiş olacaklardı.

Jón ortalıkta görünmüyordu; Noel'den önce halletmesi gereken acil bir işi olduğunu söyleyerek çalışma odasına kapanmıştı. Kendi işini yapmasına rağmen uzun saatler çalışması Hulda'nın sinirini bozuyordu ama rahat yaşam standartlarını buna borçlu oldukları için pek de şikâyet edemiyordu. Ama şimdiki gibi bunu

kayınvalidesiyle fazla zaman geçirmemek için kullandığını düşündüğü zamanlar da olmuyor değildi.

Hulda kendini oturma odasında annesiyle kalmaya zorlamıştı ama birbirlerine söyleyecek pek bir şeyleri yoktu ve konuşmayı başlatan da genelde kendisi olmuyordu.

"Daha sonra Noel ilahilerini dinleyecek miyiz?"

"Evet anne, her zamanki gibi akşam yemeğinde."

"Emin olmak istedim. Dinlemeliyiz bence. İnsanı Noel havasına sokuyor." Kısa bir sessizlikten sonra "Bu akşam her zamanki gibi jambon mu yiyeceğiz?" diye ekledi.

"Evet anne, her zamankinden farklı bir şey yapmayacağız."

"Ah çok güzel, çok sevindim. Ben böyle yetiştirilmedim ama olsun, yine de güzel... Bu arada Dimma nerede?"

"Dinleniyor anne. Gençleri bilirsin..."

"Ah. Sevgili torunum için iki hediyem var." Sesini kısarak "Kendi ellerimle ördüğüm bir kazak ile bir kitap. Umarım beğenir."

Hulda görev duygusuyla başını salladı. "Eminim beğenir anne. Eminim beğenir."

17

Erla geride kalarak Einar'ın misafir odasına tek başına girip Leó'nun eşyalarını aramasına izin verdi. Üst kattan gelen darbeleri ve bağırışları duymazdan gelmeye devam ederek umut ve korku karışımı bir duyguyla bekledi.

Einar onun şüphelerini dikkate alarak harekete geçtiğinde Erla yine tereddüde kapıldı. Ya gerçekten durumu yanlış yorumlamışsa ve Leó onlara yalan söylememişse? Gerçekten de kaybolmuş, yaşadığı zorlu deneyimin etkisiyle bazı detayları kaçırmış olabilirdi.

Tanrım, diye düşündü, eğer öyleyse şimdi ne olacaktı? Köye döner dönmez onları polise şikâyet edecekti. Cezai kovuşturmalarla karşı karşıya kalabilirlerdi... Erla nefes alıp verişinin hızlandığını hissedebiliyordu. Hayır, saçmalamayı kes, dedi kendine. Suçlamaları reddedebilirlerdi. Tek yol buydu. Bire karşı iki kişiydiler.

Hayır, adamın neden bahsettiğini hiç anlamıyorum. Onu eve aldık, geceyi geçirmesi için bir oda verdik ve karşılığında bunu yapıyor!

Zihninde polisle konuşmasının provasını yaparken hangi memurun eve geleceğini tahmin etmeye çalıştı. Müfettiş mi gelirdi? Evet, muhtemelen. Hiç hoşlanmadığı orta yaşlı adam.

"Erla! Buraya gel!" Einar'ın haykırışı etrafını saran karanlık sis perdesini delip geçti. "Gel de ne bulduğuma bak!"

Erla kalbi küt küt atarak misafir odasına doğru yürüdü.

"Acele et."

Erla kapıdan içeri baktığında Einar'ın zafer kazanmış gibi bir ifadeyle elinde bir pusula tuttuğunu gördü.

"Yalancı piç kurusu, pusulası varmış. Demek ki kaybolmamış. Yani bize hangi yöne gittiğini bilmediği konusunda yalan söyle-

miş. Sana bir şey söyleyeyim mi, telefon hattını onun bozduğuna da şaşırmam artık. O gelir gelmez hattın kesilmesi biraz şüpheli."

"Yani sence... Ciddi misin?" Einar'ın teorisi hiç de ihtimal dışı değildi. Leó gelmeden önceki gün telefon çalışıyordu ve hava koşulları nasıl olursa olsun, hatta elektrik kesilse bile hat genellikle çalışırdı.

"Bakmamız gerekiyor. Ben telefon mühendisi değilim ama yine de bakacağım." Einar davetsiz misafirin sırt çantasını karıştırmaya devam etti.

Erla birkaç adım geri çekildi. Oradan kocasının nöbet geçiriyormuş gibi sırt çantasını sallayıp içindekileri dökmesini şaşkınlıkla izledi.

Einar normalde sakin bir adamdı ama Erla onun bu yönünü daha önce de görmüştü. Çok sık olmasa da neler yapabileceğini bilecek kadar görmüştü. Neyse ki öfkesini hiçbir zaman ona yöneltmemişti. Ona her zaman iyi davranırdı ama fazla zorlandığını hissettiğinde tepesi atardı. O zaman bambaşka birine dönüştüğünü söylemek abartı olmazdı.

"Şuna bak Erla!" Einar, beş bin kronluk banknotlardan oluşan desteyi gösterdi. "Nakit, hem de çok fazla. Haklıymışsın, hikâyesi gerçekten de tutarsız."

Erla yine Anna'yı düşündü. Adam onlara sayısız yalan söylemişti. "Tamam, aramaya devam et" dedi. "Ama yanılıyorsak Tanrı yardımcımız olsun Einar. Tanrı yardımcımız olsun."

Yukarıdan gelen darbeler evi sarsacak kadar şiddetliydi. "Hemen kapıyı aç!" diye bağırdı Leó. "Bana bunu yapamazsın!"

"Erla gel. Bunu görmelisin!" diye haykırdı Einar ısrarla. Erla kapıda hareket etmeden beklerken tüm kalbiyle başka bir yerde olmayı diledi. Böyle korkunç bir duruma düştüğü bu yer dışında, herhangi bir yerde.

Her şeyden vazgeçip evden kaçsa, belirli bir yön olmadan koşmaya başlasa ne olurdu? Ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Etraflarını çepeçevre sarıp onları içeri hapseden karın baskıcı ağırlığı altında boğulmuş gibi hissetmeye başladı.

Yılın bu zamanında, bu havada kaçış yolu yoktu.

İstediği kadar bağırsın, istediği kadar hızlı koşsun sonunda hipotermiden yavaş yavaş bir ölümdü onu bekleyen. Evlerini sık sık hapishaneye benzetmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"Erla, duydun mu beni? Buraya gel."

"Duydum" dedi kontrollü bir sesle. "Ama içeri girmek istemiyorum Einar. Bu işe karışmak istemiyorum. Bu... bu yanlış. Bu adama karşı suç işliyoruz. Onu böyle kilitli tutamayız. Onu bırakmalıyız."

"Ama ondan korkan sendin Erla! Ben değil. Bazen seni anlamıyorum. Bu saçmalığı kes artık. Bu gerçek Erla, gerçeklik böyle bir şey. Bu adam gerçek ve sakladığı bir şeyi var. Hatta bundan eminim. Ve *bu da* kanıtı!" dedi elindeki cüzdanı sallayarak.

"İçeri girmeyeceğim!" diye bağırdı Erla titremeye başladığını hissederken.

"Tamam o zaman şuna bak." Einar cüzdanı açıp ona gösterdiğinde Erla bir yabancının evine izinsiz giriyormuş gibi temkinli bir adım atarak ilerledi. Uysalca adamın kimliğine baktı.

"Ehliyetine bak" dedi Einar. "Fotoğraf ona ait ama Leó sadece ikinci ismiymiş. Bize gerçek ismini söylemek istememiş sanki."

"Belki ikinci ismiyle tanınıyordur" dedi Erla. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Leó geldiğinden beri şüphe içini kemirip duruyordu. "Neler oluyor Einar?" diye sordu, titreyen sesiyle.

"Bilmiyorum hayatım ama öğreneceğim." Sesi sert ve kararlıydı. Einar'ın kontrolü ele alması Erla'yı bir bakıma rahatlatmışsa da endişelerinden tamamen kurtulamamıştı. Einar böyle öfkeli olduğu zamanlarda ihtiyatsız davranabiliyordu.

Einar sırt çantasını alıp ters çevirdi ve içindeki giysi ve tuvalet malzemelerini yere döktü. İlk bakışta şüpheli bir şey yoktu. Einar çantayı salladı, sonra içine baktı. "Boş. Eşyalarını inceleyelim. Belki kimliğine ve neyin peşinde olduğuna dair bir ipucu bulabiliriz. Şimdilik bir kaçağa benziyor."

"Kapıyı kıramaz, değil mi?" diye sordu Erla.

"Umarım kırmaz ama kırarsa icabına bakarım. Pısırık şehirli bir çocuktan mı korkacağım? Onu alt edebilirim." Erla bundan şüphe duymuyordu. Einar, bu ıssız toprakları yaşanabilir hale getirebilmek için zorlu mücadeleler veren atalarının topladığı enerjiyi miras almış gibi güçlüydü. Bugüne kadar burada yaşamayı başarmışlardı ama şimdi, Einar dışında herkesin açıkça görebildiği gibi, çiftliğin son günlerinin yaklaştığına dair işaretler kendini göstermeye başlamıştı. Keşke taşınsalar... başka bir yere yerleşselerdi. Ama Erla bunun o kadar da kolay olmadığını biliyordu. Çiftçilik işi, ekipman, hayvanlar hepsi bu mülke bağlıydı. Onları satmak kolay olmayacaktı. En yakın köye bile uzak eski bir ev, kimse yaşamak istemediği sürece değersizdi. İzlanda kırsalındaki terk edilmiş tüm mülkler bu gerçeğin sessiz tanıklarıydı ve Erla, taşındıkları takdirde kendi evlerinin de aynı kadere mahkûm olacağını biliyordu; pencereler kırılacak, boyası dökülecek, oluklu sac çatı paslanacak, çorak arazide gezinen hayaletler dışında kimsenin yaşayamayacağı boş bir kovana dönüşecekti.

Onları bu arazinin, oldukça geniş mülkün de sahibiydiler ama aynı şey arazi için de geçerliydi. Burada yaşamaya hazır çiftçiler dışında bölgedeki mülklerin de hiçbir değeri yoktu. Sert geçen kışları

ve serin yazlarından dolayı yazlık evler kadar popüler olamazdı.

Düşünceleri bu rutinde ilerlerken Einar sırt çantasının içindekileri karıştırıyordu. "Burada ilginç bir şey yok."

"O cepte ne var?" diye sordu Erla.

"Ne? Nerede?" dedi Einar.

"Yan tarafta, şurada bak." Erla sırt çantasının yan tarafındaki derin cebi işaret etti.

"Ha evet, iyi ki gördün. Belki orada bir şey saklamıştır." Einar fermuarı açtı ve elini içine daldırdı. "Bu da nesi..."

Einar çantanın cebinden bir av bıçağı çıkardı.

Sonra kınından çıkarıp bıçağını başparmağıyla test etti. "Çok keskin."

Erla korkudan donakalmıştı. Einar'ı sakinleştirmenin bir yolunu bulmalıydı artık. Onun bu ruh halini, o yüz ifadesini, sesindeki kötücül tonu çok iyi tanıyordu.

"Mantıklı bir açıklaması olabilir hayatım. Adam av gezisine çıktığını söyledi ya."

"Bıçakla ptarmigan mı avlanır?"

"Ava bıçak götürmenin tuhaf bir yanı yok, tedbir olsun diye almıştır belki." Ama kocası onu dinlemiyordu bile.

Einar sertçe "Onunla konuşmanın vakti geldi bence" diyerek kapıya yöneldi.

Erla onu engellemeye çalıştı. "Einar... Einar."

"Bırak da gidip onunla konuşayım Erla." Bıçak hâlâ elindeydi.

"Bıçağı bırak Einar."

"Her ihtimale karşı yanıma alıyorum. Senin de dediğin gibi tedbir olarak. Karşımızda kim var bilmiyoruz ki."

"En azından tekrar kınına koy..." Ama onu dinlemedi.

Einar'ın geçmesine izin vermemekte ısrar ederek yerinden kımıldamadı. Arka planda Leó'nun kapıyı yumruklayıp tekmelediğini ve sesi kısılana kadar bağırdığını duyabiliyordu.

Sonra yine Anna aklına geldi.

"Einar, sence Anna'nın evine uğrayıp ona bir şey yapmış olabilir mi?" dedi ama artık çok geçti. Einar onu duymuyordu bile. Onu itip yanından geçerek merdivene varmıştı.

Bıçak, o ölümcül bıçak... Neler olabileceğini düşününce dünyası bir an karardı. Leó çiftliğe gelirken neden başka ev görmediğini söylemişti? Tanrım, şimdi kapı açılsa da Anna geldiğini haber vermek için onlara seslenseydi keşke. Ya adam ona saldırdıysa? Bıçak temiz görünüyordu ama silmiş de olabilirdi. Anna'nın çaresizce kan kaybından ölüp yerde yattığını gözünde canlandırdı. Şu an fırtınaya bakmadan kapıdan çıkıp kızının evine koşmak istiyordu.

"Anna'yı bulacağım" dedi kendi kendine. Ama dışarıdaki rüzgârın uğultusunu duyunca oraya sağ salim ulaşmanın imkânsız değilse bile çok zor olacağını anladı.

Oturma odasına girdi.

Üst katta Einar'ın tehditkâr bir sesle "İçeri giriyorum" dediğini duydu. "Kapıdan uzaklaşır mısın?"

Yumruklama sesleri kesildi ve Leó'nun tavan arasından "Gel hemen!" diye bağırdığını duydu.

Neler olabileceğini düşündükçe yüreği sıkıştı. Hemen yukarı koşup onları ayırmak ve Einar'a adamı bırakmasını söylemek en doğrusuydu aslında. Leó'ya da kapıyı göstermeliydi... Hatta belki evin altındaki mahzenin kapısını. Giriş dışarıdaydı, orada kalabilirdi. Bu sorunu daha sonra halletmek üzere unutup evlerine kapanabilir, Noel'i huzur içinde geçirebilirlerdi. Polise yalan söyleyeceklerdi. Evet, ne yazık ki bundan kaçış yoktu. Bunu yapabileceğinden emindi. Einar için yalan söyleyebilir, incinmiş bir tavır takınarak kocasının kimseyi bir odaya hapsetmediğini iddia edebilirdi. *Saçmalık, benim kocam asla öyle bir şey yapmaz.* Evet, denerse yeterince ikna edici olabilirdi. Çünkü her şeye rağmen, Einar'ın olmadığı bir hayatı hayal bile edemiyordu. Buradan gitmek için neredeyse her şeyini feda edebilirdi ama o kocasıyla birlikte yaşlanmaya uzun zaman önce karar vermişti. Onu kaybetme düşüncesi bile onu mahvediyordu.

Ortalık tuhaf bir sessizliğe gömülmüştü. Einar'ın kapıyı açtığına şüphe yoktu. Evet, anahtarın kilitte döndüğünü duyabiliyordu. Sonra menteşeler gıcırdadı, ardından kocasının yüksek sesli, öfkeli soruları peş peşe geldi. "Bizden ne istiyorsun? Bu ne? Ha, bu ne? Neden buraya silahla geldin?"

Erla daha fazla dinlemeye dayanamadı. Elleriyle kulaklarını kapatıp kapıya koştu ama kapıyı açmak için ellerini indirmesi gerekince tavan arasından gelen tartışmayı duyabildi. Çaresizlik içinde ağlayarak üzerinde ev kıyafetleri olmasını umursamadan dışarıya koştu, ne var ki kar yağışı yeniden şiddetlenmişti.

Diz boyuna ulaşan karda evden uzaklaşmaya çalıştı. Kar yağışı tipiye dönüşmüş, görüş mesafesini de birkaç adım ötesine indirmişti ama umurunda değildi; içeride olanları dinleyemezdi. Einar'ın sonunda öfkesini kontrol edemediği noktaya vardığını duymaya dayanamazdı.

Keşke o yabancı evlerine hiç girmemiş olsa, zamanı yirmi dört saat geriye alabilseydi ama nafile. Bir şansı daha olsa bu defa kapıyı adamın suratına çarpardı.

Bir şans daha...

Ve şimdi Noel arifesinde, her yerden kilometrelerce uzakta bir yerdeydi. Bembeyaz bir Noel'di. Evet, bembeyaz bir Noel, diye düşündü ve içinde histerik bir kahkaha atma isteği duydu ama bunun sihirli bir yanı yoktu. Hava inanılmaz derecede, müthiş soğuktu ama Erla olabildiğince hızlı adımlarla evden uzaklaşmaya, kar yer işaretlerini kapatsa bile yol olduğunu bildiği yokuştan aşağı ilerlemeye devam etti.

Anna'ya doğru koştuğunu hissetse de onun evinin çok uzakta olduğunu ve bu havada, üstelik bu kıyafetlerle oraya sağ salim varamayacağını biliyordu. Buna rağmen bir kâbusun içindeymiş gibi mücadele etmek, iliklerine işleyen soğukta vücudu uyuşup nefesi kesilse de kar fırtınasına karşı yoluna devam etmek zorunda olduğunu biliyordu. Bu hızda devam edecek gücü yoktu ama duramıyordu.

Daha fazla devam edemeyecek noktaya gelene kadar durmayacaktı.

Burada ölebilirdi ama bir saniye sonra bu düşünce aklından çıktı ve tekrar Einar'ın o korkunç öfkesini, tek çocukları olan sevgili kızı Anna'yı düşünmeye devam etti. Ve tabii her şeyi, kurmak için yıllarını, on yıllarını verdikleri bu hayatı mahvetmeye gelen o yabancıyı. Erla her zaman, her gün mutlu olmayabilirdi ama yine

de bu onun hayatıydı ve bu adamın onu bozmaya hakkı yoktu, *hiç hakkı yoktu.* Her şeyi mahvetmeye hakkı yoktu.

Erla bitkin bir halde yavaşlayarak durdu ve etrafına bakındı. Kara karşı gözlerini kısarak baktığında ne kadar az yol kat ettiğini fark edince şaşırdı. Kar bütün duyularını kapatmıştı. Evleri çok uzak değildi ama görüntüyü engelleyen beyaz kar perdesinin arasında zaman zaman gördüğü evin dış hatlarını zar zor seçebiliyordu. Elektrik kesintisinden dolayı pencerelerden dışarı sıcak bir ışık yayılmadığı için ev kasvetli, karanlık ve davetkâr olmayan bir görünüme bürünmüştü. Kış mevsiminin buz gibi soğuğu onu hapsetmişti.

Einar ve misafir muhtemelen hâlâ tavan arasında birbirlerine bağırıyorlardı. Dolayısıyla o şiddetten uzak olduğuna seviniyordu. Nefesini kesen rüzgârla somut *bir şeyden* ya da birinden kaçıyormuş gibi mücadele ederek ilerlemeye devam etti.

Kar taneleri onu boğarcasına burnunu ve ağzını dolduruyor, soğuk ince giysilerinden vücuduna sızıyordu ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Kirpiklerindeki buzu temizleyecek zamanı yoktu, yola devam etmesi gerekiyordu çünkü. Yoldan gittiğini içgüdüsel olarak biliyordu. Bu yolda ilerlediği sürece kaybolamazdı. Kaybolmamalıydı. Tabii ki dönecekti ama Einar her zamanki gibi sorunu çözdükten sonra dönecekti. Ona güvenebileceğini biliyordu.

Einar kararlı biriydi. İnatçı, hatta zaman zaman öfkeli biri de olabiliyordu ama kendine sürekli hatırlattığı üzere öfkesini ona ya da Anna'ya karşı hiç kullanmamıştı.

Erla her adımın onu Anna'nın evine biraz daha yaklaştırdığının farkındaydı ama ev hâlâ çok uzaktaydı.

Aynı hızda devam edemeyince yavaşladı ve bir an durdu ama durur durmaz soğuğu yine fazlasıyla hissetti. Parmakları uyuşmuştu. Kan dolaşımını sağlamak için yumruklarını sıktı ama işe yaramıyordu. Geri dönmek zorundaydı; bu çılgınlığa devam edemezdi. Ve tam o sırada arabayı gördü.

Oradaydı, cip, onların eski yeşil cipi kalın karın altında neredeyse tanınmaz haldeydi. Çiftliğe giden son yokuş en zorlu kısım olduğundan ve kar tabakasının en derin olduğu nokta burada ol-

duğundan Einar kışın arabayı her zaman evden biraz uzağa park ederdi.

Birinin onu takip ettiği korkusuyla omzunun üzerinden aceleyle arkasına baktı. Rüzgâr suratına çarparken kara karşı gözlerini kıstı ama kendisini takip eden kimseyi göremedi, fırıl fırıl dönen beyaz kar tanelerinin oluşturduğu girdaptan başka bir şey yoktu.

Erla dinlenmeden geri dönecek gücü kendinde bulamadı. Bütün vücudu titriyor, dişleri takırdıyordu. Cipin sürücü kapısını kaplayan karı çılgınca kazımaya başladı, sonra soğuktan ağrıyan parmaklarıyla kapı kolunu açmaya çalıştı. Mekanizmanın donmuş olabileceği korkusuyla neredeyse ağlayacaktı. Neyse ki kapıyı kilitlemiyorlardı. Sonunda kapıyı açabildi ve içeri girebileceği kadar aralayarak direksiyonun başına geçti. Arabanın içi karanlıktı, camlarsa buzlanmıştı. Kontak anahtarını aradı ama Einar bu defa anahtarı üzerinde bırakmadığı için motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açamadı. Ama arabanın içi çok soğuk olmasına rağmen en azından fırtınadan onu koruyup nefes almasını sağlamıştı. Nefes nefese, toparlanmaya çalıştı ve bir an için gözlerini kapattı. Sadece gücünü toplayacaktı, uyumayacaktı. Üzerine çökmeye başlayan uyuşukluğa yenik düşmemesi gerektiğini biliyordu.

Erla irkilerek uyandığında kendini cipin sürücü koltuğunda otururken buldu. Sızmıştı belli ki ama ne zamandır uyuduğunu bilmiyordu. Hipotermi ihtimalini düşününce uyanmış olması bile büyük şanstı.

Bir ses mi duymuştu yoksa onu da mı rüyasında görmüştü?

Tutulmuş uzuvlarını gererek sol tarafındaki camdan dışarı baktığında buzları temizlenmiş küçük bir boşluktan ona bakan bir çift gözle karşı karşıya geldi.

Şaşkınlıktan nefesi kesilerek geri çekildi ve öylece kalakaldı. Dışarıdan onu izleyen kişinin kim olduğunu göremiyordu ama kaçamayacağını biliyordu; cip kilitli değildi ve kendisi de sürücü koltuğunda sıkışıp kalmıştı.

Panik içinde o korkunç gözlere bakmamak için bakışlarını kapı koluna kaydırdı ve kapıyı içeriden kilitlemeye çabaladı.

Ama tabii oturduğu yerden sadece sürücü kapısına ulaşabildiği için bu ona ancak birkaç saniyelik nefes alma fırsatı sağlayacaktı. O noktadan yolcu tarafındaki diğer kilide ulaşması kolay değildi.

Camın tıklanmasına irkilerek tepki verince bu sese uyanmış olabileceğini fark etti.

Erla korkusunu yenmeye çalışarak gözlerini tekrar pencereye çevirdi; kalbi küt küt atarken bu defa dışarıdakinin kim olduğunu görmeye kararlıydı. İkisinden biri olabilirdi ancak; Einar veya davetsiz misafir. Şu noktada doğaüstü şeylere inanamazdı.

Tanrım, umarım Einar'dır.

Küçük aralıktan dışarıdaki yüzü görmek için gözlerini kısarak baktı.

Einar değildi.

Korkudan donakaldı.

Adam pencereyi tekrar tıklattı.

"Erla?" diye seslendi ama aradaki camdan dolayı sesi boğuk çıkmıştı. Kapı kolunu çekti. "Erla? Kapıyı açabilir misin? Seninle konuşmalıyım."

Erla cevap vermeye çalışsa da ağzı kurumuştu.

"Erla? Lütfen benimle eve gelir misin?" Bu defa adamın sesindeki korkuyu fark etti. Bu çok tuhaftı çünkü ölümüne korkması gereken biri varsa o da kendisiydi, adam değil.

Einar nerede, diye düşündü. Neden o da onu aramaya gelmemişti? Hayal gücünün onu ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. Tabii ki Einar iyiydi. Tabii ki. Ayrılmış, onu ayrı ayrı aramaya çıkmışlardı belli ki. Belki ahırda olduğunu düşünerek oraya gitmişti.

Kim bilir ne kadar zaman önce ortadan kaybolmuştu. Arabada uyuyakalmak gerçekten de kötü olmuştu. Kar yağmaya devam ediyordu ve gövdesindeki tüm boşluklardan içeri soğuk hava sızdığı için paslı eski cip de pek koruma sağlamıyordu.

"Erla lütfen arabadan in. Seninle konuşmalıyım!" Adam tekrar kapı kolunu çekti ve Erla o an kapının tümüyle kopacağından korktu. Ama ne kadar eski ve paslı olursa olsun cip sağlam görünüyordu.

Erla o kasvetli iç mekâna baktıktan sonra cesaretini toplayıp Leó'nun gözlerine tekrar baktı. *Benden ne istiyorsun?* Mesajını sözsüz iletmeye çalıştı. Konuşabileceğini sanmıyordu.

Ama adam da korkmuş görünüyordu. Evet, buna şüphe yoktu. Öte yandan Erla'yı da korkutuyordu. İkisinin de aklı başından gitmişti ve bu felakete davetiye çıkarmaktı. Adam onu daha iyi görebilmek için camı temizleyince Erla onun palto bile giymediğini fark etti. O da kendisi gibi palto giymeye fırsat bulamadan kendini kar fırtınasına atmış olmalıydı. Saçları ve kazağı bembeyaz karla kaplanmıştı. Belli ki o da üşüyordu ama enerjisi onu ayakta tutuyordu. Erla neler olduğunu öğrenmek zorundaydı ama bir yandan da gerçeği öğrenmekten korkuyordu.

Biraz sonra adam kapı kolunu bıraktı ve arabanın etrafını olabildiğince hızlı adımlarla dolanmaya başladı. Erla yolcu tarafındaki kilide uzanmaya çalıştı ama soğuktan kaskatı kesildiği için yapamadı.

Adam o tarafa ulaştı ve kapıyı açtı.

Erla hayatı boyunca böyle korktuğunu hatırlamıyordu.

Sessiz sakin geçecek Noel'lerini mahveden davetsiz misafirin... onlara yalan söyleyen bıçaklı adamın yüzüne öylece bakakaldı. Bu mevsimde kimsenin buraya gelmemesi gerekiyordu; en yakın yerleşim yerine bile kilometrelerce mesafede, güvende ve kendi başlarına olmaları gerekiyordu.

Adamın gözlerinde vahşi bir bakış vardı ama bir an o da Erla da kıpırdamadı. Arabanın kapısını açmıştı ama şimdi ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. Erla belli belirsiz ondan uzaklaştı. Adam arabaya doğru bir hamle yapacağına dair herhangi bir işaret vermeden öylece durmaya devam etti. Erla, gözlerini ondan ayırmadan elini yavaşça sürücü tarafındaki kilide doğru kaydırmaya başladı.

O sırada adam boğuk bir sesle "Seninle konuşmalıyım Erla. Acil" dedi. Erla tek kelime etmeden ona bakmakla yetinirken adam bir şey daha söyledi ama sözleri fırtınanın gürültüsünde kayboldu. Erla'nın anladığı kadarıyla "Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum" demişti.

Bu sözler Erla'nın kanını dondurdu. İçgüdüsel olarak sürücü tarafının kapısını açıp kendini dışarı attı.

Arkasına dönüp bakmadan gözlerini evin olması gereken noktaya dikerek aksak adımlarla koşmaya başladı. Ama yine rüyadaymış gibi ağır hareket ettiğini fark etti; kar şimdi daha da derinleşmişti ve kar taneleri görüşünü engelliyordu. En azından içgüdüsel olarak nereye gittiğini biliyordu ve şimdi hayatı buna bağlıymış gibi, bir çaresizlik hissetmeden defalarca tırmandığı yokuşa doğru

ilerledi. Adam aksini iddia etse de korkunç bir şeyler olduğunu ve ciddi bir tehlikede olduğunu hissediyordu.

Sana zarar vermeyeceğim. Erla arkasına bakmaya cesaret edemiyor, adamın ona ne kadar yaklaştığını görmek istemiyordu. Yavaşlamaya da cesareti yoktu.

Karların içinden ilerlerken olabildiğince yüksek sesle kocasına seslendi ama ses dalgalarının fırıl fırıl dönen kar taneleri arasında dağılacağını ve çaresiz feryadının fırtınada boğulacağını biliyordu.

Daha da kötüsü, içinde onu duyacak birinin olmadığına dair o korkunç önseziydi. Einar'a bir şey olmuştu. Buna inanmak istemiyordu. Bu doğru olamazdı.

İyi ama hangi *cehenneme* gitmişti? Neden Noel arifesinde tehlikeli bir davetsiz misafirden tek başına kaçıyordu?

"Einar!" Erla, böyle çığlık atabileceğini asla tahmin etmezdi. Korku büyük bir güç kaynağıydı gerçekten de.

İncecik ev kıyafetleriyle çok üşüyordu ama artık bunun önemi kalmamıştı. Asıl önemli olan Leó'dan önce eve varıp kapıyı arkasından kilitlemekti. Onu dışarıda bırakıp bütün pencereleri kilitlemeliydi. Ondan sonra hiçbir şey olmamış gibi, sıradan bir günmüş gibi davranabilirdi.

Göz kenarlarında bir siyahlık belirip bir tünel misali üzerine kapanmaya başladı ama buna da direnmeye çalıştı. Bayılmayacaktı, neredeyse gelmişti. Başaracaktı ve kimse onu durduramayacaktı.

Leó'nun her an ona yetişmesinden ve onu omzundan kavrayıp karların içine itmesinden korkuyordu ve... ve sonra? Karda eve dönmek zor olsa da Leó'nun daha hızlı koşacağı kesindi. Peki o zaman neden hâlâ ona yetişmemişti?

Arkasına bakıp ondan ne kadar ileride olduğunu görmek istiyordu ama dönmeye cesareti yoktu. Sadece koşmaya devam etti.

O beyazlığın içinde karanlık bir şekil belirdi. Ev. Neredeyse varmıştı... çok az kalmıştı.

Arka planda radyodan bir Noel ilahisi yükseliyordu ama yemek masasına sessizlik hâkimdi.

Hulda masayı her zamanki gibi Noel'e uygun hazırlamıştı. Kırmızı bir masa örtüsü sermiş, ona uygun tabaklar ve en güzel kristal bardaklarını çıkarmıştı. Kristal sürahideki malt içeceği ve dakikalar geçtikçe daha da soğuyan *pièce de résistance*, yani ana yemekleri domuz budu da masadaydı.

Hulda ile annesi tabaklarını almışlardı ve yaşlı kadın et, sos ve karamelize patatesini yemeye başlamıştı. Hulda ise yemeğine dokunmamıştı.

Jón ve Dimma'dan hâlâ ses yoktu.

Tabağına boş boş bakarak "Onu artık getirmeli" diye mırıldandı Hulda, annesinden çok kendine.

"Hulda, tatlım..."

Hulda annesine baktı. Kadın etinden bir lokma daha almak için durakladı ve çiğnerken "Hulda tatlım, Jón'la onu nasıl yetiştirdiğinizi ya da sorunlarla nasıl başa çıktığınızı bilmiyorum ama bir çocuğun Noel yemeğinde masaya gelmemesi çok kaba bir davranış. Ben onu daha görmedim bile ve bugün Noel arifesi! Benim gençliğimde böyle bir tavır asla hoş görülmezdi. Sen küçükken de böyle davranmana izin vermezdik" dedi.

"Anne..."

Annesi malt ve portakal suyundan bir yudum aldı. "Gidip onu ikna etmeye çalışayım mı? Dimma ve ben birbirimize hep çok yakın olduk" diyerek kibirle gülümsedi.

Bizim tersimize, demek istedi Hulda. Ama "Bırakalım Jón ikna etsin" demekle yetinip "Merak etme" diye ekledi. Ama artık buna kendisi de inanmıyordu.

"İkiniz de çok fazla çalışıyorsunuz Hulda. Eminim sorun bu. Jón hep çok yorgun, senin de zor bir mesleğin var. Bence böyle olmamalı. Zavallı çocukla daha fazla ilgilenmeli, para kazanmanın daha kolay bir yolunu bulmalısın. Neden dokuzdan on ikiye kadar çalışabileceğin yarım günlük bir iş bulmuyorsun? Jón zaten bütün aileye fazlasıyla yetecek kadar para kazanıyor."

Hulda ona "Sen karışma anne" diye çıkışarak sandalyesinden kalktı, koridora doğru "Jón, Dimma, geliyor musunuz?" diye seslendi.

"Bana sorarsan, bu disiplinsizlikten kaynaklanıyor. Bazen daha sert davranmak lazım."

"Sert davranmak mı?"

"Evet, bence öyle."

Hulda "Peki kim sert davranmalı sence?" diye öfkeyle karşılık verdi. "Biz mi? Yoksa sen mi?"

Annesi bu saldırı karşısında şaşkına döndü.

"Şey... yanlış anlama... Ama annen olarak torunumun nasıl yetiştirildiğini merak edebilirim. Sonuçta, çocuk yetiştirme konusunda biraz tecrübem var."

"Öyle mi? Ciddi misin?" Hulda bunu düşmanca bir sesle söylemiş, hemen pişman olmuştu.

Ardından ikisi de sessizliğe büründü. O sırada Jón'un "Geliyoruz hayatım" dediğini duydular.

"Ne demek istiyorsun Hulda? Ne ima ediyorsun?" Annesi ağlamaklı olmuştu ve Hulda güçlükle sabrediyordu.

Sonunda sinirlerini yatıştırıp "Bir şey ima etmiyorum anne. Özür dilerim. Bizi eleştirmeye başladığında sinirlerim bozuluyor sadece. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama şu an Dimma'yla zaten sıkıntılı bir dönemden geçiyoruz ve düzeltmek için elimizden geleni yapıyoruz. Senin araya girmenin bir faydası yok" dedi.

Annesi bunu kırgın bir sessizlikle karşılayınca Hulda annesinin bu zararsız sözlerin ardındaki imayı, yıllar boyunca aralarında açı-

lan ve kendisi artık alışsa da annesinin asla alışamadığı o sonsuz uçurumun yankısını duyduğunu anladı.

Annesi gözlerini tabağına indirip bir lokma daha aldı.

"Biliyorsun Hulda" dedi yutkunarak "biz... seninle aramın iyi olması için elimden geleni yaptım..." Sesi titredi ve sözleri radyodan gelen "Silent Night" söyleyen koronun sesinde boğuldu.

Biraz sonra Jón kaşlarını çatarak geldi ve başta hiçbir şey söylemeyecekmiş gibi göründü. İçine kapanarak kimseyle konuşmak istemiyordu sanki.

Dimma'nın masaya gelmeyeceği çok açık olduğuna göre Hulda neler olduğunu anlatmasını istercesine gözlerini ona dikti. Özenle süslenmiş ağacın altındaki açılmamış Noel hediyelerini düşündü ve mutlu olması gereken bu akşamın mutsuz biteceğini öngördü. Annesi de anlayış gösterip gitse ne iyi olurdu ama öyle bir şey olmayacağını biliyordu. Sonuçta onu kovamazlardı, hele ki bugün.

Gergin sessizliği bozan da annesi oldu. "Çocuğun nesi var? Gidip onunla konuşayım mı?"

Jón biraz duraksadıktan sonra masaya oturdu.

"Önerin için teşekkürler ama bir faydası olmaz." Kristal sürahiden bardağına biraz malt doldurdu. "Odasından çıkmayacak. Çıkmak istemiyor."

"Neden çıkmıyor?" Konuyu kapatmayan Hulda'nın annesiydi yine.

"Ne yazık ki bilmiyorum. Keşke ne yapabileceğimizi bilseydim." Jón hiç ona uymayan bir şekilde umutsuz görünüyordu. "İnat ediyor... ne bileyim ergen isyanı gibi bir şey ama bambaşka bir boyutta. Sanırım... gelenekleri reddediyor ya da onun gibi bir şey. Noel ve bütün o süslemeler saçmaymış gibi. Açıklayamıyorum."

Bu defa "O zaman bu saçmalığı kafasından atmalısın" diye karşılık verdi Hulda'nın annesi, sözünü vurgulamak için masaya vurarak. "Daha disiplinli olmak gerek."

"*Anne!*" diye bağırdı Hulda. "Susar mısın artık? Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bırak da Jón ve ben ilgilenelim."

"O halde evime mi gideyim? Noel yemeğinin ortasında üstelik" diye karşılık verdi annesi. "İstediğin buysa giderim Hulda, lütfen bana bir taksi çağır."

Hulda kabul edip taksi çağırmayı çok isterdi ama kendini "Tabii ki hayır! Saçmalama anne. Yemeğimizi yiyelim. Güzel bir akşam geçirmeye çalışalım ve her zamanki gibi hediyelerimizi açalım" demeye zorladı. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü fark edince başını çevirip elinin tersiyle gözyaşını sildi ve toparlanmaya çalıştı.

"Dimma bunu atlatacaktır" dedi Jón sonunda, etini alırken.

"Atlatmayacak Jón" dedi Hulda sert bir sesle, bir an annesinin varlığını unutarak. "Atlatmayacak. Noel biter bitmez bir doktorla, psikologla konuşmalıyız. Başka bahane duymak istemiyorum."

Jón utanarak önce kayınvalidesine, sonra Hulda'ya bakarak "Bunun bir şeyi çözeceğini sanmıyorum ama şu an bunu konuşmak için uygun zaman değil. Sonra konuşuruz hayatım" dedi.

Erla kapı kolunu iki eliyle kavradı. Bu ıssız, huzurlu yerde korkacak hiçbir şey olmadığı için her zamanki gibi kilitli değildi...

Kapıyı açar açmaz eşikten içeriye, eve kendini kelimenin tam anlamıyla attı.

Artık güvendeydi.

Şimdi tek yapması gereken kapıyı kilitlemekti. Kapıyı kapatmadan önce mandala dokunarak bunu yapabilirdi. Acele etmeliydi. Ama bunun için arkasını dönmesi ve görünmeyen dehşetle yüzleşmesi gerekiyordu.

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ama Leó'yu göremedi.

Uyuşup beyazlaşmış parmaklarını kımıldatabilmek için tüm gücünü kullandı ve biraz sonra kilitten bir tık sesi geldi; tam kapıyı kapatmak üzereyken onu gördü.

Yağan karın altında siluetini seçebiliyordu. Geliyordu ama beklediğinden daha uzaktaydı. Yani durup daha dikkatli bakmak için zamanı var demekti. Tuhaftı ama bundan emindi. Leó koşmuyor, yürüyordu. Yaklaşıyordu ama acelesi yokmuş gibiydi.

Bu farkındalık Erla'yı dehşete düşürdü. Tüm gücüyle kapıyı kapatıp kilitlendiğinden emin olmak için kendine çekti ve rahat bir nefes aldı. Sonunda güvendeydi.

Peki Leó neden acele etmiyordu?

Onun bilmediği neyi biliyordu? Einar'ın onu kurtarmaya gelmeyeceğini mi?

Kesik kesik nefes alıp vererek Einar'a seslendi, sonra nefesini düzenlemeye çalışıp titrerken çılgınca atan kalbini sakinleştirmeye, mantıklı düşünmeye çalıştı.

Pencereler, hepsi kapalıydı, değil mi? Evet, bu havada kapalı olmalıydılar. Leó o dar pencerelerden içeri giremezdi zaten.

Arka kapı?

Duvarlara çarpmamak için kollarını açarak oturma odasından geçip karanlık koridorda ilerledi.

Kapı kilitliydi.

Rahatlamanın etkisiyle ağlayacakmış gibi duvara yaslandı ve gözlerini bir süreliğine kapattı. Artık güvende olduğu için ne kadar üşüdüğünü fark etti, bütün vücudu titriyordu.

Kocasına tekrar seslendi. Cevap gelmedi.

Durum değerlendirmesi yaptı: Telefon çalışmıyordu, elektrik kesikti ve Leó gittikçe yaklaşıyordu.

Neden öylece yok olup gitmiyordu bu adam? Kendisi neden uyanamıyordu? Bu kâbus artık bitmeliydi.

Tipi gün ışığını tamamen engellediğinden içeride bir şey görmek zordu ve elektriğin de ancak günler sonra gelebileceğini tecrübelerine dayanarak söyleyebilirdi. Leó pes edip gidene kadar burada korku içinde saklanmak zorunda mı kalacaktı? Ayrıca Einar neredeydi, nerede?

"Einar!" diye bağırdı tekrar. "Einar!" O kadar yüksek sesle bağırdı ki, sesinin bütün eve yayılıp ürkütücü sessizliği bozacağını, karanlığı delip geçeceğini biliyordu. Kulaklarını açıp cevap bekledi.

"Einar!" diye çığlık attı.

Karanlığın tümüyle doldurduğu koridorun sonunda duvardan kayarak yere oturdu. Yakınlarda pencere yoktu; burada, kimsenin gizlice ona yaklaşamayacağı bu köşede oturabilirdi. Yorgunluktan güçsüz düşmüştü.

Hiç ses yoktu.

Yine Anna aklına geldi. Kapısı her zamanki gibi kapalı olan eski odası oradaydı. Bu odayı çatı katındaki odadan farklı olarak gezginlere asla kiralamıyorlardı. Anna'nın odasına hiç dokunmamışlardı. Yatılı okula gidene kadar burası onun özel sığınağı olmuştu. Sonrasında da eski odasına değil, yakındaki çiftlik evine taşınmıştı. İki ev arasında biraz mesafe olsa da Erla kızının dönmesine çok sevinmişti.

Oturduğu yerden dışarıyı göremese de rüzgârın uğultusunu ve ıslığını duyabiliyor, şiddetli fırtınanın evi sarstığını hissedebiliyordu. Einar, böyle havalardan her zaman keyif alır, güvende olduklarını bildikleri sıcacık evlerinden doğanın savaşını izleyip fırtınanın sesini dinlemenin nasıl rahatlatıcı olduğunu söylerdi. Ama o zaten doğanın çocuğuydu ve bu vahşi, ıssız ortama aitti. Aralarındaki en büyük fark buydu belki de.

Tanrı aşkına, *neredeydi* bu adam? Tekrar seslenmeli miydi? Belki de ahırda gizlendiğini düşünerek oraya bakmaya gittiği için kendisini duyamamıştı.

Ama sessizliği tekrar bozacak cesareti kendinde bulamadı. Geçen her saniyeyle birlikte Leó'nun pes edip giderek onu rahat bırakma ihtimali artıyordu.

Elektriğin kesik olmasına da lanet okudu. Nasıl bu kadar şanssız olabilmişlerdi? Ama başka ne bekleyebilirdi? Kışın, özellikle böyle fırtınalı günlerde çok sık kesiliyordu. Tabii ki buna katlanmaları gerekmiyordu ama ne yazık ki sözleri pek geçmiyordu ve onlarınki gibi izole kalmış birkaç çiftliğe daha iyi elektrik verebilmek için elektrik hatlarını onarmak hiçbir zaman öncelik olmamıştı. Muhtemelen Anna'nın da elektriği kesilmişti; evet, öyle olmalıydı. Kızının karanlıkta tek başına oturduğu düşüncesi bile onu rahatsız ediyordu.

Bir de telefon meselesi vardı. Bu da çok ilginçti. Telefon her türlü hava koşulunda genellikle çalışırdı. Einar, Leó'nun hattı kestiğinden şüphelenmekte haklı mıydı?

Titremesi biraz hafiflemişti ama eriyen kar giysilerini ıslatıp üzerine yapıştırmıştı ve onu felç eden korkusu pek geçeceğe benzemiyordu.

Sessiz evde öylece otururken fırtınanın sesini baskılayıp Leó'nun kapıya ulaşıp içeri girmeye çalışıp çalışmadığını duymaya çalışıyordu.

Tanrım, ah Tanrım... İçeri girdiği takdirde bu karanlıkta onu zamanında fark edebilecek miydi? Hiç emin değildi.

Sezgileri ona köşesinde kalıp her şeyin bitmesini beklemesini söylüyordu.

Gözlerini tekrar kapattı. Şu noktada yapılacak en mantıklı şey değildi belki ama gittikçe artan paniğini kontrol altına almak için başka bir şeye odaklanmalıydı. Kendini Anna ve Einar'ı düşünmeye zorladı. Noel gecesi üçünün birlikte evde olduklarını hayal etti; o, Einar ve Anna. Başka kimse yoktu. Ve sonunda hediyelerini açıyorlardı.

Bekledi, bekledi, dileğinin gerçekleşmesi için dua ederek ne kadar beklediğini bilmiyordu ama hiçbir şey olmuyordu.

O dürtüyü yeniden hissederek tekrar "Einar!" diye bağırdı ve cevap bekledi. Ama rüzgârın uğultusu dışında hiçbir şey duymadı. "Einar! Neredesin?"

Ayağa kalktı. Beklemek anlamsızdı; onu aramalıydı, evin içinden başlayarak. Dışarı çıkmayı henüz göze alamazdı. Fırtınanın dinmesini ve Leó'nun eve giremeyeceğini fark edip gitmesini beklemeliydi. Ama zihni ona dehşet verici görüntüler sunmaya devam ediyordu. Einar yaralı halde karın ortasında yatıyordu belki ama o korkağın teki olduğu için kocasını aramaya bile gidemiyordu. Belki de... Ama bu havada ve Leó pusuda beklerken dışarı çıkmak delilik olurdu. Korku ve kararsızlıktan olduğu yerde kaldı ama sonunda yavaşça bir adım atabildi.

Tam da o an birinin kapıyı çaldığını duydu.

Ses, fırtına aniden dinmiş gibi evin içinde yankılanarak rüzgârın uğultusunu bastıracak kadar güçlü bir etki yaratmıştı.

Korktuğu başına gelmişti.

Yanlış duymuş olabilir miydi? Hayalle gerçeği ayırt etmek çok zordu.

Gözleri karanlığa alışmaya başlasa da dengesini sağlamak için duvara tutunarak koridorda ilerledi. Daha iyi duyabilmek için ön kapıya yaklaşması gerekiyordu. Dışarıdakinin Einar olmasını nasıl da isterdi.

Kapı tekrar çaldığında kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Arka arkaya sert darbeler halinde geliyordu. Erla mesajı almıştı: *Hiçbir yerde güvende değilsin.*

Yerinden kımıldamadı; zaman da onunla birlikte durmuştu sanki.

Aklından saçma sapan düşünceler geçmeye başladı. Bu yılki Noel buraya kadardı demek ki. Masada *hangikjöt* yoktu, radyoda Noel şarkıları çalmıyordu, hediyeler yoktu. Ve Noel kitapları da yoktu. Yeni romanının bulunduğu paketi açıp gece yarılarına kadar mum ışığında okumayı dört gözle bekliyordu oysa. Bu düşünce ona az da olsa moral vermiş, şu an kendi evinde, şimdiye kadar hep güvende olduğu yerde olmasına rağmen bunun artık bir hayal olduğu düşüncesini zihninden uzaklaştırmıştı.

Ama artık hiçbir şeye güvenemezdi ve bundan böyle hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını da biliyordu. Şimdi tek merak ettiği bu akşamın, bu gecenin nasıl biteceğiydi.

Kapıdan yine sert darbeler geldi. Transa geçmiş gibi sesin kaynağına yaklaştı; tehlikenin farkındaydı ama kendini durduramıyordu.

Başını köşeden uzatıp ön kapının yanındaki renkli cama bastırılmış yüzü gördüğünde kalbi öyle hızlı attı ki nefes almayı unuttu.

Anında geri çekilip düşecek gibi oldu.

Oydu, o piç kurusu, yine oydu.

Ama tabii ki o olacaktı; Erla bunu biliyordu. Başka kim olabilirdi ki? Aksini düşünmesine rağmen onun Einar olmasını, Leó'nun gitmiş olmasını umuyordu.

Renkli cam yüzünün dış hatlarını bulanıklaştırsa da hiç şüphe yoktu ki o Leó'ydu.

"Orada olduğunu biliyorum Erla, biliyorum." Sonunda konuşmuştu, belki de Erla onu şu ana kadar duyamamıştı.

"Kapı daha önce kilitli değildi ve şimdi kilitli olduğuna göre oradasın!" diye bağırdı. "İçeri girmeme izin ver, konuşmalıyız. Bir şey... oldu..." Sesi kesildi ama sonra devam etti. "Öğrenmem lazım..."

Hayır, diye düşündü Erla, *benim* öğrenmem lazım – Einar'ın nerede olduğunu öğrenmem lazım.

Ama cevap vermek istemiyordu. Cevap verirse sadece orada, evde olduğunu onaylamış olacaktı. Ve Leó'nun cam paneli kırıp kapı kilidine uzanabileceğini çok iyi biliyordu.

Yine kapıya vurmaya başladı, önce kapıya, sonra pencereye.

Erla cesaretini topladı ve kalbi küt küt atarken hole adımını attı. Alışılmadık bir durumun içine düşmüştü. Cevap vermesi gerekiyordu. Ruhu bedeninden kopmuş gibiydi, başka biri onun yerine karar veriyordu sanki.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı yüksek, ince bir sesle. "Ne istiyorsun? Burası *benim* evim. Seni içeri almak zorunda değilim."

"Beni burada ölüme mi terk edeceksin?"

"Bu... bunun... benimle ilgisi yok" dedi titrek bir sesle, cesaretinin azaldığını hissederken.

Kapıya öyle sert vurdu ki Erla korkudan ürperdi.

"Beni içeri almalısın Erla."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Sessizlik oldu.

"Einar nerede?" diye bağırdı.

Cevap gelmedi.

"Einar'ın nerede olduğunu söylersen kapıyı açarım" dedi sonunda, pazarlığın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirmeye hiç niyeti olmasa da. İsterse o piç kurusu kapının önünde donarak ölebilirdi. Onu içeri almayacaktı.

Cevabın gelmesi öyle uzun sürdü ki adamın hâlâ dışarıda olup olmadığını merak etmeye başladı. Gitsin de nereye giderse gitsin diye diledi içinden. Bir daha dönmemek üzere gitsin. Ya da en başından beri kendi hayal gücünün bir ürünü olsun...

Durum zaten yeterince kötü değilmiş gibi karanlık da onu ürkütüyordu. Normalde elektrik kesintilerinden bu kadar etkilenmezdi ama şimdi buna dayanamıyordu; bir mum bulmalıydı. Evet, mum... Yemek masasında birkaç mum vardı. Ama döner dönmez adamın sesini tekrar duydu.

"Kapıyı açarsan nerede olduğunu söylerim."

O an Erla'nın tüyleri diken diken oldu.

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Yani Einar'ın nerede olduğunu biliyor muydu? Yoksa yalan mı söylüyordu? Ona

bir şey mi yapmıştı, bir yere mi kilitlemişti? Yoksa Einar hâlâ dışarıda, o buz gibi karın içinde onu mu arıyordu?

Gerçekler ve varsayımlar zihninde dönüp durdu. Öyle ki sonunda başı dönmeye başladı. Artık neyin doğru olduğunu bilmiyordu. Karanlıkta yönünü kaybetmişti ve dışarıdaki adamdan, ani sessizlikten ödü patlıyordu; fırtına öncesi sessizlikti bu...

Sonra zihni biraz netleşti. Leó orada yokmuş gibi oturma odasına doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Kontrolü ele alması gerekiyordu. Leó'nun hiçbir yere gitmeyeceği belliydi. Er veya geç eve girecekti. Erla'ya yardım edecek kimse yoktu; kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Yemek masasının kenarını hissedince el yordamıyla bir mum aradı. Kibrit. Kibritler neredeydi? Einar, sigara içtiği zamanlardan kalma bir alışkanlık olarak cebinde hep bir kutu taşırdı. Ama şimdi o burada değildi. Ayrıca kibrit kutusunu da Leó'ya vermemiş miydi? Bunu şimdi hatırladı.

Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Leó'nun sesi kesilmişti, bu da içini korkuyla doldurdu. Düşün, dedi kendine. İki kapı da kilitli olduğuna göre ses çıkarmadan içeri giremezdi.

Bir dakika, mutfakta bir kibrit kutusu görmemiş miydi? Buzdolabının üstündeydi. Oraya gidip rafa uzandı ve el yordamıyla aradı. Bir an yanıldığını sandı ama hayır, kutu oradaydı. Hemen bir kibrit çıkarıp çakmaya çalıştı ama ellerinin titremesinden kibriti yakamadı.

Tekrar denedi, bu defa kibrit yandı. Küçük, parlak alevi dikkatlice kaldırdı ve elini sabit tutarak mumu yakmaya çalıştı. Sonunda ışığa kavuşmuştu.

Bu görüntü Anna'nın küçüklüğünde, elektriğin daha değişken olduğu eski günleri aklına getirdi. O zamanlar ailece mum ışığında geçirdikleri akşamlar çok keyifliydi. Çoğu zaman üçü birlikte oturup kart oyunları oynarlardı. En sevdikleri oyun vistti ama Einar her zaman oynamak istemediği için anne-kız yumuşak ışığın altında birlikte oynarlardı. Anna'nın çocukluğu bu koşullarda sürekli bir mücadele içinde geçmişti ama okula başladığında Erla kızının geçmişin zincirlerinden kurtulacağı umuduna sarılmıştı. Einar'la

o da artık bu kadar çok çalışmayacaktı. Erla kızlarının kasabaya yerleşmesini, daha kolay bir yaşam sürmesini çok istiyordu. Ama Anna hâlâ bekâr ve çok genç olmasına rağmen kırsala taşınıp yine kendilerine ait olan komşu çiftliğe yerleşeceğini söylemişti. Onun buraya dönmesini kimse beklemiyordu ama Anna evin ve arazinin bozulmasını önleyip buraları yenilemek istiyordu. Bu ev çocukken onun en sevdiği yerdi ve burada yaşamak istediğine karar vermişti. Bir koca bulup aile kurmayı sonra düşünebilirdi. "Zamanı geldiğinde olur" demişti.

Erla o konuşmayı çok iyi hatırlıyordu. Kızına ilk defa o zaman gerçek anlamda kızmıştı. Eve dönme kararına tepki göstermiş, Einar'a buradan taşınmalarına dair herhangi bir öneride bulunmadığı için kendine çok kızmıştı. Ama Anna'nın cevabı onu çok şaşırtmıştı; kızının gerçekten orada yaşamak istediğini, bu bölgeyi, bozkırları, koyunları, iklimi, her şeyi çok sevdiğini anlamıştı. Einar gibi. Babasının kızıydı ne de olsa... Kendisi ise kızından ancak bu kadar farklı olabilirdi. Böylece bu konuyu Anna'yla bir daha hiç konuşmamıştı.

Erla düşüncelerinden sıyrıldığında gözlerini titrek aleve dikerek mutfakta durmaya devam ettiğini fark etti. Leó yine kapıyı yumrukluyordu. Belli ki vazgeçmeyecekti ama içeri girmeye de çalışmıyordu, en azından şimdilik. Zaten kendisi de onu içeri almaya niyetli değildi.

Artık etrafını görebiliyordu. Mumu kaldırıp mutfağa göz gezdirdi, sonra oturma odasına geçti. Kimse yoktu. Tabii olmazdı, olsa daha önce fark ederdi. Hiçbir şey yerinden oynatılmamıştı, her şey yerli yerindeydi. Ama hayır, değildi. Ailece *akşam yemeğine oturmuş*, füme kuzu eti yiyor olmalılardı. Olması gereken buydu.

Einar hangi cehennemdeydi peki? Tavan arasında mıydı? Leó'yla kavga edip yaralı, yerde mi yatıyordu? Bu düşünceyle içi ürperdi.

Arka planda kapıya şiddetle vurulduğunu duysa da umursamadı. Üst kata çıkıp Einar'ın orada olup olmadığına bakmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Ama bacakları ağırlaşmıştı ve korkusu giderek büyüyordu.

Korku içinde adım adım basamakları çıktı. Leó'nun darbeleri başka bir dünyadan gelen bir yankı gibi ona ulaşıyordu.

Artık dış seslerden çok, kulaklarında gümbürdeyen kendi kalp atışlarının farkındaydı.

Merdiven sahanlığına varır varmaz misafir odasının kapısının açık olduğunu gördü. Sezgileri ona orada korkunç bir şey olduğunu söyledi. Hemen oradan kaçmak, merdivenden inip evden çıkmak istedi; gerçeği görmemek için her şeyi yapardı.

Ama zamanın azaldığının farkında olarak olduğu yerde kalakaldı. Leó Einar'a zarar verdiyse Erla bunu bilmeliydi. Harekete geçip bir kaçış planı yapmak için zamana ihtiyacı vardı.

Kapıya doğru birkaç adım daha attığında odaya bakmaya cesaret edemediği için başını kaldırmadı. Henüz buna hazır değildi. Sonra tüm odayı aydınlatmak için mumu yukarı kaldırıp gözlerini kapalı tuttu, ter içinde kaldığını hissederken gözlerini tekrar açtı.

Öyle bir şoka girdi ki bir an için hareket edemedi, düşüneme-di. Sonra, bir düşünce bilinçaltının derinliklerinden yüzeye çıktı: özgürlük.

Sonunda özgürdü.

Sonunda buradan gidebilecek, yalnızlığının o ezici yükünden kurtularak kalabalık bir yere taşınabilecek, insanlarla tanışıp arkadaşlar edinebilecek, ailesini daha sık görebilecek; aylarca kendi evinde tutsak kalmayacaktı...

Sonra midesi bulanmaya başladı ve utanç duygusu onu ele geçirdi. O istemsiz tepkisi karşısında dehşete düştü.

Hayatının aşkı olan kocası etrafına yayılan koyu renkli bir lekeyle çevrelenmiş halde, ölümcül bir sessizlik içinde yerde yatıyordu.

Erla çığlık atmaya çalıştı ama gırtlağından ses gelmiyordu. Kusacağından korkarak çömeldi ve derin, titrek bir nefes alarak gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Belki de hayal görüyordu, belki orada hiçbir şey yoktu; ceset de kan da. Kendini başını kaldırmaya zorladı ama gördüğü manzara karşısında yine öğürmeye başladı.

Sonra yalnız olduğunu, burada *yapayalnız* olduğunu ve Leó'nun Einar'ı öldürdüğünü, bunun başka bir açıklaması olamayacağını fark ederek dehşete kapıldı.

Evin önünde duran ve içeri girmek isteyen adam soğukkanlı bir katildi.

Erla'nın hayatı tehlikedeydi. Öyle olmalıydı. O an çatı penceresinden kaçmak istedi ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Pencere küçük, çatı dikti ve rüzgâr onu alıp götürürdü. Hem *adam* da dışarıdaydı. Buradan sağ çıkmak istiyorsa hızlı düşünmesi gerekiyordu. Elinde ıslaklık hissedince ağladığını fark etti.

Şu an Einar'ın yasını tutacak zaman yoktu, bunu sonra yapardı. Önce kendi hayatını kurtarmalıydı. Ama gözyaşları durmak bilmiyordu.

Einar'ın artık nefes almadığından emin olmak için parmaklarını onun boynuna bastırdı. Hayır, şüphe yoktu, ölmüştü. Kandan bunu zaten anlamıştı ama yine de bir umudu vardı. Ama boşuna bakmıştı çünkü çok zayıf yaşam belirtileri gösterse bile yardım çağıramazdı; dış dünyadan tamamen kopmuşlardı.

Erla doğruldu ve tekrar karanlığa gömülmek istemediği için mumluğu sıkıca tutarak aceleyle odadan çıktı, merdivenden indi. Leó'nun her an içeri girebileceğini biliyordu. Hatta neden hâlâ gir-

mediğini merak ediyordu. Mücadele etmek zorunda kalmamak için onun güvenini kazanmak mı istiyordu? Zaten bir adamı öldürdüğüne göre Erla'yı neden öldürmeden bıraksındı ki?

Korkunun yaşattığı ani adrenalin patlamasıyla emin adımlarla ön kapıya doğru yürüdü. Dışarıdan ses gelmiyordu ama onun hâlâ orada olup olmadığını öğrenmeliydi: "Benden ne istiyorsun?" diye seslendi, daha sert ve kararlı bir sesle.

Başta cevap gelmemesi onu biraz tedirgin etti ama sonunda Leó takırdayan dişleriyle cevap verdi. "Lütfen içeri girmeme izin ver. Lütfen. Dışarısı çok soğuk, hâlâ kar yağıyor ve seninle konuşmam lazım."

"Ne hakkında?"

"Ne hakkında olduğunu biliyorsun Erla. Biliyorsun."

Erla bir an kalbinin durduğunu, duvarların üzerine çökeceğini sandı. Karın dindiğini, sonbahar olduğunu ve ürpererek vücudunu titrettiğini hayal etti. Sonra toparlandı.

"Benden ne istiyorsun?" diye tekrarladı sonunda.

Erla, Leó'nun cevabını beklemeden, hareket ettiğini ona fark ettirmeden sessizce holden koşarak çıktı. Mumları sehpaya koyup söndürdü, sonra mutfağa giden koridoru geçerek duvardaki kancaya asılı yedek anahtarları aldı. Karanlıkta anahtarların yerini kolayca buldu. Sonra oturma odasından merdivene, yatak odasına ve daha önce bu kâbustan uyanmayı beklediği arka kapıya koştu.

Düşünceler zihninde çılgın gibi dönüp duruyordu. Bu koşullarda yürüyerek kaçıp Anna'nın evine ya da daha ötesindeki köye gitmenin bir anlamı yoktu. Öyle yapsa adam onu kolayca yakalayabilirdi. Hurdaya dönmüş eski cip de tüm gücüne rağmen yolu tıkayan derin kar yığınlarını aşamazdı.

Erla arka kapıyı büyük bir dikkatle açarken bir yandan da Leó'nun, onun bu yoldan kaçacağını tahmin ederek burada karşısına çıkmasından korkuyordu. Sığ nefes alıp verirken ondan hiçbir iz göremeyince biraz rahatladı. Ama dondurucu karları üzerine ve evin içine iten şiddetli bir rüzgârla yana doğru savruldu. Fırtınanın şiddeti inanılmazdı. Elektriğin kesilmesine şaşırmamalıydı. Böyle bir havada sıkıntı yaşanması kaçınılmazdı.

Arkasından kapıyı sessizce kapatıp kilidin klik sesini duydu.

Artık geri dönüş yoktu.

Erla kar fırtınasına karşı gözlerini kısarak köşeden baktığında neredeyse hiçbir şey göremese de Leó'nun yakınlarda olmadığını anladı. Hâlâ ön kapıda, onu içeri alması için yalvarıyor, içeride onu dinlediğini düşünerek bir şeyler söylüyor olmalıydı. Erla evin altındaki mahzene inen merdivene doğru çılgınca koşmaya başladı. Orada bekleyebilirdi. Penceresi yoktu, kapısı kalın ve sağlamdı ve gerekirse kendini savunmak için kullanabileceği her türlü alet edevat, en önemlisi da konserveler ile patates gibi yiyecekler vardı.

Merdivenden dikkatlice inerek mahzen kapısına doğru ilerledi. Şu an kayıp yaralanmak istediği son şeydi. Gözünün önüne gelen görüntülerden kurtulmaya çalıştı.

Sonra karanlıkta el yordamıyla, korkudan her an ağlamaya hazır, beceriksizce doğru anahtarı bulmaya çalıştı. Anahtarı kilide sokmadan önce bir kez daha etrafına bakındı ama neyse ki kimse yoktu.

Her zamanki gibi kapıyı açmak için biraz itmesi gerekti. Ve kapı zifiri karanlığa doğru açılırken Erla dehşet içinde kaçarken yanına mum veya kibrit almayı unuttuğunu fark etti.

Lanet olsun.

Kaybedecek zaman olmadığının bilinciyle alternatifleri değerlendirmeye çalıştı. Ya eve geri dönüp değerli dakikaları boşa harcayacak ya da burada karanlıkta bekleyecekti. İkisi de iyi seçenekler değildi. Çaresizce mantıklı düşünmeye çalıştı. Leó'nun bir şeylerden şüphelenmeden ön kapıda beklemeye devam edeceğinden emin olamazdı. Her an başka bir giriş yolu bulmaya karar verebilirdi. Hayır, bu riski almaya değmezdi. Erla derin bir nefes alıp mahzene girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

İçinde bulunduğu durum, Erla'nın daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Kapı koluna bir cankurtaran simidiymiş gibi tutunarak orada öylece durmuş, hareket etmeye cesaret edemiyor, zifiri karanlık mahzende hiçbir şey göremiyordu.

Karanlık olacağını elbette biliyordu ama bir şeyi bilmekle deneyimlemek aynı değildi. Kolu bıraktığı an yönünü şaşırmaktan korkuyordu. Kola tutunduğu sürece en azından çıkış yolunun nerede olduğunu biliyordu.

Erla çocukken karanlıktan korkardı ama artık o korkuyu aştığını sanıyordu. Oysa şimdi, karanlıkta bir şeylerin gizlendiğine dair mantıksız bir korku yeniden içini kaplamıştı. Hatta bir an Leó'nun da orada olabileceği gibi çılgın bir fikir aklına geldi; bir şekilde anahtarı bulup orada onu bekliyor olabilirdi. Erla hıçkırmaya başladı.

Sonra sağduyusu devreye girdi. Onun burada olması mümkün değildi. Bu imkânsızdı. Kendisinden önce buraya varması için son derece hızlı hareket etmesi gerekirdi ki merdiveni kaplayan karın üzerinde ayak izi yoktu; ya da vardı ve kendisi mi fark etmemişti? Derin nefes almaya çalışıp bu saçma düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Tabii ki aşağıda yalnızdı. Histeriye kapılmamalıydı.

Yavaş yavaş o penceresiz, kapalı alanın ne kadar kuru ve havasız olduğunu fark ederek korkunç bir hata yapmış olabileceğini düşündü. Klostrofobi hortlağı başını kaldırmaya başlamıştı. Erla, kışın çiftliğin karla kaplandığı zamanlarda kendine kapana kısılmış hissetmemeyi öğretmişti ama şimdi panik duygusu boğazını sıkmaya başlamıştı. Burası da buz gibiydi. Ne kadar konservesi olursa olsun bu soğukta uzun süre hayatta kalamazdı.

Korkusunu yenmek için kapı koluna tutunmaktan parmakları uyuşmuş, kaskatı kesilmişti. Kapının yerini bildiği sürece istediği zaman dışarı çıkabileceğini kendine söyleyip duruyordu. Onu hemen her şeyden çok korkutan bu karanlık mahzende kafasının karışıp kaybolma düşüncesiydi.

Ama Leó hâlâ dışarıda onu ararken bu korkuların anlamsız olduğunu kendine hatırlattı. Asıl tehdit oydu. Bu düşünceye tutunmalıydı. Peki bu kapıyı çalarsa ne yapacaktı? Ya içeri girmeye çalışırsa? Burada daha ne kadar gizlenebilecekti? O gidene kadar, diye düşündü. İyi ama nereye gidebilirdi ki? O da kara esir olmuştu ve tıpkı kendisi gibi oradan çıkamıyordu.

Erla bunu düşündükçe sonucun kaçınılmaz olduğunu daha iyi görüyordu: Er ya da geç Leó'yla yüzleşecekti.

Ama Erla bunu engellemek için elinden geleni yapacaktı.

Erla şimdi sırtını kapıya yaslayıp kollarını dizlerine sararak oturmuş, ısınmaya çalışıyor, karanlığa boş boş bakıyordu. Ne zamandır orada olduğunu artık bilmiyordu. Zaman karanlığa gömülmüştü adeta.

Artık rüzgârın sesini duyamıyordu. Belki de fırtına dinmişti. Tek bildiği şimdilik güvende olduğuydu. Burada yalnızdı, Leó gelmemişti ve onun nerede olduğunu bilmiyordu. Tabii arka kapıdan mahzen basamaklarını inen ayak izlerini görmediyse, gerçi kar o izleri çoktan kapatmış olabilirdi.

Mahzende gizlenmeye karar verdiğinde orada sakladıkları konserveler aklına gelmişti ama yanına konserve açacağını almak aklına gelmemişti. Uzun vadeli bir çözüm için aldığı önlemler çok yetersizdi. Er veya geç oradan çıkıp sadece Leó ile değil, kocasının ölüsüyle de yüzleşmek zorunda kalacaktı; çatı katında kendi kanının içinde yattığının bilinciyle.

Bu düşünce rahatsız edici, korkunç bir şeyin belirsiz yankısı gibi gelmişti. Ama tuhaf bir şekilde kopmuş gibiydi. Her şey gerçek dışı görünüyordu. Olanları kavrayamıyordu.

Leó Einar'ı öldürmüş müydü?

Erla onun cesedini görmüş müydü?

İlk karşılaşmalarını o kadar iyi hatırlıyordu ki. Kendisi on dokuz yaşındaydı, daha çocuk sayılırdı ama geleceği o an belirlenmişti. Einar çok yakışıklıydı. Şimdi biraz farklı yönden de olsa hâlâ yakışıklıydı. Şehirde yaşayan yakışıklı, saf, nazik bir taşra delikanlısı. Reykjavík'in ünlü Hótel Borg'undaki dans partisinde, onu görür görmez sırılsıklam âşık olmuştu. Gece boyunca birlikte

dans etmişler, Einar ona kırsalda yaşamı, bozkırları, dağları, kuşları ve koyunları büyüleyici bir tablo çizerek anlatmıştı. O günlerde Erla'nın hâlâ romantik bir yanı vardı ama o da zaman içinde çoktan yok olmuştu. Einar daha yirmi yaşındayken bile çiftliği ayakta tutmanın öneminden ve toprağa karşı sorumluluk duyduğundan bahsetmişti. Erla onu mest halde dinlemiş, orada yaşamanın nasıl olacağını hayal etmeye başlamıştı.

Kırsal bölgeye taşınmaya bu kadar hevesli olmasını şimdi biraz garipsiyordu. Bunu biraz da gençliğe özgü isyan etme arzusuna, anne babasını şaşırtacak bir şey yapma arzusuna bağlıyordu şimdi.

Ailesi anında karşı çıkmıştı tabii. Einar'la ilgisi yoktu bunun; onun gibi hoş bir genç adamı onaylamamak mümkün müydü? Terbiyeli halinden etkilenmişlerdi, eğitimi de iyiydi. Annesiyle babası bunlardan memnundu. Ama ikisine de baskı yapmayı sürdürmüş, Einar'a şehir yaşamını denemek, farklı deneyimler edinmek isteyip istemediğini defalarca sormuşlardı. Erla ise onun kararının kesin olduğunu daha en başından bildiği için onu vazgeçirmeye hiç çalışmamıştı. Şimdi ironik gelse de o zamanlar kendisi de çiftliğe taşınmaya çok hevesliydi.

O gün bugündür bu yerle aşk-nefret ilişkisi geliştirmişti. Kaçıp gitmeyi ne kadar istese de Einar ve Anna'yı geride bırakamazdı. Birbirlerine kopmaz bağlarla bağlıydılar. Ayrıca bu ıssız yerin tuhaf bir cazibesi de vardı; ister istemez bu topraklara kök salmıştı. Bazı şeyler değiştirilemezdi. Belki de buradan hiçbir zaman gidemeyecekti. Aslında yalnızlık işkence gibi gelse de bu gerçeği uzun zaman önce kabullenmişti.

Burası onların eviydi; onun, Einar'ın ve Anna'nın. Onlar buraya aitlerdi. Bu gerçeği değiştirmek mümkün değildi.

Gözlerini kapattı. Böylece karanlığı dışarıda bırakıp sahneleri zihninde tüm canlılığıyla yeniden yaşayabilirdi.

Düşünceler zihninde dolanıyordu. Sis yeniden çökmüştü ve gerçekle hayali ayırt etmek çok zordu. Tanrım, kış mevsiminden o kadar nefret ediyordu ki. Onca gün içinde kar fırtınası neden Noel arifesinde çıkardı? Anna da evde mahsur kalmış olmalıydı. Leó ona da zarar vermediyse tabii. Düşüncesi bile dayanılmaz ol-

duğundan Erla bunu hemen kafasından atmaya çalıştı. Anna'nın evde güvende ve iyi olduğuna kendini inandırmalıydı. Onun orada yapayalnız olduğunu düşünmek üzücüydü, ama o babası gibi her zaman bağımsız ve kendine yeten biri olmuştu. En azından kendine güzel bir yemek hazırlardı. Böyle bir fırtına birkaç gün sürebilir, sonra dinerdi.

Erla, Anna çiftliğe gelene kadar tutunmak zorundaydı. Tütsülenmiş kuzu eti bekleyebilirdi. Bozulmazdı.

Anna'nın hediyesini almıştı, değil mi? Hatta paketlemişti. Einar'ın hediyesi oturma odasındaydı, bundan emindi. Ona aldığı kitap. Her zamanki gibi kendi romanı da oradaydı ve tabii ki Einar'ın hediyesiydi; romanı eline almak için sabırsızlanıyordu.

Keşke şimdi okuyacak bir kitabı ve biraz da ışığı olsaydı, o zaman durum bu kadar iç karartıcı görünmezdi. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu, bir süreliğine bu zalim gerçeklikten kaçıp kurgusal bir dünyaya sığınmak istiyordu. Yarın ayın yirmi beşiydi. Her zamanki gibi kitabına bu geceden gizlice bir göz atacak, ertesi gününü okuyarak geçirecekti.

Çok üşüyordu. Titremesini durduramıyor, birbirine kenetlenmiş dişlerinin takırdamasını engelleyemiyordu. Böyle hareketsiz oturmak çok saçmaydı. Isınmak için yürümeliydi. Ama bu ışıksız karanlık dünyada tutunabileceği tek sabit nokta olan kapıyı bırakmaktan korkarak yerinden kımıldamıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı ama sessizlik ürperticiydi. Olumlu bir şeye odaklanması gerekiyordu. Tekrar Einar'la geçirdiği ilk yılları hatırlamaya çalıştı. Burayı görür görmez büyülenmiş ve aklından şu düşünce geçmişti: *Hayatımın sonuna kadar burada yaşamak istiyorum.*

Einar'ın ailesi ona kucak açmıştı. Erla da onları hemen benimsemiş, kendini ailenin bir parçası olarak görerek onlara yardım etmeye başlamış, çiftlik işlerini öğrenip hayvanları tanıyarak doğayla iç içe olmanın keyfine varmıştı. Sonra ilk kış gelmiş, böylece zaman içinde varlığına hükmedecek olan o boğucu klostrofobinin de tadına bakmış ama yine de bunu görmezden gelmeye çalışmıştı. Bir şeylerle oyalanarak, kitaplara dalarak ve bölgeyi, havasını

tanıyan, onu nasıl rahatlatacağını bilen ve yakında her şeyin yoluna gireceği konusunda temin eden Einar'a sığınarak başka şeylere odaklanmayı öğrenmişti. Einar yıllarca, on yıllarca onunla ilgilenmişti. Erla da onu terk etmemiş, kaderiyle baş başa bırakmamıştı.

Ertesi yıl Anna doğmuştu. Hemen çocuk sahibi olmayı planlamamış olsalar da bu onlara tatlı bir sürpriz olmuş, küçük kız anında anne babasıyla büyükanne ve büyükbabasının hayatlarının merkezine oturmuştu. Erla başlarda hep orada yaşayacaklarını düşünüyordu ama zaman geçtikte Anna'nın gitmesini, başka bir yerde kendine bir yaşam kurmasını istemeye başlamıştı. Ancak ne yazık ki bu konuda başarısız olmuştu.

Erla sersemlemişti ama bu dondurucu soğukta uyuyamazdı. Bir daha uyanamayabilirdi. Uyukluyor muydu yoksa? Kafası karışmıştı; gözlerini açtı ama bir değişiklik olmadığı gibi daha kötü, daha gerçek bir karanlıkla karşılaştı. Böyle devam edemezdi. El ve ayak parmaklarını hissetmiyordu artık. Bir anda ayağa kalktı ve kan dolaşımını hızlandırmak, kafa karışıklığını engellemek ve hepsinden önemlisi uyanık kalmak için mahzende dolaşmaya karar verdi. Kapıdan fazla uzaklaşmaya cesareti olmasa da elini duvara dayayıp birkaç temkinli adım attı.

Einar'ı bekliyordu sanki. Ama nedenini bilmiyordu. Ona orada, bu karanlık mahzende beklemesini gerçekten söylemiş olabilir miydi?

Birkaç temkinli adım daha attı ve bir süre sonra yumuşak bir şey yüzüne değince çığlık atarak eliyle onu uzaklaştırmak istedi. Bir şeyin hareket ettiğini, kendisine doğru sallandığını hissetmişti. Bir an canlı bir şey olduğunu düşünerek tekrar çığlık attı ama sonra bunun, Einar'ın geçen hafta vurup bodruma astığı iki ptarmigan olduğunu anladı. Tabii artık kapının olduğu yönü kaybetmişti, duvarı bulamıyordu, yön duygusunu yitirmişti ve ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyor, nefes alamıyordu. Karanlıkta kaybolmuş, kapana kısılmış, tutsak olmuştu... Bir süre hareket etmeyip giderek artan histeriyle mücadele etti, sonra tekrar hareket etmeye başladı. Hızlı adımlar atarken kafasını görünmeyen

bir şeye çarptı. Canı çok yanmıştı. Ellerini kafasına götürdüğünde açılan yaradan kan aktığını hissetti, en azından hissettiğini sandı. Lanet olsun.

Yere çömelip gözlerini tekrar kapattı ve alçak sesle inledi. Başı dönmeye başladı. Düşüncelerini toparlayamıyordu. Tanrı aşkına, burada ne işi vardı?

Einar neredeydi?

Neden gelmemişti?

Anna neredeydi?

Ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Dışarı çıkıp kocasını mı aramalıydı? Muhtemelen evde, oturma odasındaydı. Belki de ahırda. Belki hayvanlara yem verme vakti gelmişti. Einar onun bodrumda olduğunu biliyor muydu? Erla yanlışlıkla kendini buraya kilitlemiş miydi, yoksa istediği takdirde çıkabilir miydi? Kafası o kadar karışmıştı ki beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğini düşündü.

Şimdilik olduğu yerde kalması daha iyiydi. Gözlerini kapatıp derin ve ağır nefes almalı, başka bir yerde olduğunu hayal etmeliydi.

Ama bir şeyden emindi: Noel arifesiydi.

Sonra müzik duydu. En azından duyduğunu sandı. Evet, Noel ilahileriydi. Kilise korosu radyoda Noel ilahilerini söylüyordu. "Silent Night"ın tatlı melodisini tüm netliğiyle duyabiliyordu.

Gözlerini açtığında müzik aniden sustu ve karanlık, o zifiri karanlık onu çepeçevre sardı. Başı yeniden dönmeye başladı ve kusacağını sandı. Kontrolünü kaybediyor, dengesini bulamıyor, o havasız mahzende boğuluyordu.

Tanrım, Einar nerede, diye düşündü. Birazdan gelip kapıyı açacak, onu temiz havaya çıkartacaktı.

Korkacak bir şey yoktu.

Erla tir tir titreyerek bir süre bu tuhaf, karanlık belirsizlikte bekledi. Ne kadar beklediğini bilmiyordu. Sonra, kafasını tekrar çarpmamaya dikkat ederek ayağa kalktı. Hızlı ve sığ nefes alıp verirken aklında tek bir düşünce vardı: Dışarı çıkmalıydı. O kafa karışıklığında hızla hareket etmeye başladı, tökezledi ve ardından yavaşladı ama yine de bir şeye çarptı. Dikdörtgen bir labirentte kaybolmuştu.

Çıkış yolunu bulmak için kollarını önüne uzattı. O da neydi? Bir raf. Ve bir alet, evet. Odaklan. Demek ki kapı diğer taraftaydı. Ne olursa olsun dışarı çıkmalı, biraz hava almalıydı. Duvara tutunarak ilerlerken bu yolla sonunda kapıyı bulacağını biliyordu.

Erla müziğin tekrar çalmasını diledi. Noel şarkısını nasıl bu kadar net duyabildiğini bilmiyordu, artık hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği, dışarı çıkması gerektiğiydi. "Silent Night" çok güzel bir ilahiydi; her zaman en sevdiği ilahilerden biri olmuştu. Hareket etmeden durup gözlerini kapattığında müziği yine duymaya başladı. Ne olduğunu tam anlamıyla kavrayamasa da gülümsedi. Ayin saatler önce bitmiş olmalıydı. Artık gece olmalıydı.

Sabah olsun istiyordu. Bu korkunç deneyimin ardından rahatlayacak, ayaklarını uzatıp şu an hâlâ ağacın altında açılmadan bekleyen kitapları okuyacaktı. Kuzu da vardı, evet o duruyordu. Ayrıca malt birası ve bir kutu çikolata da vardı. Bu düşünceyle tekrar gülümsedi ve rahatladığını hissetti. Bir süre sonra yavaş ve temkinli adımlarla ilerlemeye devam etti. Uyuşmuş parmak uçlarıyla duvara tutunarak yürürken her an kapıya ulaşacağını biliyordu.

Sonra bir erkek sesi duyuldu. "Orada mısın?" Sözler, şoke edici bir yükseklikte tüm gerçekliğiyle düşüncelerine karıştı ve birinin kapı kolunu tuttuğuna işaret eden bir tıkırtı duydu. Biri içeri girmek istiyordu ama kapıyı içeriden kilitlemişti.

Einar. Sonunda onu kurtarmaya gelmişti.

Parmak uçlarının altında ahşabı hissederek birkaç adım daha atıp kapı kolunu tuttu ve anahtarı çevirdi.

Kapıyı açtı.

Noel günü.

Normalde Hulda'nın en sevdiği günlerden biriydi bugün. Noel arifesinde evi temizleyip akşam yemeğini hazırlama stresiyle geçen Noel arifesinin ardından ayın yirmi beşini kendisine hediye edilen kitapları okuyarak sakin geçirirdi, özellikle de Dimma kendi başının çaresine bakacak kadar büyüdüğünden beri. Jón bile o gün genelde çalışmaz, televizyonun karşısında uzanır ya da gazete okurdu.

Ayın yirmi beşi kutsal bir gündü. Evden hiç çıkmaz, her tür sosyal temastan kaçınırlardı ki zaten pek davet de almazlardı. Jón tek çocuktu; ona geç yaşta sahip olan anne babası artık hayatta olmadığı gibi, çok fazla akrabası da yoktu. Yani üçü hep baş başa olur, birbirleriyle ilgilenirlerdi. Hulda, Jón ve Dimma'yla ilgilenmeyi görev edinmişti. Ama bu yıl hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyor, nedenini de bilmiyordu. Aile parçalanıyor, Dimma onun ve Jón'un kalbini paramparça ediyordu sanki. Tabii ki dünya dönmeye devam ediyordu, bunu biliyordu, sadece bazı şeyler değişiyordu. Ama bunlar sıradan değişimler değildi. Dimma'nın garip bir şekilde içine kapanmasının mantıklı bir açıklaması yoktu.

Hulda, tatil bitsin de bir psikoloğu arayabilsin diye bekliyordu. Aslında acil servis hizmetine benzer bir şey vardı belki ama Jón'la konuştuktan sonra araştırmamaya karar vermişti. Noel bitene kadar sıkıntıları erteleyeceklerdi.

Hulda'nın bugün nöbetçi olması da işe yaramamıştı. 25 Aralık'ta ciddi bir olaya pek rastlamasa da Cinayet Masası'nda birinin hazır bulunması gerekiyordu. Ama kendini işine veremiyordu. Kafası Dimma'yla meşguldü. Kızını neredeyse yirmi dört saattir görmemişti. Noel arifesinde masaya gelmesi için o kadar ısrar et-

melerine rağmen tuvalete gitmek dışında odasından hiç çıkmamıştı. Jón odasına bir tepsi yemek götürdüğü için Hulda onun aç kaldığını düşünmüyordu. Ayrıca Dimma, ortalıkta kimseler yokken gizlice odasından çıkıp buzdolabından bir şeyler alabilirdi. Gençler sürekli aç olurdu.

Hulda öğle vakti eve pek gitmezdi ama bu defa bir istisna yapacaktı. Vardiyası bütün gün devam edecekti ama uzun bir öğle molasına çıkacak, yokluğunda merkezde bir sıkıntı yaşanmamasını ümit edecekti. Öyle bir durumda onu evden ararlardı. Zaten sabahtan beri hiçbir şey yapamamıştı. Ofis neredeyse boştu ve yılın bu en sakin vardiyasında biraz ürkütücü bir hali vardı.

Hulda, Gardabær'deki çifti aramayı unutmamıştı ama onları Noel sabahı aramak istemiyordu. Haftalardır sordukları şeyi soracaklardı muhtemelen, soruşturmanın gidişatını. Ama ne yazık ki, onlara verebileceği bir haber yoktu; bu kadar zaman geçmişken kızlarının hayatta olma ihtimali çok azdı. Hem anne babasından biraz uzak kalmak için kaçmış da olabilirdi. Soruşturmada kızın üniversiteden önce bir yıl ara verip İzlanda'yı gezmeye karar verdiği ve gittiğinden beri ondan arada bir haber aldıklarını öğrenmişlerdi. Belki de evde kimsenin itiraf etmek istemediği bir şeyler olmuştu. Ama ülkeyi tek başına gezmek de doğal olarak risk de taşıyordu elbette. Kızın tek başına uzun bir yürüyüşe çıkmış olması, hatta dağlık bölgede tırmanması da ihtimal dışı değildi. Hulda gibi deneyimli bir yürüyüşçünün çok iyi bildiği gibi, İzlanda yılın her mevsimi sert ve tehlikeli olabilirdi. Yine de, tüm tehlikelere rağmen Hulda kendini en çok vahşi doğada huzurlu hissediyordu.

Yapacak başka bir işi olmadığı için dosyaları tekrar alıp kızın fotoğrafına baktı. Uzun kızıl saçları ve etkileyici gözleriyle çok güzel bir kızdı. Hulda bazen mantıksız olduğunu bile bile o derin bakışlardan herhangi bir ipucu bulabilir mi diye düşünmüyor değildi. Bu kız, arkadaşlarından ve ailesinden uzaklaşıp kendini bulma yolculuğuna çıkmış, iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Sonra birden Dimma'nın gözlerine bakıyormuş gibi hissetti. Eskiden çok parlak ve masum olan ama ergenliğe girdiğinden beri hüznün gölgelediği mavi gözlerine.

Hulda'nın kafası odaklanamayacak kadar dağınıktı. Aklı sürekli evdeki duruma takılıyor, Dimma'nın acısını hissederken Jón'un bu kadar sakin kalabilmesine anlam veremiyordu. Bugünü yatakta biraz dinlenerek geçirmek istediğini bildiği için erken aramayacağına söz vermişti. Ama saat neredeyse on bir olmuştu ve bu saate kadar uyuduğunu sanmıyordu. İşkolik biri olarak kendine bu kadar rahatlığı fazla görürdü. Tam arayacakken fikrini değiştirip ayağa kalktı. Öğle arasına erken çıkacaktı.

Dışarısı soğuktu ama St Thorlákur Ayini'nde yağan kar erimiş, yerler temizlenmişti ve bu da kıştan çok sonbahar hissi veriyordu. Bayram ve tatil günlerinde kar küreyicileri çalışmadığı için bu iyi olmuştu. Ayrıca Škoda'sı iyi durumda olmasına rağmen kötü hava koşullarında ona güvenmiyordu. Hulda kar yağmayan Noel'leri sevmez, kış mevsiminin belli belirsiz gün ışığını yansıtan beyaz arka planı olmadan o günü karanlık ve kasvetli bulurdu ama şu an kızından başka hiçbir şey düşünmüyordu.

Kópavogur'daki polis merkezinden Álftanes yarımadasındaki evlerine kadar yaklaşık on kilometrelik yolu her gün gidip gelmesine rağmen bugün çevresinden bihaber, robot gibi sürüyordu. Aklı fikri evdeki sorunlardaydı. Arkasında denizin dümdüz ve gri rengiyle uzandığı çok sevdiği evlerine yaklaşırken o gün aslında hiç işe gitmemesi gerektiğini fark etti. Hastalık bahanesini kullanmalıydı. Sonuçta çalışabilecek durumda olmadığı ortadaydı. Bunu düşünürken onu dehşete düşürecek kadar güçlü bir tedirginlik dalgası içini sardı.

Arabayı garajın önüne park edip sebebini anlamadığı bir telaşla eve yürüdü. İçeri girip Jón ve Dimma'yı görmek için aceleden nefes nefese kalmıştı. Bu defa saçmalıklara tahammül etmeyecekti. Dimma odasından çıkıp onlarla konuşmak zorundaydı. Bu davranışı kabul edilemezdi. Hulda, aile hayatını yeniden yoluna koymakta kararlıydı. Zili çaldı ama kimse cevap vermedi. Kapıya vurdu ama yine açan olmadı. Paltosunun cebinde anahtarlarını bulmaya çalıştıysa da hemen bulamadı. Sonunda buldu, titreyen parmaklarıyla ön kapının anahtarını kilide sokmaya çalıştı. Nihayet başardı ve kendini eve attığında koridorda tuhaf bir ifadeyle duran Jón'la karşı karşıya geldi.

"Affedersin, tekrar dalmışım. O yüzden kapıyı açamadım. Kendimden geçmişim. Sabah sen çıkarken uyandım, sonra bir kitap alıp yatağa döndüm. Bana ne oldu böyle bilmiyorum. Bu kadar uzun uyumam." Uykulu gözlerini kırpıştırarak gülümsedi. "Son birkaç ayda çok yoruldum sanırım. İşlerin yoğunluğu ve şimdi de Dimma'yla yaşadığımız sorunlar."

"Dikkat et Jón. Kalbine iyi bakmalısın. Doktorun söylediklerini hatırla. İlaçlarını alıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Kendimi riske atmıyorum."

"Ve... ve..." O çok korktuğu cevabı duymaya hazırlandı. "Dimma uyandı mı? Odasından çıktı mı?"

Jón başını salladı. "Hayır, bildiğim kadarıyla hâlâ uyuyor."

"Onu uyandırmadın mı?"

Jón tereddüt ederek "Hayır, fırsatım olmadı. Ayrıca bugün tatil. Dün akşam onunla konuşmayı başaramadık. Çocukcağızın biraz zamana ihtiyacı var."

Hulda ayakkabılarını ve paltosunu çıkarmadan içeri girdi. "Hayır, bu iş yeterince uzadı Jón."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söyledim işte. Her gün sergilediği, Noel boyunca devam ettirdiği bu davranışları bütün ergenlerin yaşadığı geçici bir dönem olarak görüp göz ardı edemeyiz. Evet, Dimma bizim tek çocuğumuz ve şimdiye kadar bu yaşta bir gençle uğraşmadık ama bu normal değil. Kesinlikle değil."

"Sakin ol hayatım. Birlikte üstesinden geleceğiz." Jón onu durdurup döndü ve kararlı adımlarla Dimma'nın odasına doğru yürüdü. Önce nazikçe kapıyı çaldı. "Bakalım. Onunla konuşacağım. Ben hallederim." Sonra da yeni fark etmiş gibi "Neden işte değilsin?" diye sordu.

"Bu halde çalışamıyorum Jón. Ve bunu *birlikte* halledeceğiz. Tüm sorumluluğu senin omuzlarına yüklemeyeceğim."

Odadan cevap gelmedi.

Jón, bu defa biraz daha sertçe tekrar kapıyı çaldı.

"Dimma!" diye seslendi. "İçeri girmemize izin ver. Annen işten geldi."

"Dimma tatlım" diye araya girdi Hulda "bize kapıyı aç. Seninle konuşmalıyım. Konuşmalıyız."

Hâlâ cevap yoktu. Ama Hulda, zihninde Dimma'nın cevabını duyabiliyordu: *Uzun zaman önce konuşmalıydık. Neden şimdi anne? Neden daha önce konuşmadık?*

Aynı tedirginlik hissi içini daha da güçlü bir şekilde sararken Hulda ilk defa gerçekten korktu.

Jón'u kenara itti. "Kapıyı aç, Dimma! Aç dedim!" Kızlarını onlardan ayıran eski, dayanıksız kapıyı iki eliyle birden yumruklamaya başladığında bir yanı Jón'un onu durdurup sakin olmasını, sabretmelerini söylemesini bekledi ama Jón geri çekildi. Belki de durumun ciddiyetini nihayet kabul etmişti.

"Aç dedim sana!" Hulda parmakları acıyana kadar giderek daha sert vurmaya başladı. Dimma'nın gece kaçıp gitmiş olabileceğini düşündü... ama nereye gidecekti? Kapısı içeriden kilitliydi ve penceresi yeterince açılmadığı için oradan çıkamazdı. Hayır, içerideydi, içeride olmalıydı. Peki neden cevap vermiyordu?

Hulda ne yaptığını kendisi bile anlamadan kapıyı şiddetle tekmelemeye başladı.

"Hulda, biraz..." Jón nazikçe kolunu tuttu.

"Kızımızın odasına gireceğiz" dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle ve kapıyı yeniden, var gücüyle tekmeledi.

"Dimma, lütfen aç kapıyı!" diye bağırdı Jón.

Sonra Hulda'yı kenara itip olanca kuvvetiyle kapıya omuz attı. Kapı hareket etmeyince birkaç adım geri çekildi ve kapıya doğru koştu. Kapı yine yerinden oynamadı ama açılır gibi oldu.

Jón tekrar tekme atınca bu defa gürültülü bir çatırtı geldi ve kapı ardına kadar açıldı.

Jón görüşünü engellediği için Hulda içeriyi göremiyordu ama sonra yanından kayıp içeriye baktı.

Gördüğü manzara öyle tarif edilemez, öyle korkunçtu ki, ayaklarının bağı çözüldü. Kalan tüm gücüyle çığlık attı.

II

İki Ay Sonra
Şubat 1988

1

Hulda ile Jón'un Dimma'nın cesedini bulmalarından sonraki günler bir sis bulutunun içinde kaybolmuştu.

Hulda, Jón'un kapıyı kırdığı anı hatırlıyordu ama hemen ardından hafıza kaybı gibi bir şey yaşamış, sonrasında olanları silmişti. Polis teşkilatında çalıştığı yıllar boyunca korkunç manzaralarla karşılaşmış olmasına rağmen bu travma onun gibi güçlü bir polis memuruna bile ağır gelmişti.

O günden beri tuhaf bir uyuşukluk halinde dolaşıyordu. Ama bu bile sonunda her şeyi tüm gerçekliğiyle görmesini engelleyememiş, kızını ölüme götüren olayları düşününce ne kadar kör olduğunu fark etmişti. Sonrasında yaşadığı zihinsel işkence daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bir an kendini suçlarken hemen ardından Jón'a yoğun bir nefret duyuyordu. Uyuşukluk hali geçmeye başladığında evde duramaz olmuştu. Dışarı çıkmalı, işe gitmeli, düşüncelerini dağıtıp bu cehennemden bir süreliğine de olsa uzaklaşmak için bir şeyler yapmalıydı.

Sonuç olarak, olay yeri incelemesini yapmakla görevli iki adli tıp görevlisiyle birlikte İzlanda'nın doğusundaki en büyük yerleşim yeri olan Egilsstadir kasabasına gelmişti. Doğuda, özellikle de bu iç kesimde, hava koşulları daha iyi değildi. Her yer karla kaplanmış, kurşun rengi bulutlar açık araziye çökmüş, uzak tepelerin zirvelerine değecek kadar yaklaşmıştı. Uzun, ince gölün süt rengi suyu karanlık gökyüzünün altında gri ve kasvetli bir görünüme bürünmüş, kıyı boyunca uzanan koyu çam ormanları İzlanda'ya özgü olmayan bir görüntü ortaya çıkarmıştı.

Havalimanında, onları büyük bir dört çarpı dört polis aracıyla almaya gelen Jens adında orta yaşlı bir polis memuru karşılamıştı. Hulda başka birinin kullandığı arabalara binmeyi sevmediği için aracı kendisi sürmeyi tercih ederdi tabii ama müfettiş olduğunu öğrendiği bu adamdan yolcu koltuğuna geçmesini isteyemezdi.

Arazi aracıyla bile olsa yolculuk hiç kolay olmamıştı. Gölden uzaklaştıkça manzara daha haşin ve ağaçsız bir görünüme bürünmüştü. Yollar tehlikeli düzeyde buzluydu ve kasabadan uzaklaştıkça artan kar kalınlığı onları fazlasıyla yavaşlatıyordu. İnişli çıkışlı tepeler arasında sonsuzluğa uzanan, boş, U şeklinde bir vadiden geçerken müfettiş sessizliği bozdu.

"Çiftliğe az kaldı" dedi. "Noel'den beri yol neredeyse tamamen kapalı. Birkaç aydır kimse Einar ve Erla adlı çiftten haber almamış, onları görmemiş. Telefonla da ulaşılamadığı için onlara bakmak istedim. Bu hava koşullarında nasıl olduklarını görmek için. Ve... işte..."

Daha fazlasını söylemeye gerek yoktu. Hulda olay yerine ait fotoğrafları görmüştü. Yolculuğun büyük kısmını da bu davayla ilgilenebilecek durumda olup olmadığını düşünerek geçirmişti. Daha da kötüsü iş arkadaşları da onun ruh halinden şüphe ediyordu. Sosisli sandviç ve kola almak için bir benzin istasyonunda mola verdiklerinde adli tıp departmanından iki refakatçisinin fısıltılı konuşmalarını fark etmiş, ifadelerinden kendisi hakkında konuştuklarını anlamıştı. Her şey ortadaydı ne de olsa.

Genelde ona sempatiyle yaklaşıyorlardı ama bundan bile rahatsızlık duyuyordu. İş arkadaşlarının onun zayıf noktasını bulduğu düşüncesi dayanılmazdı. Onu bu olayı kaldıramayacak kadar duygusal bir kadın olarak görmelerinden korktuğu için tedbiri elden bırakamıyordu. Ama hiçbirinin önemi yoktu; Noel'de yaşanlardan sonra hepsi önemini kaybetmişti. Kafasının içinde yükselen bir ses ona, şimdi kendini toparlamazsa bir daha hiç toparlanamayacağını söylüyordu.

Üstelik bunu tek başına yapacaktı. Jón'la hâlâ aynı çatı altında yaşamalarına rağmen Hulda'nın gözünde o da ölmüş gibiydi.

Yolun büyük kısmı sessizlik içinde geçmişti. Hulda bunu, yaşananlardan sonra arkadaşlarının onun yanındayken nasıl davranacaklarını bilememelerine bağlıyordu ve bu tavırları sinirlerini bozuyordu. İşe ne zaman döneceğinin kararını kendisi verebilirdi, değil mi? Her neyse, hoşlarına gitsin veya gitmesin o buradaydı. Davayı kabul etmekle hata yaptıysa bu onun hatasıydı. İyi niyetle de olsa insanların onun yanında dikkatli davranmasına tahammül edemiyordu. Kurban olmaya tahammülü yoktu.

Kar tüm yoğunluğuyla yağmaya başlamıştı ve iri kar taneleri ön cam sileceklerinin hareketini kısıtlıyordu. "Sorun yok" dedi müfettiş, Hulda'nın aklından geçeni anlayarak. Kendisinden on yaş kadar büyük, kilolu, gür sesli ve ince, seyrek saçlı bir adamdı. "Biz buralarda buna alışkınız. Bu kadar kardan bir şey olmaz. Siz asıl Noel'de görecektiniz."

Arka koltukta oturan iki adli tıp görevlisinden tepki gelmeyince Hulda kısaca "Doğru" demekle yetindi.

Müfettiş Jens bunu sohbete devam etmek için bir davet olarak gördü. "Trajik bir aile içi şiddet vakasına benziyor. Hemen sonuca varmak istemem ama başka ne olabilir ki? Her neyse, cesetleri bulduktan sonra siz gelene kadar olay yerini korumaları için iki güçlü genç memuru oraya gönderdim. Zavallılar hâlâ soğukta bekliyorlar. Umarım içeride beklemeyi akıl ederler." Adam konuşmaya başlayınca kendini durduramıyordu sanki. "Bu çiftin bu kadar uzun süre orada nasıl kalabildiğini bilmem. Einar'ın ailesinin eviydi tabii ama vadide onlarınkinden başka çiftlik kalmadı. Diğer çiftlik sahipleri burada kıt kanaat geçinmeye çalışmaktan vazgeçip uzun zaman önce gitti."

"Anlıyorum" dedi Hulda kısaca, kısa cevabın adamı devam etmekten caydıracağını umarak.

"Bazılarının bu kadar zaman dayanması inanılmaz. İnat ediyorlar bence. Ama Einar'ın ailesi inatçı olmakla ünlüydü zaten. Pes etmeyip ölene kadar doğayla mücadele etmekte kararlıydılar." Adam duraksadıktan sonra "Kusura bakmayın, onu kastetmedim" diye ekledi.

Hulda buna da cevap vererek adamı konuşmaya teşvik etmek istemedi.

"Bazen parayla mı ilgisi var, diye düşünürüm. Belki de taşınmaya yetecek paraları yoktu. O mülk satılsa bile fazla para etmez bence çünkü orası çok verimsiz bir otlak. Artık kimse orada çiftçilik yapmaz. Bunu düşünmek bile delilik. Açıkçası ev de çok bakımsız."

"Birazdan göreceğiz" dedi Hulda, biraz sert bir sesle.

"Elbette, aile için trajedi..."

Hulda'nın sabrı tükeniyordu. Müfettişin teorilerini dinlemeden davayla ilgili kendisi bir yargıya varmak istiyordu. "Yaklaştık mı?" diye araya girdi.

Müfettiş nihayet Hulda'nın sessizlik istediğini anlayarak "Yaklaştık, az kaldı" dedi sakince.

Öte yandan Hulda'nın özlemini çektiği sessizlik onu rahatlatmamıştı. Soruşturma başlamadan önce kafasını boşaltmak için ihtiyaç duyduğu huzuru ve sükûneti sağlamak yerine, Dimma'nın intiharı, cesedini bulmaları, ardından gelen bulanık saatler ve günler, Jón'u hiçbir şekilde suçlamamasına ve o da herhangi bir itirafta bulunmamış olmasına rağmen ona içten içe duyduğu yakıcı nefreti daha fazla düşünmesine sebep olmuştu.

Bir de merhametsizce başına üşüşen sorular vardı: *Neden hiçbir şey yapmadım? Neden bunun geldiğini göremedim? Neden onu durdurmadım?*

Herkes polis memuru Hulda'nın, eş ve anne Hulda'dan çok farklı biri olduğunu düşünürdü; ilki, kendini kollayan sert bir kadın, diğeri ise saf, ahmak ve pasif biriydi. Ama korkaklığının, düpedüz korkaklığının bedelini ödemişti. Yaşadıkları durumla doğrudan yüzleşecek cesareti hiç olmamıştı. Yüzleşse kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini anlayabilirdi.

"İşte geldik" dedi müfettiş, neşeli görünmeye çalışarak. Hemen önlerinde, yağan karın arasında bir ev belirmişti. Bir tepede yükselen İzlanda'ya özgü beyaz geleneksel çiftlik evi, eski kısmı oluklu sacla kaplı alçak ahşap bir yapıdan, yeni ek binası ise ta-

van arasına işaret eden çatı pencereleriyle beton bir binadan oluşuyordu. Rüzgârın üzerindeki karı süpürdüğü çatı kırmızıydı ve boyanması gerekiyordu. Yapayalnız bir evdi. Çiftlik binaları bile arazinin bir köşesinde gözden uzak bir yerdeydi. İlerlemeye devam ederken evin biraz aşağısına park etmiş paslı yeşil bir cipin yanından geçtiklerinde müfettiş bunun çifte ait olduğunu söyledi. Hulda doğayı çok sevmesine rağmen böyle kasvetli, ıssız bir yerde yaşamayı asla hayal edemezdi, özellikle de kışın ortasında. Yalnızlık kaçınılmazdı. Mavi duvarları ve çatısıyla biraz daha misafirperver ve yeni görünen diğer tek ev de yolun birkaç kilometre gerisindeydi.

Bahçede bir polis arabası bekliyordu; müfettiş aracını oraya çektiğinde üniformalı genç bir memur çiftlik evinin kapısına çıkıp onlara içtenlikle el salladı.

Kara rağmen temiz hava alma ihtiyacıyla arabadan ilk inen Hulda oldu. Araba yolculuğu midesini bulandırıp içini karartmıştı.

Müfettiş Jens hiçbir şeyi kaçırmamak istercesine onun peşinden eve doğru yürüdü.

Hulda'ya evi göstermek için "Ben de sizinle geliyorum" diyerek memurun önüne geçti. İçerisi çok havasızdı ve o bildik, bayat koku Hulda'ya bir süredir orada bir cesedin yattığını söylüyordu. "Üst katta" dedi Jens. Oturma odasına açılan sade, tertemiz ve düzenli bir girişe adım attılar. Hulda orada bir an durdu. Bir köşede duran kurumuş, iğneleri etrafa saçılmış Noel ağacının altında hediye paketleri duruyordu. Bu korkunç olay Noel'den önce yaşanmıştı demek ki.

Küçük bir sehpanın üzerinde duran kitapların sırtlarındaki etiketlerden kütüphaneden alındıkları anlaşılıyordu. Onların yanında yarısı koyu renkli bir sıvıyla dolu bir fincan, daha büyük bir sehpanın üzerindeyse ikisi de boş iki fincan daha vardı. Hulda oturma odasının bitişiğindeki küçük mutfağa şöyle bir göz attı. Ocakta tavalar vardı ama bunun dışında ortalık derli topluydu. Noel temizliği yapıldığı belliydi.

Oturma odasına, oradan da dört kapı ve tavan arasına çıkan bir merdivenin bulunduğu koridora adım attı. Müfettiş cesedin üst kat-

ta olduğunu zaten söylemiş olsa da ciddiyetle "Üst katta" diye tekrar etti. Ama Hulda birden fazla ceset olduğunu kendine hatırlattı.

Müfettişle birlikte üst kata çıkarken kızının cesedini bulduktan sadece iki ay sonra başka bir ceset göreceğini düşünmemeye çalışarak kokuyu duymamaya uğraştı. Meslek hayatında mide bulandırıcı şeylerden hiç rahatsızlık duymamıştı. Şimdi ise nereye baksa güneşin altındaki karın kör edici parlaklığıyla karşılaştığı bir bozulun ortasında duruyormuş ve buz tabakasındaki bir çatlak onu içine alacakmış gibi tuhaf, baş döndürücü bir hisse kapılmıştı. Ve düşüyordu...

En üstte, üç kapılı dar bir sahanlık vardı. Kapılardan biri açıktı ve müfettiş, Hulda'yı o tarafa yönlendirdi. Boğazını yakan kokunun kaynağı oradaydı. Orta yaşlı bir adamın cesedi yerde sırtüstü yatıyordu ve yanında da kurumuş büyük bir kan lekesi göze çarpıyordu. Silah yoktu.

Jens saygılı bir sessizliğin ardından "Bu Einar" dedi gerek varmış gibi. "Yani *önceden* Einar'dı. Çiftçi."

"Anlıyorum. Doğrusu durum iyi görünmüyor" dedi Hulda. "Ama meslektaşlarım daha detaylı bir inceleme yapacak elbette."

"Evet ama sana da cinayet gibi görünmüyor mu?"

Hulda, müfettişin bunun bir cinayet vakası olmasını istediğinden, dolayısıyla önemli bir dava üzerinde çalışma fırsatını yakalamayı sabırsızlıkla beklediğini düşündü. Belki de ona haksızlık ediyordu. Hulda yaşından dolayı mı bu kadar alaycı olmuştu? Yoksa Noel'de yaşadıklarından mı?

"Sonuçta kaza gibi görünmüyor" dedi alçak sesle. Korkunç bir şeyler olduğu açıktı.

"Alt kata inelim mi?"

Hulda bir an durup odayı inceledi. Alçak tavanına rağmen yeterince genişti. Çatı penceresinin altındaki köşede, yanında küçük bir masa ve lambayla eski bir divan ve eğimli çatının altında küçük bir kitaplık vardı. Yerdeki cesedin şoke edici görüntüsü dışında da sade ama ev sıcaklığı taşıyan oldukça sıradan, hoş bir misafir odası gibi görünüyordu.

Çiftçi üst katta ne yapıyordu acaba?

"Tamam, inelim" dedi. "Şimdilik görmem gereken her şeyi gördüm. Bu arada, diğer odalar ne durumda? O odalarda ne olduğunu biliyor musun?" Kanıtları yok etme riskini almak istemediği için meslektaşları incelemeye başlamadan oraya bakmamayı tercih etti.

"Evet, geldiğimizde içeriye baktım ama onlar sadece depo olarak kullanıldıkları için kapıları tekrar kapattım. Alt katta üç yatak odası ve bir banyo var. Evde başka biri daha var mı diye hepsine hızlıca göz attım. Ama kimse yoktu."

"Teşekkürler, meslektaşlarım daha kapsamlı bir inceleme yapacak."

Hulda dar basamakları onun peşinden indi.

"Maalesef şimdi soğuğa çıkmamız gerekiyor."

Hulda kalın kuş tüyü montuyla eldivenlerini çıkarmamıştı zaten. Dışarıdaki basamaklara vardıklarında cebinden yün bir şapka çıkardı.

"Çok uzak değil" dedi müfettiş. "Şu köşeyi dönünce mahzene iniliyor."

"Öyle mi?" Hulda durdu.

"Reykjavík'e gönderdiğimiz ilk rapor biraz karışık olabilir ama ikinci ceset bodrumda."

Hulda, kar ve buz yüzünden kayganlaşmış dik merdivenden indi. Penceresiz mahzen düşük watt'lı tek bir ampulle aydınlatılıyordu ama loş ışık, duvara yaslanmış orta yaşlı kadının cesedini aydınlatmaya yetiyordu.

"Erla, Einar'ın karısı."

Bu defa kan yoktu ama görüntü nedense ilkinden daha da korkunçtu. Soğuk, kasvetli, kapalı alan Hulda'nın üzerinde ürpertici derecede klostrofobik bir his uyandırmıştı. Kapının hemen iç tarafında durdu, daha ileriye gidemedi.

"Burada ne olduğunu bilmiyoruz tabii" dedi müfettiş "ancak şiddet içeren bir ölüm olduğunu gösteren çeşitli ipuçları var. Kafasına bir darbe almış ya da boğulmuş olabilir. Yakında anlarız."

"Sadece ikisi mi vardı?" diye sordu Hulda, müfettişin tahminlerini keserek.

"Evet, sadece ikisi."

"Tamam, dışarı çıkalım." Hulda nefesini tutuyordu. "Biraz hava alalım."

"Koku çok kötü, evet" dedi müfettiş, elini burnuna götürerek.

"Alışırsın" dedi Hulda, dışarı çıktıklarında. Dimma'yı düşünme, dedi kendi kendine. Dedektif Hulda'nın, Noel günü kızının ölüsünü bulan kadınla aynı kişi olmadığını düşünmeye çalıştı. Önyargısız olmak için hayatının bu iki yönünü birbirinden ayırması gerekiyordu. Çalışmaya, hatta hayatına devam edebilmesinin tek yolu buydu.

Kafasını dağıtmak için dikkatini çevresindeki kırsal alana yöneltti. Kar durmuştu ve artık görebildiği manzaranın, ince beyaz örtünün altında ıssız bir güzelliği vardı. Bu saf, el değmemiş manzara ile içerideki dehşet verici görüntüler arasındaki tezat inanılmazdı. Müfettiş, koyunların ahırda açlıktan öldüğünü, polisin orada karşılaştığı manzaranın evin içindeki kadar üzüntü verici olduğunu söylemişti.

"Üç kişi değiller miydi?" diye sordu Hulda.

"Üç mü? Çift yalnız yaşıyordu."

"Yani, misafirleri yok muydu?"

"Bu mevsimde olmaz. Mümkün değil. Bu havada kimse buraya gelmez. Hayır..."

"Noel ziyaretçileri bile yok muydu?"

"Sanmam. Aralık ayında yol genellikle kapalıdır ve kar küreyicileri vadinin bu tarafına gelmediği için çok uzun yürümek gerekir."

"Bu durumda tamamen imkânsız diyemeyiz, değil mi?" diye sordu Hulda dikkatle.

"Elbette tamamen imkânsız değil. Lafın gelişi öyle dedim ama yalnız olduklarından eminim. Yazın bazen misafirleri oluyordu, ilkbahar ve sonbahar gibi... Çiftlik pansiyonu işletiyorlardı, doğru tanım oldu mu bilmiyorum..."

"O ne demek?"

"Çiftlikte çalışma karşılığında gençler burada kalabiliyordu. Ucuz işgücü olarak, bilirsin. İşler böyle yürümez bence tabii ama ben eski kafalıyım."

Hulda sinirlerini giderek daha fazla bozan müfettişe "Bana mantıklı geldi" dedi hiç tereddüt etmeden. Belki de bu aralar her şeyden etkilendiği için sinirleri bozulmuştu. Odaklanamıyor, zihni işle ilgilenmesini reddediyordu.

"Her neyse, neden üç kişi olduklarını düşündün?" diye sordu Jens.

"Oturma odasında üç kahve fincanı var."

"Bir fincanı kullandıktan hemen sonra yıkamamış olabilirler."

"Parmak izleri alındıktan sonra öğreniriz. Ama mutfak çok düzenliydi. Kullandıkları bulaşığı hemen yıkayan tiplere benziyorlar" dedi Hulda umursamazca. "Ayrıca iki kişi olmaları da mantıklı değil. Yani, kim kimi öldürdü?"

Jens "Ne? Ah, hayır, elbette ne demek istediğini anlıyorum" dediyse de Hulda onun daha yeni anladığını fark etmişti. Kaşlarını çatarak "Bu korkunç, gerçekten korkunç" diye ekledi.

"Einar karısını öldürdü diyelim, peki onu kim öldürdü?" diye retorik bir soru sordu Hulda.

"Doğru."

"Erla Einar'ı öldürdüyse o zaman onu kim öldürdü?"

"Doğru" diye tekrarladı Jens ve kaşlarını çatarak orada durdu. "İkisinden biri intihar etmediyse tabii."

"İçeriye tekrar bakalım mı?" diye önerdi Hulda ve cevap beklemeden döndü.

Müfettiş biraz geriden takip ederken sonunda "O zaman nerede?" diye sordu.

Hulda durup merakla etrafına baktı.

"Diğer adam, üçüncü kişi nerede?"

Hulda "Bulacağız, merak etme" derken otoriter ses tonu, teorisinden ya da gizemli ziyaretçinin kimliğini tespit edebileceğinden hiç de emin olmadığını gizliyordu. Yine de kendine olan inancını kaybetmemeliydi. İşyerinde her gün yaptığı gibi erkek meslektaşlarından daha iyi olduğuna ve başaramayacağı hiçbir şeyin olmadığına kendini inandırmaya devam etmeliydi.

Tam anlamıyla ölümcül bir sessizliğin hâkim olduğu ve en sıradan, en gündelik nesnelerin bile olanların etkisiyle kötücül gö-

ründüğü eve dönmek tüyler ürperticiydi. Meslektaşlarının daha detaylı analiz için götüreceği üç kahve fincanı oradaydı. Ve tavan arasına çıkan merdiven... Hulda'nın oraya tekrar çıkmaya hiç niyeti yoktu. Sebebi de uzmanların işlerini yapmalarına izin vermekti ama aslında kendi yaşadığı kişisel trajedinin yankılarını taşıyan o dehşet verici görüntüye tekrar maruz kalmamak için her türlü bahaneyi kullanıyordu.

Alt kattaki koridor dört odaya açılıyordu. Banyo, sarı renkli banyo eşyaları, yeşil ve sarı fayansları, biraz rutubet kokan halısı ve raftaki tek Old Spice şişesiyle yetmişli yıllarda sıkışıp kalmış gibiydi. Mücadele verildiğine dair işaret yoktu, musluklarda veya lavaboda kan lekesi ya da benzer bir şey görünmüyordu. Bir de büyük yatak odası vardı. En azından Hulda buranın çiftin odası olduğunu düşündü. Yatak çok genişti ve yapılı değildi. Kırışık çarşaflar ve her birinde bir okuma gözlüğü olan komodinlerden anlaşıldığı üzere burada iki kişi uyuyordu.

Tek kişilik bir yatakla bir gardırobun olduğu üçüncü oda misafir odası gibi duruyordu, ama orada birinin kaldığına dair hiç iz yoktu ve Hulda kapıyı açtığında çok uzun zamandır kullanılmamış gibi bayat ve kuru bir hava yüzüne çarptı.

Son oda. Hulda buranın da misafir odası olduğunu tahmin etti ama burada farklı bir şey vardı, birinin kaldığını gösteren bir şey. Bir tuvalet masasıyla üzerinde çok sayıda fotoğrafın bulunduğu bir şifonyer vardı. Ama Hulda fotoğraflarla ilgilenemedi çünkü gözleri yatağa takılmıştı. Birisi orada yatmıştı; yastık çökmüş, yatak düzgün yapılmamıştı.

Hulda arkasını döndüğünde müfettişin onu rahatsız etmemek için koridorda beklediğini gördü. "Ziyaretçileri burada yatmış" dedi, teorisine kanıt olarak bu bilgiyi paylaşmayı gerekli görerek.

"Birisi yatağı kullanmış, gördün mü? Noel'de burada üçüncü bir kişi varmış. Öyle olmasa yatak yapılmış olurdu. Her yer düzenliyken bu hiç mantıklı olmazdı."

Müfettiş başıyla onayladı ve sonra aklına bir şey geldi. "Tabii çift yataklarını ayırmamışsa... Ama diyelim ki sen haklısın. O zaman üçüncü kişi nerede?"

"Asıl soru da bu."

Hulda hemen arkasından gelen müfettişle dışarı çıktı. Mide bulandırıcı çürük et kokusundan kurtulmak ve zihnini o korkunç ceset görüntülerinden –çiftçinin, karısının... ve Dimma'nın– arındırmak için ciğerlerini soğuk, temiz havayla doldurmalıydı.

Erla onun kim olduğunu anladığında hayatının şokunu yaşadı.

Kalbi durmuş, çoktan ölmüştü sanki. Kendine geldi ve sonunun geldiğini düşünerek gerçek bir dehşete kapıldı. Adamın gözlerinde rahatsız edici bir bakış vardı; maske düşmüştü.

Bu Einar değildi.

Bu davetsiz misafir Leó'ydu.

Einar? Tanrım, Einar neredeydi?

Leó gözlerinde derin bir nefret ve tuhaf bir umutsuzlukla tek kelime etmeden onu sertçe yakaladı.

Erla o an hatırladı. Einar'ın nerede olduğunu hatırladı; kocası tavan arasında koyu renkli bir kan gölünde yatıyordu; ölmüştü. Halüsinasyon gördüğünden ve onun yaşadığından, burada ikisinden başka kimse olmadığından emindi oysa. Ama şimdi, korkunç bir yanılgıya düştüğünü biliyordu.

Leó, kolunu acıtacak kadar sıkı tutuyordu. Onu da beraberinde sürükleyerek karanlıkta birkaç adım attı. Erla mahzene ondan saklanmak için kaçtığını aniden tüm netliğiyle hatırladı. Kendini savunmak için kürekleri veya diğer aletleri kullanmayı düşünmüştü.

Ama şimdi gücü tükenmişti, hareket edemiyordu, olacakları engellemek için hiçbir şey yapamıyordu.

Hulda ısıtıcıyı en yüksek düzeye getirmek için motoru çalıştıran müfettişle birlikte büyük polis aracında oturuyordu. Adli tıp ekibinden meslektaşları evin içinde araştırmalarını özenle yürütüyorlardı.

Hulda nazik olmaya çalışarak "Orada başka birinin daha olduğu varsayımıyla hareket etmeliyiz" dedi sakin bir sesle. Müfettişin bölgeyle ilgili bilgisinden faydalanmak istiyorsa onunla iyi geçinmeliydi.

"Hımmm, evet, haklısın" dedi müfettiş temkinlice.

"En yakın komşu ne kadar uzakta? Onlardan biri gelmiş... ve bu ziyaret kötü sonuçlanmış olabilir mi?"

"Komşular mı?" Müfettiş gülümsedi. "Hiç komşuları yoktu."

"Ne demek istiyorsun?"

"En yakın komşuları ben de dahil, diğer köylülerdi. Bu vadideki diğer tüm bütün çiftlikler uzun zaman önce terk edildi."

"Köyden biri buraya gelmiş olabilir mi?"

"Dediğim gibi kışın buraya kimse gelmezdi, bir kişi bile. Kimsenin burada işi olmaz; ikisi de köylülerle mesafeliydi. Einar ve Erla çok uyumluydu. Birbirlerine yetiyorlardı, bilirsin."

Hulda müfettişin varsayımlarına sinir oluyordu. "Hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz" dedi sertçe. "Her zaman istisnalar olabilir."

"Evet tabii, tabii..."

"Daha önce söylediklerine dayanarak bu kişi buraya en azından yarı yola kadar arabayla gelmiş olamaz mı?"

"Evet, hatta biraz daha fazlasını gelebilir ancak geri kalan yolu yürümesi gerekir. Bu bölgede havaların değişken olduğunu unutmayalım."

Hulda hediye paketlerini, ağacı düşündü... Trajik olaylar kutlamalar başlamadan kısa bir süre önce, hatta belki kutlamalar sırasında gerçekleşmiş olmalıydı. "Noel'de hava nasıldı?"

Müfettiş düşünmeye bile gerek duymadan "Noel'de çok şiddetli bir tipi vardı, her yer bembeyazdı. Köyde elektrik kesildi, dolayısıyla burada da kesilmiştir. Arıza ancak 26 Aralık'ta giderilebildi" diyerek iç geçirdi.

"Elektrik kesintisi mi dedin? Tam olarak ne zamandı bu, hatırlıyor musun?" Hulda o karanlığı düşündü. Elektrik olaylardan sonra mı kesilmişti, yoksa burada yaşananlarda bir rolü var mıydı? Gerçekten de ürpertici bir düşünceydi.

"Evet, çok iyi hatırlıyorum. 23'ünde kesildi. Olabilecek en kötü zamanda. Ertesi gün Noel yemeğini pişirmek tam bir kâbustu ve radyoda yayınlanan tebrikleri, ilahileri, her şeyi kaçırdık. Kooperatifi işleten yaşlı Ásgrímur, insanlar pil, mum, kibrit filan alabilsin diye yirmi üçünün akşamı dükkânı açmak zorunda kaldı. Elinde hiç pil kalmamıştır eminim."

"Peki fırtına ne zaman başladı?"

"Noel öncesi dönemde hava zaten kötüydü, yoğun kar yağışı vardı ama tipi yoktu. Nispeten katlanılırdı. Sonra elektrik kesintisiyle neredeyse aynı anda şiddetli bir fırtına çıktı."

"O koşullarda buraya yürüyerek ulaşmak mümkün mü?"

"Hayır, kesinlikle mümkün değil" dedi müfettiş kendinden emin. "İmkânsız. Fırtına uyarısı yapılmıştı. Rüzgâr öyle şiddetliydi ki, dışarıda ayakta durmak bile çok zordu ve her yer bembeyazdı, görüş mesafesi sıfırdı."

"Ve yirmi altısına kadar devam etti, öyle mi? Elektrik o gün mü geldi?"

"Evet, o gün."

"Bu durumda ziyaretçi de en geç yirmi üçünde gelmiş olmalı."

"Evet, o gün ya da Noel'den sonra."

"O zamana kadar çoktan ölmüş oldukları için biraz zor. Noel hediyeleri açılmamış."

"Ha evet, haklısın. Şimdi sen söyleyince fark ettim" dedi müfettiş şaşkınlıkla.

"Şimdi geri dönebilir miyiz?" dedi Hulda.

"Geri mi? Ama adli tıp görevlileri işlerini henüz bitirmedi."

"Sorun değil. Onları sonra alırız."

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu müfettiş.

"Gizemli ziyaretçimizin Noel'den önceki günlerde ulaşabileceği son noktaya, arabasını bırakmak zorunda kaldığı yere."

"Tamam, evet tabii, oraya gidebiliriz. Ama yolda hiç araba görmedim."

"Özellikle araba aramadık çünkü."

"Ama araba hâlâ orada olmaz, değil mi? Muhtemelen kaçmıştır."

"Olabilir ama bir arabanın oraya park edildiğine dair izler bulabiliriz. Karın altında donmuş tekerlek izleri gibi."

Müfettiş "Doğru" dedi. "Tamam. Önce çocuklara nereye gittiğimizi söyleyeyim."

Bir süre konuşmadan yola devam ettiler. Belli ki Jens dersini almıştı, Hulda'nınsa ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Yine de birkaç dakika sonra sessizlik ona ağır gelmeye başladı. Dikkatinin dağıldığı an düşünceleri Dimma'ya kayacaktı. Hulda onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Çok geç görmüştü. Düşüncesi bile can yakıyor, yüreğini dağlıyordu. Kızının ismi zihninde giderek daha yüksek sesle yankılanırken başının dayanılmaz bir şiddetle ağrımaya başlamak üzere olduğunu hissetti.

Bir şey söylemek zorundaydı.

"Uzun süredir mi... burada yaşıyorsun?"

"Ne, ben mi? Başka yerde yaşamadım ki. Köy hayatının tadı başkadır, bağımlılık yapar. Her zaman meşgul olacak bir şeyler bulursun, hobiler filan gibi..."

Hulda onun ses tonundan hobilerini sormasını beklediğini anladı. Bu isteği yerine getirmenin bir zararı olmazdı.

"Anlıyorum, hobilerin neler?"

"Şey, tabii ki müzik."

"Tabii ki mi?"

"Evet, şarkım filan."

Hulda adamın neden bahsettiğini anlamasa da sormak istemedi.

Ama müfettiş onun şaşkınlığını görünce biraz utangaç bir ifadeyle "Affedersin, bildiğini düşündüm. Çoğu kişi biliyor sanıyorum" diye açıkladı. Yetmişli yılların başında popüler olmuş bir şarkının adını söyledi. Hulda'nın iyi bildiği bir şarkıydı bu.

"O sen miydin?"

"Evet, bendim. Gençliğimin günahları. Tam anlamıyla tek şarkıyla hit olmuş bir şarkıcıydım. Ama insanlar hâlâ benden söylememi istiyorlar." Güldü. "En beklenmedik anlarda. Çoğu buluşmalarda. Genelde pes edip gitar eşliğinde şarkıyı söylerim."

Hulda yanındaki şişman, orta yaşlı adama bakıp onu bir pop yıldızı olarak hayal etmekte zorlandı. Üstelik şimdi nakaratın diline dolanmasına da sinir olmuştu.

"Köydeki restoranla da anlaşma gibi bir şeyimiz var. Tabii restoran demek biraz abartılı olur. Hamburger ve patates kızartması gibi şeyler yemeye gidilen kaliteli bir benzinlik kafesi diyelim. Kalabalık olduğunda bazen müşterilere şarkı söyler, karşılığında bedava yemek yerim. Akşam yemeğimi şarkı söyleyerek çıkartıyorum yani!" Kıs kıs gülerek "Zaman bulursan sen de uğra" diye ekledi.

Müfettişin eski bir pop yıldızı olduğuna dair itirafından sonra tekrar sessizlik çöktü. Hulda pek de misafirperver görünmeyen manzarayı değerlendirdi. Gökyüzü kar yağışının yeniden başlayacağını gösteriyordu. Dağlar ve vadi kış kostümleriyle ne kadar güzel görünse de burada yaşayabileceğini hayal bile edemiyordu. Ama yazın yürüyüş yapmak için iyi olabilirdi.

Uzun zamandır yürüyüşe çıkmadığını fark etti. Belki de buna ihtiyacı vardı: eve kapanmak ya da canı çıkana kadar çalışmak yerine dağlara çıkıp açık havada yaralı ruhunu iyileştirmeye. Ama şu an bu mümkün değildi. Önce bu davayı çözmesi gerekiyordu, tabii başarıyla.

Hulda müfettişin daha önce yaptığı bir açıklamayı hatırlayarak "Onlara telefonla ulaşılamadığı için buraya gelip bakmaya karar verdiğini söylemiştin. Telefonları çalışıyor muydu, ona baktın mı?" dedi.

"Hayır, onları aradığımda çalışmıyordu, telefonda veya hatta bir sorun varmış gibi. Ama eve gittiğimde sinyal olup olmadığına bakmayı unuttum."

"Daha sonra ona da bakabilir misin?"

"Elbette."

"Yol genelde burada kapanır." Müfettiş arabayı durdurdu ve indiler.

Hulda olduğu yerde yavaşça dönerek çevreyi inceledi.

"Şuraya bak" dedi bir süre sonra, bir yeri işaret ederek. "Orada bir araç var. Büyük bir dört çekere benziyor." Araba yoldan biraz uzağa park edilmişti.

"Evet, çok haklısın. Daha önce fark etmemiştim. Sürücü garip bir yol izlemiş ama... şey, şimdi sen söyleyince... düşündüm de belki..."

"Belki ne?" diye Hulda sordu sabırsızca.

"Belki normal bir durumdur. Kışın sık sık bu yoldan geçerim. Bu noktada yol yoğun kar yağışı nedeniyle genelde kapalı olur ve kar küreme araçları daha ileriye gitmez. Ve bu bölgeyi bilmeyen biri, sola saparak kapalı yolun etrafından dolaşabileceğini düşünebilir. Rüzgâr genelde zemini temizlediği için uygun bir araçla bu yoldan çıkılabilir. Ama bu aldatıcıdır. Eğer bunu yaptıysa adamımızın çok geçmeden başı belaya girmiştir. Daha ne olduğunu anlamadan kara saplanmıştır."

Sert kar tabakasından hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdüler. Araba beyaz olduğu için karlı arka planda fark edilmiyordu ve Hulda uzaktan markasını hemen tanıyamadı. Müfettiş daha hızlıydı.

"Mitsubishi'ye benziyor. Ben de bunlardan istemişimdir hep."

Hulda, Škoda'sından memnun olduğunu düşünürken jetonu düştü ve müfettişe şöyle bir baktığında onun da aynı şeyi fark ettiğini gördü.

"Bu da nesi?" dedi. "Olamaz..."

"Beyaz Mitsubishi arazi aracı. Tanrım!" Plakayı doğrulamaları gerekecekti tabii ama bu bir tesadüf olamazdı.

"Tanrım!" diye tekrar etti Hulda. "Bu, beklediğim en son şeydi."

4

Hulda Noel günü kayıp kızın ailesinden gelen mesaja belli sebeplerden cevap verememişti. Sabah onları rahatsız etmek istememiş, öğlen eve gittiğinde ise dünyasını altüst eden, hatta hayatının resmen bittiğini hissettiren o tarifsiz, dehşet dolu olayı yaşamıştı.

Bu trajediden sonra, Unnur'un ailesini arama işi de doğal olarak başka birine kalmıştı, tabii biri gerçekten lütfettiyse. Ve bir süre sonra Hulda haberleri yeniden takip etmeye başladığında o mesajın ne hakkında olduğunu anladı. Unnur'un babası Noel'den hemen önce karısına hiçbir şey söylemeden kaybolmuştu. Arabası da yoktu. Hulda, son zamanlarda her konuda olduğu gibi haberleri de kendini veremeden dinliyordu ama bu kendi davası olduğu için dikkatini biraz daha fazla çekmişti. Kızı kaybolduktan sonra babanın da ortadan kaybolması büyük yankı uyandırmıştı. Tüm kanıtlar adamın kendi isteğiyle evi terk ettiğine işaret ediyordu. Saldırıya uğradığından şüphelenmek için bir neden olmadığı gibi, ortada başka bir açıklama da yoktu. Hulda kendince bazı sonuçlar çıkarmış, meslektaşlarının da aynısını yaptığını düşünmüştü; tek mantıklı açıklama, kızını babanın öldürdüğü ve bunun yükünü taşıyamayarak intihar ettiğiydi. Basında işin bu yönü dile getirilmemişti ancak bu bir aile trajedisiymiş de derinlemesine araştırmak uygunsuz kaçabilirmiş gibi, fikir birliğine varılmışçasına spekülasyonların kendiliğinden sönmesi beklenmişti.

Polis soruşturması da hiçbir sonuç vermemişti. Adam yeryüzünden silinmişti sanki. Hulda, adamın arabasını bir uçurumdan aşağı sürdüğünü düşünüyordu ama o dönemde izinli olduğu için davanın detaylarını bilmiyordu. Ama zaten o günden beri adamdan hiç haber alınmamıştı.

Şimdiye kadar.

Baba beyaz bir Mitsubishi kullanıyordu.

Ve şimdi, ıssızlığın orta yerinde tam da bu tanıma uyan bir araba bulmuşlardı.

"Bu o, değil mi?" dedi Hulda, cevabı zaten bildiği halde.

"Evet, öyle olmalı. Noel'den hemen sonra ülkedeki diğer tüm polis karakollarıyla birlikte biz de beyaz bir Mitsubishi konusunda bir uyarı aldık. Ne olur ne olmaz diye düşünüp köyü dolaşmıştım ama gözüme bir şey ilişmedi. Duyduklarımdan da adamın benim bölgeme gelebileceği sonucunu çıkarmadım. Şu ana kadar buraya gelmek için hiçbir nedenim yoktu... Burada ne işi vardı ki?"

"Orasını bilemeyiz ama sanırım..."

Müfettiş araya girip "Kızıyla bir ilgisi olmalı, değil mi?" dedi.

Hulda olduğu yerde durup arabaya baktı.

Unnur'un babasının burada ne işi olabilirdi?

"Evet, öyle olmalı" dedi sonunda.

"Ama kızı ülkenin diğer ucunda kayboldu..."

"Evet, en son Selfoss yakınlarında görülmüş ve orası buradan çok uzak... Gerçekten anlamıyorum."

"Ben de... Üstelik şimdi bölgeyi daha iyi taramadığım için bir de azar işiteceğim" dedi Jens canı sıkılarak. Hulda'dan çok kendine söylemişti bunu sanki.

Hulda'nın ona moral verecek sabrı yoktu. Tamamen davaya odaklanmıştı. Yoksa davalara mı demeliydi? Çünkü bu Unnur'un kaybolmasıyla ilgili de bir kanıttı, öyle değil mi?

Camları örten karı kazıyarak arabaya bakarken hiçbir şeye dokunmamaya özen gösterdi. Gerekli incelemeyi diğerlerine bırakmalıydı. Ama en azından içinde kimse olmadığını görmüştü. Ayrıca ortada olanlara doğrudan ışık tutabilecek bir şey de gözüne ilişmemişti.

"Sence Noel öncesi o çiftin yanında mıydı?" diye sordu müfettiş sonunda.

Hulda bunu düşündü. "Mümkün ama nedeni ne olabilir hiç bilmiyorum. Öte yandan amacı özellikle onları ziyaret etmek değilse bu tarafa neden gelsin, değil mi?"

"Doğru. Demek ki buradan çiftliğe yürüdü. Oldukça uzun bir yürüyüş ama görüş mesafesi iyi olduğu sürece çok zor değil."

"Bölgeyi bilmeyen biri için de mi?"

"Evet, öyle diyebilirim. Yol buradan vadinin başına kadar düz gidiyor."

"Ama tipide yolunu kaybetmek kolaylaşır, değil mi?"

"Bence öyle. Yoldan saptığın takdirde sana yardımcı olacak pek fazla işaret göremezsin. Üstelik bu bölgede soğuktan ölen gezginlere dair eski hikâyeler anlatılır. Hayalet hikâyeleri. Açıkçası fırtınada ben de burada yaya kalmak istemem."

Hulda derin düşüncelere dalmış halde polis aracına doğru yürürken müfettiş de hemen arkasından geldi.

Yolcu koltuğuna oturdu ve müfettiş direksiyona geçtiğinde "Adam buralarda bir yerde olmalı... Tabii bu onun arabasıysa. Çiftlikte olmadığından eminiz, değil mi?" dedi.

"Orada olması mümkün değil" diye onu temin etti Jens ve "Sence çifti o mu öldürdü?" diye ekledi.

Hulda o an bir şey söylemedi. Tek mantıklı sonuç buydu ama her şeye rağmen şimdilik yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Unnur'un kaybolmasıyla ilgili olarak bu adamla birkaç defa görüşmüştü ve onu sevmişti. Nazik, samimi bir avukat, endişeli bir baba izlenimi vermişti. Öte yandan... tavırlarında Hulda'yı tedirgin eden bir şey vardı; koşullar değiştiğinde her şeyi yapabilecek, öngörülemez biri olduğunu hissetmişti. Bu adam kızını, sonra da çiftlikteki çifti öldürmüş olabilir miydi? Peki ne sebeple? Hiç mantıklı değildi, hem de hiç...

"Bu ihtimali göz ardı edemeyiz" dedi sonunda. "Yani, Noel'de burada olanlardan onun sorumlu olabileceğini."

"Tabii onun..." dedi Jens ağır ve düşünceli bir ifadeyle. Hulda onun cümlesini bitirmesini sabırsızlıkla bekledi. "...diğer evde olma ihtimali de var."

"Az önce geçtiğimiz ev mi?"

"Evet, orada kimse yaşamıyor."

"Yani... arabası bu kadar zamandır burada mıydı?"

"Hayır, şey, bilmiyorum."

Hulda ikna olmamıştı ama emin olmak için bakmalıydı.

"Oraya gidip bakalım mı?" dedi müfettiş tereddütle. Hulda müfettişin kendini tümüyle onun otoritesine bırakmasından memnun oldu.

"Evet, bakalım" dedi kararlı bir şekilde.

5

Duvarlardaki ve çatıdaki mavi boya aşınmıştı ve evi çevreleyen bahçenin bakımsız kaldığı kar örtüsünün altından bile belli oluyordu. Hulda ve müfettiş ön kapıyı açmaya çalıştıklarında kilitli olmadığını gördüler, kapıyı itip içeri girmelerine bir engel yoktu.

Oturma odasındaki kanepe ve koltukları, mutfaktaki masa ve tabak çanaklarıyla dayalı döşeli olan ev, sakinlerinin her an dönebileceği izlenimini uyandırsa da son zamanlarda birinin burada kaldığına dair bir işaret yoktu.

"Tek katlı ama burada da mahzen vardır" dedi Jens. "Aşağıya bir bakayım ama bana sorarsan burada değil."

Hulda hiçbir şey söylemeden başını sallayınca Jens gözden kayboldu.

Geçmişte, çok uzak olmayan ama aynı zamanda çok yakın da olmayan bir zamanda burada birinin yaşadığının sessiz tanıklarıyla dolu bu evde tuhaf bir atmosfer vardı. Tüm yüzeyler kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Hulda odadan odaya geçerken hepsinin aynı hikâyeyi anlattığını gördü. Yatak odasında tek kişilik bir yatak vardı ama kişisel eşyalar yoktu. Ziyaretçilerini bekleyen bir pansiyon olabilirdi. Mutfağa dönüp buzdolabını açtı ama boştu ve fişi çekilmişti. Mutfak kapısının yanındaki lamba düğmesine bastığında ampul yanınca şaşırdı. Radyatörler evi ısıtmaya yetmese de ev boşken boruların donmasını önlemeye yetecek kadar ılıktı. Belli ki bu evin bir hikâyesi vardı, hatta belki ilginç bir geçmişi vardı ama bu merakı şimdilik bekleyecekti. Şu an öncelik komşu çiftlikteki çifte ve tabii ailesiyle arkadaşlarının Leó diye hitap ettiği avukat Haukur Leó'ya, yani Unnur'un babasına ne olduğunu bulmaktı.

Terk edilmiş Mitsubishi'yi bulduktan sonra, Jens polis arabasında telsizle aracın gerçekten de aradıkları araç olduğunu doğrulatmıştı. Bu keşifle birlikte dava tümüyle altüst olmuştu, aslında her iki dava da: bir yanda çiftlikteki trajik olaylar, diğer yanda Unnur ve babasının ortadan kaybolması. Aralarında bir bağlantı vardı belli ki ve Hulda bunu çözmeliydi.

"Mahzen kilitliydi ama kapısını zorla açtım" dedi Jens. "Çok zorlanmadım. Daha sonra tamir ettiririm."

"Bir şey buldun mu?"

Müfettiş başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Hangi cehenneme gitti bu adam?"

"Arama başlatmalıyız" dedi Hulda, zamanın aleyhlerine işlediğinin farkında olarak. İpuçları yok olmuştu ve yolunu aydınlatabilecek en ufak bir kıvılcımı yeniden canlandırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Öncelikle sonbahardan beri aradığı kız Unnur'u bulacaktı.

Kendinden geçmiş bir halde de olsa eğer hayattaysa Hulda onu kurtarmak *zorundaydı*.

En azından elinden geleni yapmalıydı.

6

Unnur ilk gün Kirkjubæjarklaustur'dan uzağa gidemedi.

Bu yolculuktaki amacı da buydu; belirsizlik ile maceranın karışımı. Ama Mýrdalsjökull ve Vatnajökull denen iki büyük buz kütlesinin arasındaki yeşil vahaya konumlanmış bu sakin küçük güney İzlanda kasabasına tıkılıp kalmak gibi bir niyeti de yoktu. O farklı bir deneyim yaşama derdindeydi; bir kasaba veya köyde kalmaktan ibaret olmayan, ıssız yerler ve inanılmaz manzaralarla karşılaşacağı bir deneyim. Şu an bir benzinliğin bitişiğindeki küçük bir kafede oturuyordu.

Onu arabasına alan BMW sürücüsü buradan ileriye gitmiyordu. Adam uzun zamandır İzlanda'ya gelmek isteyen samimi, orta yaşlı bir Alman ofis çalışanıydı. Yol boyunca sohbet etmişlerdi. Unnur yeni insanlarla tanışıp yaşam tarzlarına dair fikir edinmeyi sevdiği için yolculuğundan şimdilik çok memnundu.

Asıl mesele şimdi nereye gideceğiydi.

Otobüse binebilirdi ama doğu yönüne olacağı dışında henüz nereye gideceğini bilmiyordu. Pes etmiş, yenilgiyi kabul etmiş gibi hissedeceğinden tekrar batıya doğru Selfoss ve Reykjavík'e dönmek istemiyordu. Bunun yerine, bilinmeyene doğru ilerlemeliydi.

Kafe sessizdi. Unnur kendine bir kahve ve soğuk bir sandviç söyledi ama ikisi de pek iştah açıcı değildi. En azından kahve sıcaktı ve sandviç yenilebilirdi, ki bu da yeterliydi.

Yan masada bir yığın reklam broşürüyle bir gün öncesinin gazetesi vardı. Gazeteye biraz baksa da hemen vazgeçti çünkü her zamanki siyasi çekişmelerin etkisine girmek istemiyordu. Son zamanlarda haberlerden bilinçli olarak kaçınıyor, dünyada olup bitenlerle ilgilenmiyordu.

Gazeteyi bir kenara bırakıp bazıları renkli, bazıları siyah beyaz olan ve daha çok kendi ülkelerini keşfetmek isteyen İzlandalı turistlere yönelik reklam broşürlerine göz atmaya başladı. İlgisini çekecek kadar eski tip ve amatörce yapıldığı için mi bilinmez ama broşürlerin en altındaki fotokopi sayfasına geldiğinde durdu. Konaklama ve yemek karşılığında bir çiftlikte çalışacak gönüllüler için bir ilandı bu.

Birçok İzlandalı gibi o da küçükken birkaç yaz bir çiftlikte kalmış, ev işlerine yardım ederek geleneksel köy hayatını deneyimlemişti, ama büyüdüğünde de yapabileceği hiç aklına gelmemişti. Şimdi bu fırsat kaçırılmayacak kadar heyecan vericiydi. Yok olmaya yüz tutmuş bir yaşam tarzına dönüş tam aradığı gibi ilginç ve farklı bir deneyim olabilirdi. Ücretsiz konaklama ve yemek de birikimlerini idareli kullanmasına yardımcı olacaktı.

Fotokopide oraya nasıl gidileceğine dair talimatlar da dahil, bazı temel bilgiler vardı. Dolayısıyla doğudaki bu köye giden otobüse binmeliydi. Çiftlik köye biraz uzaktı. Yürüyerek gitmek zordu ancak araçla götürülme imkânı da vardı. Yürüyerek gitmeye karar verdi. Müthiş bir deneyim olacaktı.

Sayfanın alt tarafında bir telefon numarası vardı. Aramadan onca yol gidip ilanın geçerliliğini kaybetmek üzücü olurdu. Kimsenin almayacağından emin olarak kahvesiyle sandviçini masada bırakıp ilanla birlikte kasaya gitti.

"Affedersin" dedi o akşam kasada görevli olan gence.

"Ne?"

"Affedersin, telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Genç çocuk gözlerini devirerek "Arkada ankesörlü telefon var, orada bak..." dedi ve sol tarafı işaret etti. "Şu duvarın arkasında."

Unnur yüz kronluk bir banknot çıkarıp "Bunu bozabilir misin?" dedi.

Çocuk onu reddedecekmiş gibi bir an tereddüt etti ama uzun bir bekleyişten sonra banknotu alıp kasayı açtı ve ona on kronluk bozuk paraları verdi.

Unnur hemen telefonu buldu ve numarayı çevirdi.

7

Köy karakolunda müfettişin ofisinde oturuyorlardı.

Karakolun kendisi gibi ofis de küçüktü ama Jens burayı rahat bir ortama dönüştürmüştü. Rafın üzerinde aile fotoğrafları vardı ve ofis oldukça düzenliydi; masanın üstü Hulda'nınki gibi evrak yığınıyla kaplı değildi. Daha az baskı ve daha az vaka olmasından kaynaklanıyordu belki bu, belki de Jens doğuştan düzenli biriydi.

Şimdi o kendine ait bir alanda masasının başında rahatça otururken sert ziyaretçi sandalyesine çöken Hulda rollerin değiştiğini görüyordu.

Medya ölüm haberlerini almış, baskıyı biraz artırmıştı. Devlet televizyonundan bir muhabir karakolu aradığında Jens onu Hulda'ya aktarmak yerine kendisi cevaplamayı tercih etmişti. Hulda, muhabirin sözlerini kısmen duymuştu ama müdahale etmek için geç kalmıştı. Kendisi olsa "Yorum yok" derdi ama Jens ilgi odağı olmaktan belli ki keyif alıyordu. Hatta o beş dakikalık şöhretin tadını çıkartırken haddinden fazla bilgi vermişti. Yayın akşam haberlerine yetişmeyecekti belki ama söylenenlerin saat ondaki radyo bülteninde yer bulacağı kesindi. Hulda'nın, gazetelerin de haberi yarın sabaha yetiştirememesini ümit etmekten başka çaresi yoktu. Biraz daha nefes alabilmek için zamana ihtiyacı vardı. Neyse ki Jens polisin cinayetten şüphelendiğini açıklamamış, iki ceset bulunduğunu doğrulamakla yetinmişti. Bu bile tek başına büyük ilgi uyandırıyordu ama Hulda tecrübelerine dayanarak, bu tür davalarda İzlandalı gazetecilerin soruşturmanın menfaatini gözeteceklerini söyleyebilirdi. Jens de zaten bu olayla Haukur Leó ve kızı Unnur'un ortadan kaybolmaları arasındaki olası bağlantıdan bahsetmemişti.

Şu an ofiste, onlarla buluşmak için yola çıkan yerel arama kurtarma ekibinin başkanını bekliyorlardı.

Hulda koridordan gelen sesi duyunca arkasına baktı ve zayıf, gözlüklü birinin kapıdan girdiğini gördü. "Merhaba." Adamın kendisinden on yaş küçük, otuz yaşlarında olduğuna kanaat getirdi. Adam odaya hızlıca girip elini uzatırken kendini tanıttı: "Hjörleifur. Bölgedeki arama ve kurtarma operasyonlarından ben sorumluyum."

"Merhaba. Ben de Reykjavík Cinayet Masası'ndan Hulda" dedi. "Geldiğin için teşekkürler. Bir adamın bulunması için organize olmamız gerekiyor."

"Evet, anladım." Küçük ofiste başka sandalye olmadığı için Hjörleifur ayakta kaldı. "Jens beni aradığında biraz bahsetmişti. Noel'de kaybolan adamdan bahsediyoruz, değil mi?"

"Evet" dedi Jens, mahcup bir ciddiyetle.

"Evet, elbette yapabiliriz" diye cevapladı Hjörleifur.

Daha sonra bakışlarını Jens'ten Hulda'ya kaydırdı.

"Ne zaman başlarsınız?" diye sordu Hulda. "Ekip üyelerinin gelmesi ne kadar zaman alır?"

"Ekip üyelerinin gelmesi mi? Uzun sürmez ama dışarıda şiddetli bir yağış var ve hava da karanlık. Dolayısıyla zaten acele etmeye gerek yok. Adam oradaysa cesedi Noel'den beri orada demektir, yani bir iki gün daha beklesek fark etmez, değil mi?"

Hulda, Hjörleifur'a sert bir bakış atarak sandalyesinden kalkıp yine sert bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Aksine, bu son derece acil bir durum. Geçen sonbahardan beri kayıp olan bir kızı arıyoruz. Başına ne geldiğini bilmiyoruz ama sonunda izini bulduk. Hâlâ hayattaysa..."

Hjörleifur, Hulda'nın bu sert tavrına öyle şaşırmıştı ki bir an cevap veremedi. Sonra başını sallayarak onayladı. "Tamam, ekibi toplayacağım. Ama adamı sağ bulmayı beklemiyorsundur umarım."

Hulda daha sakin bir sesle "Bulursak şaşırırım" diyerek tekrar oturdu. "Hemen işe başlayabilir misin?"

"Karanlıkta olmaz ama yarın gün doğar doğmaz başlayabiliriz" diye mırıldandı Hjörleifur, şimdi daha mahcup bir sesle.

"Ama koşullar daha kötüleşirse aramayı durdurmak zorunda kalırız. Herhangi bir risk alamam."

"Anlıyoruz" dedi Jens.

Hulda ses tonundan Jens'in kendi tarafında mı, yoksa Hjörleifur'un tarafında mı olduğunu anlayamadı. Belki de arama ekibini bu havada ceset bulmak için kırsal bölgeye göndermek aptalca bir davranıştı ama kızın ortadan kaybolması Hulda'yı çok etkilemişti ve davayı çözmek için elinden geleni yapmak istiyordu. Ama mutlu bir sonla karşılaşacağına dair kendini kandırmaya da çalışmıyordu.

Hjörleifur, sesindeki alaycı tonu gizlemeye bile çalışmadan "Kaybedecek zaman olmadığına göre ben gideyim" diyerek yanlarından ayrıldı.

"Çiftliğe mi gitsek?" dedi Hulda, Jens'e dönerek. Hiçbir şey yapmadan bekleyemiyordu.

"Emin misin? Oraya kadar gidip gece tekrar döneceğiz. Adamlarım işlerini bitirdikten sonra senin ekibini getirebilir." Gitmek istemediği belliydi.

Hulda başını salladı. "Kesinlikle eminim. Olay yeri soruşturmasının nasıl gittiğini yerinde görmek istiyorum."

Bu defa yolculuk daha zorluydu çünkü sabahtan beri yağan kar yolu kaplamıştı. Hulda, bu koşullarda vadiyi ve bozkırları taramak zorunda kalacak kurtarma ekibine karşı suçluluk duymaya başlamıştı.

Sonunda çiftlik evine vardıklarında Hulda'nın arkadaşları işlerini bitirmek üzereydiler. Örnekler almış, fotoğraf çekmişlerdi ve yeterince kanıt topladıklarını düşünüyorlardı.

Beklenmedik bir şey bulmuşlardı. Biri bazı kabloları çekip kanıtları saklayarak telefon hattını kasıtlı olarak sabote etmişti. Hulda detayları sorduğunda "Bunu yapmak için uzman olmaya gerek yok, en fazla bir dakika sürer" demişlerdi. Ayrıca kahve fincanlarındaki parmak izlerinin ön analizi sonucunda evde üç kişi olduğuna dair teorisi doğrulanmıştı.

İki ceset de ambulansla alınmıştı ve kurtarma ekibi arama-

lara ancak ertesi sabah başlayabilecekti. Bu yüzden iki polis aracının pes peşe köye dönmesi kararlaştırılmıştı ama ondan önce Hulda'nın yapmak istediği bir şey vardı.

Adli tıp ekibinden birine "Şimdi içeri girip etrafı daha yakından inceleyebilir miyim?" diye sorduğunda adam başını sallayarak onayladı.

Bir an bir tablonun içine girmiş gibi bir hisse kapıldı: Şubat ayında olmalarına rağmen saatlerin Noel'de durmuş gibi göründüğü ve artık kimsenin yaşamadığı bir evin sıcak oturma odası. Ev arafta kalmıştı sanki: Baktığınız her yerde yaşam belirtileri olmasına rağmen Azrail az önce gelmiş ve tırpanını savurmuş gibi havada ölüm kokusu vardı. O, sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Üçü, yani çiftçi çift ve Haukur Leó Noel öncesinde burada birlikte mi oturmuşlardı? Onu hiç tanımıyorlar mıydı? Peki o zaman kışın ortasında bu adamın burada ne işi vardı? Yoksa bu çift onun akrabaları mıydı?

Hulda karakoldayken adamın karısını, yani Unnur'un annesini arayıp Mitsubishi'nin bulunduğunu haber vermesi gerektiğini düşünmüştü. Böylece kadına doğudaki çiftle herhangi bir bağlantısı olup olmadığını sorabilirdi. Ama tereddüt etmiş, sonunda soruşturmanın biraz daha ilerlemesini, yani zavallı kadına kocasının öldüğünü doğrudan söyleyerek, hatta belki kızının da haberini vererek onu bu endişeli bekleyişten kurtarabileceği anı beklemeyi tercih etmişti.

Bu konuşma bu gece beklenmedik bir gelişme olmadığı takdirde en erken yarın yapılabilirdi.

Hulda, henüz oraya tekrar çıkacak zihinsel gücü kendinde hissetmediği için tavan arasına çıkan merdivenin yanından geçti. Kan görmek istememesi bir yana, olay yerinin ona kendi travmasını acı bir şekilde hatırlatacağını da içten içe biliyordu.

Bunun yerine tekrar çiftin yatak odasına gitti. Jens hem çift kişilik yatakta hem misafir odasındaki tek kişilik yatakta yatılmış olmasını ayrı odalarda yatmış olabileceklerini öne sürerek açıklamıştı. Ama şimdi bu teorinin yanlış olduğunu gösteren kuvvetli bir kanıt vardı: Üçüncü bir kişi daha vardı. Haukur Leó da bura-

da kalmış olmalıydı. Çiftin birlikte uyuduğunu gösteren bir diğer kanıt da Hulda'nın daha önce fark ettiği gibi komodinlerdeki iki okuma gözlüğüydü. Ayrıca bir komodinin üzerinde yarısı boş bir su bardağı ve kitap ayracından okuyanın fazla ilerleyemediği anlaşılan Halldór Laxness'in *Salka Valka* adlı romanı vardı.

Bunun dışında oda Hulda'ya biraz kasvetli görünmüştü. Nedense şahsiyeti olmayan, duygusuz bir odaydı. Neden bu izlenime kapıldığını bilmiyordu ama o an misafir odasındaki şifonyer rafına dizilmiş fotoğrafları hatırladı. Evet sorun buydu, burada aile fotoğrafı yoktu. Olmak zorunda değildi elbette ama yine de tuhaf görünüyordu.

Hulda çiftin odasından çıkıp muhtemelen Haukur Leó'nun uyuduğu misafir odasına döndü. Aile fotoğrafları bir yerde toplanmıştı. Hulda odayı ilk incelediğinde onlara kısaca göz atmıştı ama şimdi durup daha dikkatli bakmaya başladı. Dikkatini özellikle ortadaki fotoğrafa verdi. Fotoğrafta, genç ve kaygısız halleriyle otuzlu yaşlarında görünen Erla ve Einar çifti aralarında on yaşlarında kızıl saçlı, güzel bir kızla poz vermişlerdi... Ve... kızın Hulda'yı etkileyen bir yanı vardı; evet, ona, Gardabær'de kaybolan Unnur'a biraz benziyordu. Belki de Hulda her iki davayla da ilgilendiği için böyle bir hisse kapılmıştı ama yine de bir benzerlik vardı. İkisinin de kızıl saçlı olması bir yana, birbirlerine çok benziyorlardı.

Fotoğraftaki kızın kim olduğunu merak etti ve çiftin kızları olduğu sonucuna vardı; ikisi de elini kızın omzuna attığı için fotoğraf bu izlenimi veriyordu ve Hulda fotoğrafı görür görmez bunun bir aile fotoğrafı olduğunu düşünmüştü.

Peki o zaman kız şimdi neredeydi?

Ve neden kimse ondan bahsetmemişti?

Müfettiş Jens, dışarıda, açık alanda şiddetli rüzgârla birlikte savrulan karların altında bekliyordu.

Hulda "Bir şey sorabilir miyim?" diye sorsa da Jens boşluğa bakmaya devam etti. Yanına gidip omzuna dokununca adam irkildi.

"Sana bir şey sormak istiyorum."

"Affedersin duymadım. İçeri girelim mi?"

Hulda başıyla onayladı ve korunaklı hole girdiler.

"Fotoğraflara bakıyordum. Aile fotoğraflarına. Birinde çiftin yanında küçük bir kız vardı. Bir kızları mı vardı?"

"Evet" dedi müfettiş hemen "Anna." Sonra yüzü asıldı.

"O nerede?"

Müfettişin cevap vermesi bu defa daha uzun sürdü. "Komşu çiftlikte, daha önce gördüğümüz mavi evde yaşıyordu."

"Orada mı yaşıyordu? Peki şimdi nerede?" Hulda boş evi, tekrar dönmemek üzere apar topar terk edilmiş gibi görünen evi gözünde canlandırdı.

"Öldü" dedi Jens kabaca.

"Öldü mü? Ama... çok genç yaşta ölmüş olmalı." Hulda düşünceleri Dimma'ya kaymasın diye odaklanmaya çalışsa da sesinin çatladığının farkındaydı.

"Hem de çok genç. Yanlış hatırlamıyorsam yirmi yaşında yoktu. Üniversiteyi bitirdikten sonra eve dönmüştü. Aslında eve değil, eskiden kiracıların kaldığı eve. Onun dönüşü köyde büyük bir heyecan yaratmıştı. Herkes onun Reykjavík'e taşınacağını ve farklı bir şeyler yapacağını sanmıştı. Ama kırsal bölgenin güçlü bir çekim gücü vardır. Bu onun kanında vardı. Eve taşındıktan kısa bir süre sonra ona rastladığımda mutluluğu yüzünden okunuyordu. Burası ona hayat vermişti."

Hulda'nın boğazı düğümlenmişti, konuşamıyordu. Dimma gözünün önüne gelmişti ve her an gözyaşlarına boğulacağını biliyordu. Onları ancak dışarıda yağan karda gizleyebilirdi. Buna rağmen boğazını temizleyip sesindeki titremeyi gizlemeye çalışarak kendini konuşmaya zorladı. "Anna'ya... ne oldu?" Bunu öğrenmeliydi.

8

Unnur saf, katıksız bir özgürlük duygusuyla adeta mest olmuştu. Kuşlar kadar özgür, bağımsızdı, başta defterleri olmak üzere bütün eşyaları, en azından önemli olanları çantasındaydı. Yazabiliyordu. Ve kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Acelesi olmadığı için ailesine bir sonraki durağının neresi olacağını söylemeye vakit bulamamıştı. Sonuçta onlardan da bir yıllığına uzak kalacaktı. Onları çok sevse de bu onun hayatıydı ve kendi başının çaresine bakmakta kararlıydı.

Buraya birkaç günde gelebilmişti. Kirkjubæjarklaustur'dan güney sahili boyunca Höfn í Hornafirdi'ye otobüsle gelmişti. Burası İzlanda'nın en muhteşem yollarından biriydi: güneyde, uçsuz bucaksız okyanus uzanıyordu; kuzeyde, kara tarafındaysa ovaya doğru birbiri ardına uzanan buzul dilleri ve sivri uçlu zirveleriyle uçsuz bucaksız Vatnajökull buzulu göze çarpıyordu. Birkaçı yerli, birkaçı yabancı olan diğer yolcularla birlikte otobüsten inip Jökulsárlón'daki mavi buzul lagününü ve sıra sıra dizilmiş buzdağlarını hayranlıkla izlemişti. Manzara her ne kadar çarpıcı olsa da kendini bir macerapersetten çok, turist gibi hissetmişti. Bu bildik yollardan çıkıp muhteşem manzaralarıyla Ring Road rotasını geride bırakmak ve sadece birkaç çiftliğin ayakta kaldığı iç kesimlerdeki ıssız vadilere doğru gitmek için sabırsızlanıyordu.

Unnur, Höfn'deki hostelde bir gece kaldıktan sonra otobüsle yolculuğuna doğu kıyısından devam etmiş, buz örtüsünü geride bırakıp fiyortlar ve katmanlı bir pastayı andıran dağların oluşturduğu yemyeşil bir bölgeye girerek sonunda kadının telefonda tarif ettiği köye ulaşmıştı. Oradan, otostop çekmek yerine yürüyerek gitme planını uygulamaya koymuştu.

Bütün bayırların ve hendeklerin temiz havada uzanıp dokunabilirmişsiniz hissi verecek kadar net görüldüğü İzlanda sonbaharına özgü olağanüstü berraklıkta güzel bir gündü. Yürüyüş saatler sürmesine rağmen egzersizle ısısız ve ağaçsız vadideki dar yol şeridinde yapayalnız olma hissi, onu zihinsel ve fiziksel olarak canlı tutuyordu. Yanında öğle yemeği getirmiş, yol kenarındaki bir kayanın üzerine oturup yemeğini yemişti. Yakında, U şeklindeki yeşil vadinin üzerinde inişli çıkışlı tepeler yükseliyordu ve sessizliği bozan tek ses, sürmeli kervan çulluklarının hüzünlü sesleri ve bir derenin şırıltısıydı.

İleride bir ev gördüğünde sırt çantası artık ağırlık yapmaya başlamıştı. Heyecanlanmıştı ama kendisine verilen tariften buranın aradığı yer olamayacağını anlayınca hayal kırıklığına uğramıştı. Böylece her adımda ağırlaşan sırt çantası ve su toplamaya başlayan ayaklarıyla hayal bile edemeyeceği uzaklara yürümeye devam etti ve sonunda çiftlik evi bir dönemeci döner dönmez beklenmedik biçimde kendini gösterdi. Kırmızı çatılı beyaz ev tam da kadının tarif ettiği gibi tepedeki geniş ve boş arazide yapayalnız yükseliyordu. Unnur kelimenin tam anlamıyla meskûn dünyanın sınırına ulaştığına dair baş döndürücü bir hisse kapıldı. Tam da aradığı şeydi bu.

Özlemini çektiği huzuru ve sükûneti burada bulacaktı. Gündüz çalışıp akşam rahatsız edilmeden yazabilirdi. Burada televizyon bile çekmiyordu belki, çekmemesini ümit ediyordu zaten. Çatıya hızlıca baktığında anten olmadığını gördü.

İki ya da üç hafta yeterliydi. Çiftçinin karısıyla telefonda böyle anlaşmıştı. Kadının ismi Erla'ydı ve sesinden ve tarzından iyi biri olduğu izlenimi veriyordu.

Unnur ön kapıya doğru ağır adımlarla yürüyüp tam kapıyı çalacakken tereddüt edip durdu. Vazgeçmek için son şansıydı bu. Ama neden vazgeçecekti ki? Kapıyı çalıp bekledi.

Kapı açıldı ve onu karşılayan orta yaşlı kadın bir an onu değerlendiriyormuş gibi baştan ayağa süzdü. Sonunda "Merhaba. Hoş geldin. Ben Erla. İçeri gelsene" dedi.

Unnur, Erla'nın peşinden oturma odasına giderken masanın üzerinde açık duran kitapla yanındaki bir fincan kahveyi gördü.

"Odan çatı katında" dedi Erla. "Şu merdivenden çıkılıyor." Ve bi-

raz durakladıktan sonra "Aklım nerede benim? Önce sana bir şey ikram edeyim mi? Kahveye ne dersin? Araba sesi duymadım. Bu kadar yolu yürüyerek gelmedin, değil mi?" dedi.

"Evet... evet, yürüyerek geldim" dedi Unnur, utangaç bir tavırla.

Erla "Vay canına. O zaman mutlaka bir şeyler içmelisin. Kahve içersin, değil mi?" dediğinde Unnur onun "hayır" cevabını asla kabul etmeyeceğini anladı.

"Olur tabii."

"O zaman otur. Demlikte sıcak kahve var."

Unnur kadının dediğini yaparak minnetle sırt çantasını indirip kanepeye oturdu. Etrafına göz gezdirip biraz yıpranmış mobilyaları, durmuş gibi görünen duvar saatini ve duvarlardaki amatör manzara resimleriyle ünlü eserlerin reprodüksiyonlarını inceledi. Her şey biraz eskimiş ve yıpranmış olsa da genel olarak sıcak bir atmosfer vardı.

Erla gözden kayboldu, sonra kahveyle geri geldi.

"Buyur canım. Sert, sade ve şekersiz." Sonra duraksayıp "Süt ve şeker ister misin? Getirebilirim" diye ekledi.

Unnur başını iki yana salladı. "Böyle iyi, teşekkürler."

"Yorgun olmalısın."

"Tam bir egzersiz oldu" dedi Unnur, sert kahveden bir yudum alarak.

"Ben şu an burada yalnızım" dedi Erla. "Kocam Reykjavík'te. Bu mevsimde sık sık gider. Bu yüzden yapacak çok iş var. Sıkılmaya bile vaktin olmayacak."

"Hiç sorun değil, kulağa hoş geliyor. Yani, yapacak çok iş olması."

"Telefonda kitap yazdığını söylemiştin" diye devam etti Erla, onu iyice inceleyerek.

"Evet, en azından deniyorum. Boş zamanlarımda."

"Burada yapacak çok iş var ama boş zaman da çok. Günlük işler bittiğinde akşamları köye gitmeyeceksen burada hayat oldukça sakin geçer." Gülümsedi. "Bir meşguliyetinin olması iyi. Ben kitap okuyorum."

Unnur başını salladı.

"Her neyse odan üst katta. Çok geniş değil ama umarım sorun olmaz. Şimdiye kadar kimse şikâyet etmedi."

"Teşekkürler, eminim çok güzeldir. Aşırı konfora ihtiyacım yok."

"O da iyi. Bu arada geldiğin için çok mutluyum. Burası çok ıssız, özellikle Einar yokken. İyi anlaşacağımızı hissediyorum."

Unnur yine başını salladı.

"Yemeklerimiz oldukça geleneksel, eski usul ev yemekleri. Bildiğin köy yemekleri." Erla tekrar gülümsedi. "Alışkın olduğun yemeklerden farklı olabilir. Yani senin yaşadığın..."

"Gardabær" diye onu tamamladı Unnur. "Yemek konusunda da hiç seçici olmadım ve evet, anlaşacağımıza eminim."

9

"On yıl filan olmuştur" dedi Jens, kaşlarını çatarak. Hulda'yla birlikte hâlâ holde duruyorlardı, ellerini ceplerine sokarak ısınmaya çalışıyorlardı. Müfettiş kapıyı kapatmış olmasına rağmen soğuk hava içeri sızıyordu. Hulda elinde olmadan titredi.

Jens biraz düşündükten sonra "Evet, doğru, kızları öleli on yıl olmuştur" dedi.

Hulda konuşmadan bekledi. Hâlâ sesinin düzgün çıkacağını sanmıyordu.

"Sadece başkalarından duyduğum kadarını biliyorum ama kırsal bölgede her şey hemen yayılır. Her neyse, dediğim gibi kızları üniversiteden sonra komşu eve taşındı. Erla buna çok üzülmüştü."

"Öyle mi?"

"Söylentilere göre Erla kızını okuması için buradan olabildiğince uzağa göndermişti. Sanırım Anna'nın Reykjavík'e yerleşmesini ümit ediyordu. Erla da şehirden gelmişti ama burada hiç mutlu olmamıştı. Eminim birçok kişi bu konuda hemfikirdir. Başkentten ayrıldığına pişman olmuştu ve kaçırdığı fırsatları kızının yakalamasını istemişti. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet."

"Ama Anna ne istediğini biliyordu. Kimsenin ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermedi. Burada yaşayan birçoğumuz gibi o da kırsal yaşamı sevdiği için tekrar buraya taşındı."

Hulda başını salladı.

"Erla yalnızlıktan, kıştan, karanlıktan nefret ediyordu. Onu tanıdıkça daha iyi anlıyordunuz. Kış daha başlamadan kütüphaneye gelip kitap stoklardı. Kütüphaneci Gerdur bana kaç defa kendini

hapis cezasına çarptırılmış birine hizmet ediyormuş gibi hissettiğini söylemişti. Tek kişilik hücreye girmeye hazırlanıyor sanırdın." Müfettiş düşünmek için bir süre durdu. "Anladığım kadarıyla Erla kızına böyle bir hayat yaşatmak istemiyordu ama aslında onun hayatını kurtarmaya çalışıyormuş. Tabii bunu o zamanlar ne o ne de bir başkası bilebilirdi. Anlatabiliyor muyum?"

Hulda yine başını salladı ama Jens'in ne demek istediğini anlamamıştı tabii.

"Einar mı?" dedi, aslında hiçbir şey söylemek istemezken.

"Ne? Einar mı?"

"Kızını Einar'dan mı uzak tutmaya çalışıyordu?"

"Şey mi diyorsun... Tanrım, tabii ki hayır! Einar öyle biri değildi. *Kesinlikle değildi.*"

Hulda gözlerini yere indirip Jón ve Dimma'yı düşünmeye başladı. Belki de içten içe Erla, Einar ve Anna'nın hikâyesinin kendi hikâyesiyle benzer olmasını umuyordu. Bu durumu yaşayan tek kişinin kendisi olmadığını.

"Sonra felaket vurdu" dedi Jens, anlatmak istemiyormuş gibi sesini alçaltarak. "Tabii ki kıştı" diye iç geçirdi. "Buralarda kışlar çok uzun olur, tahmin edersin. Uzun olmakla kalmaz, kar da çok yağar. Aralık ayında, Noel'den kısa süre önce oldu. Hava çok kötüydü. Kar durmadan yağıyordu."

Hulda o hava koşullarını hayal etmekte zorlanmadı. Ön kapıdan dışarıya şöyle bir bakıp gördüklerine biraz daha kar eklemek yeterliydi.

"Anna o zamanlar ailesinin yanında kalıyordu. Hava kötüleşmeden önce ziyaretlerine gelmiş, burada mahsur kalmıştı. Neyse bir şey almak için mahzene inerken buzda kayıp düşmüş ve kafasını beton basamağın kenarına çarpmış. Annesiyle babası düştüğünü görmemiş ama Erla onu kısa süre sonra bulmuş. Kızın bilinci yerinde olmasa da hayattaymış ama çok kan kaybetmiş. Tabii ki hemen ambulans çağırmışlar..."

Müfettiş sustuğunda Hulda onu devam etmeye zorlamamanın daha iyi olacağını düşündü.

Sonra gözleri dalarak anlatmaya devam etti. "Erla'nın anlattıklarını çok iyi hatırlıyorum. Onu hareket ettirmeye cesaret edemedikleri için karda yanına çömelip ölümünü izlemişler. Tabii biraz uzun sürmüş. Kanamayı durdurmaya çalışmışlar, telefonla aldıkları talimatları uygulamışlar. Bir dereceye kadar başarsalar da çabaları yeterli olmamış. Erla, uzun süre orada oturup hiçbir şey yapamamış. Şöyle ki..."

Hulda devamında söyleyeceklerini tahmin ederek cümleyi kendisi tamamladı. "Yol kapalı olduğu için ambulans gelemedi."

"Kesinlikle. Nihayet geldiğinde de önce kar küreme makinesinin yolu açmasını beklemek zorunda kaldı. Hatta helikopter bile çağrıldı ama karar çok geç verildi. Ambulans buraya vardığında Anna ölmüştü. Asıl trajik olansa onu zamanında bir doktora götürebilselerdi, hayatı kurtulacaktı."

"Yani ıssız bir yerde oldukları için kızları öldü" diye mırıldandı Hulda.

"Evet. Erla'nın da böyle düşündüğünü söylediler. Dediğim gibi, bu olaydan önce bile buradaki yaşamdan sıkılmışsa Anna'nın ölümünden sonra nasıl olduğunu tahmin edebilirsin. Yine de taşınmak yerine burada kaldı. Einar'ın yanında. Ama değişti, biraz tuhaflaştı."

"Ne yönden?"

"Olanları kabullenmiyordu sanki. Tabii evde nasıl olduğunu bilmiyoruz çünkü Einar bu konuda hiç konuşmazdı. Normalde de pek konuşkan biri değildi. Onun için eylemler sözlerden daha önemliydi. Ve karısının dedikodusunu da yapmazdı. Ama Erla köye sık sık gelirdi ve genelde Anna'dan hâlâ hayattaymış gibi bahsederdi. Kütüphanede, dükkânda ve benzer yerlerde onunla karşılaşan çeşitli kişilerden böyle hikâyeler duydum. Bazen Anna'nın yakında ziyaretlerine geleceğini ve onun için alışveriş yaptığını anlatıyormuş. Birçok kişi ona gerçeği söylemediği için de Anna'nın ölmediğine kendini iyice inandırdığını düşünüyorum. Kafasında alternatif bir dünya yaratmıştı muhtemelen ve gerçek dünyayla birlikte o dünyada da yaşıyordu. Bir süre sonra "Kim suçlayabilir ki?" diye ekledi.

Hulda hikâyeyi profesyonel bir tarafsızlıkla dinlemeye çalışsa da müfettiş Anna'dan her bahsettiğinde kendini Dimma'yı düşünürken buluyordu. Ve şimdi kendisinin de Erla gibi olabileceğini, Noel günü yaşadığı o korkunç andan beri gölge gibi onu izleyen dayanılmaz acıdan kısa süreliğine de olsa kaçmak için zihninin bir köşesine sığınabileceğini düşünüyordu.

Dimma'nın cenaze günüyle ilgili anıları, hatırlamak ile unutmak arasında gidip geldiğini yansıtıyormuş gibi kısmen bulanık, kısmen çok canlıydı. Hayatının en zor günlerinden biriydi ve hava da acısını paylaşıyormuş gibi çok soğuktu. Yılın son gününde beklenileceği gibi, aralıklı kar yağışı ve kuvvetli, sert bir rüzgâr vardı. Hulda, kızının hayatıyla ilgili önemli detayları gözden geçirmek için iki gün önce papazla görüşmüştü ama kederi onu konuşmaya devam edemeyecek noktaya getirdiği için yanından erken ayrılmıştı. Hulda papazla daha önce tanışmamıştı. Kiliseye düzenli gitmedikleri için kızının cenaze törenini tanımadığı biri yürütmüştü. Bunun bir önemi yoktu tabii. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Papaz cenaze konuşmasını usulüne uygun yapmıştı ama Hulda onun söylediklerini algılayamadığı için hatırlamıyordu da. Onun yerine, günün birinde kendi cenazesinde yapılacak konuşmayı düşünürken bulmuştu kendini.

Sırada Jón'un yanına oturmuş olmasına rağmen aralarında görünmez, aşılmaz bir duvar vardı. İkisi de kızlarının ölümünün onun suçu olduğunu biliyordu. Yaptığı şey kelimelerle ifade edilemeyecek kadar affedilemezdi.

Bazen Hulda, Dimma'nın intihar notu bırakmış olmasını çok istiyordu, bazense bırakmamış olması onu son derece rahatlatıyordu. Böyle bir mektup, ebeveynine karşı ağır suçlamalarla dolu olacaktı muhtemelen; Jón'u işlediği suçtan dolayı, Hulda'yı ise kayıtsızlığından dolayı.

O buz gibi günde tabut toprağa indirilirken Hulda'nın gözyaşları ayaklarının dibindeki karı eritmiş, rüzgârın uğultusu içindeki çığlığı yankılamıştı.

11

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Hulda ve Müfettiş Jens büyük polis aracıyla yine köye gidiyorlardı. Kar devam etse de kar taneleri şimdi biraz daha ıslak olduğundan artık tutmuyor, dolayısıyla yolda ilerlemeyi de kolaylaştırıyordu.

Hulda kayıp kız Unnur'u düşünmeye devam ediyor, hâlâ hayatta olabileceğine, onu hâlâ kurtarabileceğine inanmaya çalışıyordu. Buna inanmak zorundaydı.

Yaklaşan geceden ödü kopuyordu. Geceler en zor zamanlardı. Huzursuz uyuyor, gördüğü kâbuslar yüzünden sık sık uyanıyordu ama en kötüsü, bir o yana bir bu yana dönüp dururken zihnine doluşan merhametsiz düşüncelerdi. İşte öyle zamanlarda aklını kaçıracağını sanıyordu.

Şimdi gece inanılmaz bir hızla yaklaşırken Hulda olay yerinde kalıp haber beklemeyi, Jens'le konuşarak zaman geçirmeyi tercih ediyordu. Bu sayede belki sonra birazcık uyuyup enerji toplayabilirdi.

"Artık bir resim oluşturabildin mi?" diye sordu müfettiş, motorun gürültüsü ve pencerelere çarpan rüzgârın uğultusunda zar zor duyulan bir sesle.

Hulda hikâyenin büyük kısmının hâlâ netleşmediğini kabul etmek zorundaydı. Olay yerindeki kanıtlara bakılırsa karı koca bilinmeyen bir sebepten üçüncü bir kişi tarafından öldürülmüştü. Ayrıca evde başka birinin daha kaldığına dair kanıtlar bulmuşlardı ve bu kişinin Haukur Leó olma ihtimali yüksekti. Yoksa arabası neden orada terk edilsindi? Ancak ona ne olduğu ve Noel'den hemen önce ülkenin bir ucundan bu ıssız yere neden gelmiş olabileceği bilinmiyordu.

Unnur.

Başka bir neden olamazdı. Kızını arıyor olmalıydı.

Ama neden burada?

Unnur'un çiftlikteki çiftle bir bağlantısı mı vardı? Kapsamlı bir arama yapılıp tüm olası ipuçlarının izi sürülse de kızın kaybolmasından sonraki ilk soruşturmada böyle bir bağlantı bulunmamıştı.

Hayır, arada hiçbir bağlantı yoktu. Çiftin kızları Anna'nın Unnur'la çarpıcı benzerliği dışında. Akraba olabilirler miydi?

Saat kaç olursa olsun köye döndüklerinde Unnur'un annesini arayacaktı. Kadın belki kocasının eve altı yüz kilometre mesafede, İzlanda'nın doğusundaki ıssız bir çiftliğe neden gittiğini açıklayabilirdi. Ayrıca, Haukur Leó'nun arabasının bulunduğunu da bilmesi gerekiyordu.

Hulda misafirhanede kendisine tahsis edilen odadaki yatağa oturdu. Oda temizdi ama işletmecisi adilik yapıp odaları yeterince ısıtmıyormuş gibi soğuktu.

Telefon rehberinden Unnur'un annesinin numarasını buldu. Bir süre orada oturup zihnini toparladıktan sonra numarayı çevirdi. Telefon uzun süre çaldıktan sonra kadıncağız uyku ve endişeden boğuk bir sesle cevap verdi.

"Merhaba, ben Cinayet Masası'ndan Hulda Hermannsdóttir" diye kendini resmi olarak tanıtsa da Unnur'un kaybolmasından sonraki dönemde çiftin evini sık sık ziyaret ettiği için tam adını vermesine gerek yoktu.

"Hulda? Merhaba..."

Hulda, kadının bu aramanın ne anlama gelebileceğini anlayınca derin bir nefes aldığını duydu.

"Bu saatte aradığım için kusura bakma. Kocan Haukur Leó'yla ilgili... Arabasını bulduk."

"Ne, arabayı mı buldunuz? Peki ya... Onu buldunuz mu?"

"Hayır, henüz bulamadık. Sabah ilk iş arama başlatacağız."

"Nerede... Araba neredeydi?" diye sordu kadın, gözyaşlarının arasında.

"Doğuda" dedi Hulda ve konumu detaylıca tarif etti.

Kadın açıkça şoke olmuştu. "Ne... neden... orada ne işi olabilir ki? Anlamıyorum."

"İkinizden birinin bölgeyle bir bağlantısı var mı? Arabası Einar ve Erla adlı bir çifte ait bir çiftliğin yakınlarında bulundu. Bu kişileri tanıyor musun?"

"Bi... Bizim doğuda hiç akrabamız yok. Bu isimleri hiç... hiç duymadım."

"Bunu bilmemiz çok önemli. Bu konuyu aydınlatmak için gece gündüz çalışıyoruz. Araç Noel'den önce oraya bırakılmış gibi görünüyor."

"Ya Unnur... Ondan herhangi bir..."

"Şu an Unnur'un burada olduğuna dair herhangi bir ipucu yok" dedi Hulda. "Ama daha önce buraya gelip gelmediğini araştırıyoruz."

"Evet... Tamam... Peki arayabilir miyim?.."

"Köydeki polis karakolunu arayabilirsin. Ama bir şey duyarsam seni haberdar edeceğim." Hulda ona telefon numarasını verdi.

"Tamam... Tamam... Teşekkürler." Kadın titrek bir iç geçirdi.

"Hoşça kal. Seni bilgilendireceğim."

Hulda yatağa uzanıp gözlerini kapatır kapatmaz Dimma karşısında belirdi.

Bu gece gözünü kırpmayacağını biliyordu ama yalnız olmadığını da biliyordu. Ülkenin diğer ucunda Unnur'un annesi de karanlık saatler boyunca yapayalnız, uyanık kalacaktı.

Tam da korktuğu gibi Hulda derin bir uykuya bile dalamadan sabahın ilk saatlerinde başucundaki telefonun çalmasıyla uyandı.

"Hulda." Arayan Jens'ti. "Umarım uyandırmamışımdır. Ama çiftlik evinin arkasında çok tuhaf bir şey bulmuşlar. Kurtarma ekibi, karın altına gizlenmiş bir kürek buldu. Biri orada kazı yapıyormuş gibi."

"Ne? Nedenini biliyor muyuz?"

"Hayır, üzerinde çalışıyoruz. Tabii ki zemin donmuş. Ama kazıyı yapan kişinin çok fazla ilerlediği söylenemez."

"Biri cesetleri gömmek mi istiyordu yani?" diye sordu Hulda.

"Ya da gömülü bir şeyi çıkarmak istiyordu" dedi müfettiş. Sesi ciddiydi. "Hatırlıyor musun bilmiyorum Hulda ama bütün aletler yerli yerinde dururken mahzenin bir köşesinde birkaç kürek vardı. Biri aceleyle küreklerden birini alınca yanlışlıkla diğerlerini devirmiş gibi görünüyordu."

Hulda konuşmadı. Bu son bilgiyi kafasında bir yere oturtamıyordu. Hâlâ bütün resmi göremiyordu ama bütün kanıtları bir araya getirdiği takdirde her şey daha netleşecekti.

13

Unnur tavan arasındaki odasında oturuyordu. Saat geç olmuş, hava kararmıştı; yaz boyunca yüzünü göstermeyen karanlık, yılın bu zamanında iç karartıcı bir hızla dönmüştü. Hâlâ kitabını yazmakla uğraşıyordu ve istediği yönde ilerlediğinden yeterince emin olmasa da kendine, gerekirse daha sonra düzeltebileceğini söylüyordu. Henüz kimseye okutmaya niyeti yoktu. Hem zaten burada ikisinden başka kimse de yoktu. Erla'nın kocası Einar hâlâ Reykjavík'teydi.

O sırada Erla'nın oturma odasından "Anna" diye seslendiğini duydu. "Anna, kahve hazır."

Unnur biraz tedirgin olmuştu. Misafir mi gelmişti de kendisi mi fark etmemişti?

"Anna?" Erla bu defa sesini biraz daha yükseltmişti.

Unnur alt kata inmek için masadan kalktı ama sonra duraksadı. Belki de yerinden kımıldamayıp onu duymazdan gelmeliydi çünkü evde başka kimse olmadığından emindi.

Erla tekrar seslendi. "Anna, geliyor musun?"

Unnur odasından çıkıp alt kata indi. En alt basamağa ulaştığında karşısında Erla'yı buldu.

"Yukarıda ne yapıyordun?" diye sordu Erla şaşkın bir gülümsemeyle. "Neden odanda değildin?" Elinde tuttuğu bir fincan kahveyle çok normal görünüyordu.

Unnur içinin ürperdiğini hissetti.

"Erla... Ben..."

"Her neyse, gel de biraz kek ye. İstersen iskambil oyunu oynayabiliriz. Buzdolabında bir şişe kola da var. Baban eve gelmeden bitirmeliyiz. Göbek yapıyor." Sonra yine gülümsedi.

Unnur en azından şimdilik odadan kaçma girişimlerinden vazgeçmişti. Erla'dan ödü patlıyordu: Bakışlarında her şeyi yapabileceğini düşündüren tuhaf, dengesiz bir ifade vardı. Nedense Erla ona Anna diye sesleniyordu ve Unnur her defasında ona Anna'yı tanımadığını, isminin Unnur olduğunu ve İzlanda'yı gezen Gardabær'li bir kız olduğunu söylüyordu.

Ama bir sabah Unnur uyandığında odasının kapısının dışarıdan kilitlenme sesine uyandı.

Erla "Anna, gitmene izin veremem" deyip duruyordu.

Unnur, Einar'ın onu kurtaracağı umuduna tutunmuştu ama tabii Einar diye biri gerçekten varsa. O dönene kadar en iyisi Erla'nın suyuna gitmekti. Erla onun yemek yemesine ve tuvalete gitmesine izin veriyordu ama artık onu bıçakla tehdit ederek odasına götürüyor, ardından kapıyı yine kilitliyordu.

Unnur'un bunu beklemediğini söylemek yetersiz kalırdı. Hayatının macerası adeta bir korku filmine dönüşmüştü.

Ama Unnur doğası gereği dayanıklı biriydi ve bu durumun onu yıkmasına izin vermeyecekti. Güçlü kalmalıydı. Azimle yazmaya devam ediyordu ve romanı gerçekten de şekilleniyordu. Doğuştan gelen iyimserliğiyle, er veya geç her şeyin yoluna gireceğini kendine söylese de içten içe çok korkuyordu. Erla tekrar kapıyı açtığında kaçmayı düşündü ama fazla uzaklaşabileceğinden emin olamıyordu. Buradan tek çıkış yolu köye giden yoldu ama o yol çok ortadaydı ve Erla gibi güçlü bir kadın onu kolayca yakalayabilirdi. Yardım isteyebileceği bir komşu da yoktu. Henüz sonbaharda olmalarına rağmen hava kapalı ve kas-

vetliydi, her gün yağmur yağıyordu. Issız bir yerdeydi; vahşi doğaya doğru giderse kaybolup soğuktan ölür diye korkuyordu.

Güvende olduğunu hissetmek için ailesine bir mektup yazmaya karar verdi. Defterinde hâlâ yeterince boş sayfa ve yolculuğu boyunca onlara düzenli olarak mektup yazmayı düşündüğü için çantasında birkaç zarf vardı. Mektubu yazdıktan sonra zarfa koydu ve zarfı rafta, Erla'nın bulamayacağını umduğu kitapların arasına sakladı. Korktuğu başına gelirse belki mektup anne babasına ulaşırdı...

Hulda, adli tıp ekibinden meslektaşlarıyla birlikte misafirhane-de kahvaltı yaparken Jens de onlara kahvesini yudumlayarak eş-lik etti. Kahvaltı boyunca pek konuşmayıp zaman zaman davanın bazı yönleri hakkında yorum yapmakla yetindiler. Hulda, çiftlik evinin arkasında ne bulacaklarını tahmin etse de kaçınılmaz olanı erteleyebilirmiş gibi, fikrini dile getirmekten kaçınıyordu.

"Artık yola çıksak mı?" dedi Jens, fazla acele etmeden. Saat se-kizi geçiyordu ve Hulda onun telefonuyla uyandırılalı bir saatten fazla olmuştu. O sırada resepsiyondaki telefonun çaldığını duydu ve içini onları aradıklarına dair kötü bir his kapladı.

Son gelişmeleri öğrendiğinden beri olay yerine dönmeyi hiç istememesine rağmen başını sallayarak onayladı. "Evet, gitsek iyi olur. Haukur Leó'yu aramaya başladılar mı?"

"Başlamış olmalılar. Çiftlik evindeki kazı çalışmalarına da de-vam ediyorlardır."

"Affedersin Jens. Telefon sana" dedi, sessizce arkalarından yaklaşan pansiyon sahibi.

"Bana mı?" Jens sandalyesini gürültüyle geriye itip ayağa kalk-tı. Hulda yerinden kalkmasa da resepsiyondan gelen sesleri duya-biliyordu.

Jens'in gitmesiyle dönmesi neredeyse bir oldu.

"Evin arkasında bir ceset bulmuşlar" dedi.

Hulda hiçbir şey söylemedi. Şimdi ne olacağını zaten biliyordu.

"Kayıp kız Unnur olduğunu düşünüyorlar."

Hulda'nın içini bir umutsuzluk dalgası sarmıştı.

Unnur'u kurtarabileceği umuduna fazlasıyla tutunmuş olması-

na rağmen içten içe bunun gerçekleşmeyecek bir hayalden ibaret olduğunu da biliyordu. Her şeye rağmen bu haberi almak Noel'de yaşadığı kâbusun bir tekrarı gibiydi.

Hulda Unnur'un öldürüldüğünden emindi ama bunu yapan kişinin bedelini çoktan ödediğini hissediyordu.

Hulda ile Jens çiftliğe vardıklarında, kızın cesedinin ilk incelemesinde şiddet sonucu ölümle uyumlu izler bulunduğunu öğrendiler.

Kar durmamış, hatta rüzgâr şiddetini daha da artırmıştı. Dolayısıyla dışarıda uzun süre kalmak mümkün değildi.

Ev gündüz ışığında farklı görünüyordu ama Hulda soğuk havaya rağmen içeri girmek istemiyordu. Cesedi ve kar altında leke gibi görünen sığ mezarı görmüştü. Cesedi, kötü hava koşullarından korumak için eve almışlardı.

Demek ki Unnur aylardır, milyon yıl düşünseler kimsenin aklına gelmeyecek bir yerde, isimsiz bir mezarda yatıyordu.

Hulda geçen sonbahardaki soruşturmada farklı bir yol izleyebilir miydi, diye düşündü. Kızın izini sürebileceği ve gözden kaçırdığı bir ipucu var mıydı? Yoksa soruşturma başladığında kız çoktan ölmüş olduğu için başından beri boşuna mı çabalamışlardı?

Unnur'un babası buraya geldiğine göre kendisi bir şeyi gözden kaçırmış olmalıydı.

Tanrı aşkına, babası nasıl öğrenmişti?

Kızın ölümünde onun parmağı olabilir miydi? Bu aşamada aklına gelen tek şey buydu.

"Durum giderek kötüleşiyor. Hayatımda böyle bir şey görmedim" diye mırıldandı Jens, polis arabasında ısınırken. Ardından derin bir iç geçirdi. "Hele kendi bölgemde."

Ambulansla gelen doktor, kızın çiftle aynı zamanda ölmüş olmasının mümkün olmadığını söylemişti. Aylar önce değilse bile haftalar önce öldüğü söylenebilirdi. Detaylı analizlerden sonra daha kesin bir zaman aralığı belirleyebileceklerdi. Dolayısıyla Hulda, Haukur Leó'nun üçünü, yani Einar, Erla ve kendi kızını öl-

dürdüğü senaryosunu şimdilik elemişti. Adam buraya muhtemelen kızını *aramaya* geldiği için bu zaten saçma bir fikirdi.

Hulda evin arkasındaki sebze bahçesine bırakılmış küreği de hesaba katmak zorundaydı. Belli ki biri orayı kazmaya çalışmıştı ama kürek tek başına donmuş toprakta işe yaramamıştı.

Hulda'nın zihninde yavaş yavaş bir hikâye şekillenmeye başlamıştı. Bir yılını İzlanda'yı gezerek geçirmeyi planlayan Unnur, rahat bir konaklama yaşayacağı düşüncesiyle hiçbir şeyden şüphelenmeden bu ıssız çiftliğe gelmiş olmalıydı. Müfettiş Jens çiftin bazen gençleri yemek ve konaklama karşılığında çalıştırdığını söylemişti. Ancak nedense Unnur'un ziyareti trajik bir şekilde sonlanmıştı.

"Zavallı kız" dedi Hulda, uzun bir sessizlikten sonra.

"Adam onu arıyordu, değil mi? Yani Mitsubishi'li adam. Kızını arıyordu..."

Hulda başıyla onayladı.

"Ve toplu kıyımla sonuçlandı."

Hulda "Belki de çift, kızın nerede olduğunu söylemedi" diye tahmin yürüttü. "Ya da..." Durdu, biraz düşünüp Jens'ten çok kendine söylüyormuş gibi "Belki de kızını öldürdüklerini itiraf edip nerede olduğunu söylediler... Birinin böyle bir habere ne tepki vereceğini tahmin etmek zor. Bildiğin gibi sıradan insanlar bile... olağandışı şartlarda kontrolü kaybedebilirler Jens" dedi.

"Erla, ona ne olduğunu bana anlatmalısın" dedi Leó, korku ve çaresizlik dolu bir sesle.

Oysa asıl korkması gereken ve çok *korkan Erla'ydı.*

"Ne... ne...?" Kelimeleri ağzından çıkartamıyor, kafasında tutarlı bir düşünce oluşturamıyordu. Zihnini kaplayan o lanetli sis, düzgün düşünmesini engelliyordu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun Erla. Bu artık bitmeli! Onu bulmalıyım! Bana söylemelisin Erla!"

Erla vücudu kaskatı kesilmiş halde orada öylece duruyordu. Leó onu bıraktığında birkaç adım geriledi ama kaçamayacağını, kafese kapatılmış bir hayvan gibi köşeye sıkıştığını biliyordu.

"Her şey... her şey kontrolden çıktı, anlıyor musun?" dedi Leó. "Niyetim... kocana zarar vermek değildi."

Erla titrek bir sesle "O öldü" derken gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissetti.

Aslında bunu Leó'ya söylememişti. Olanları kendine hatırlatmak, gerçekle hayali birbirinden ayırmak için yüksek sesle dile getirmesi gerekiyordu. Einar ölmüştü. Bu gerçekti, bunu artık biliyordu. Ve Anna... Anna... O da ölmüştü. Bir perde kalkmış gibi her şeyi aniden tüm netliği ile hatırlamıştı sanki. İkisi için gözyaşı döküyordu.

"Evet ama bu bir kazaydı Erla. Ona zarar vermek istemedim. Bıçağı vardı ve korktum. Her şey kontrolden çıktı. Beni bıçaklamasından korktum... Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ama kendimi savunmalıydım. Kendimi savunmalıydım..."

Erla donuk bir ifadeyle başını salladı. Artık hiçbir şey Anna ve Einar'ı geri getiremezdi.

Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydı. Belki de hafızası yerindeyken, olanları tüm netliğiyle hatırlarken adamın sorularını cevaplamalıydı... Çünkü şimdi, unutmak için elinden geleni yaptığı her şeyi aniden hatırlamaya başlamıştı. O karanlık mahzende gerçekle yüzleşmekten başka seçeneği yoktu.

"Sen onu mu arıyorsun, Unnur'u mu?" diye sordu, tereddütlü halinden kurtularak.

"Evet, evet! Tanrı aşkına! Kızımı arıyorum. Onun nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Buraya geldi, çalışmak için."

"Biliyorum. Bana bir mektup göndermiş ama ancak birkaç gün önce elime geçti. Kocanın bulup postaya verdiğini söylediği mektuptu sanırım."

Erla başını sallayarak "Doğru. Ben bilmiyordum. Hiç haberim yoktu..." dedi.

"Ona ne oldu?"

"Einar'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Onu boşuna öldürdün."

"Kaza oldu, yemin ederim!"

"Ben ona zarar vermek istemedim, ben..."

Leó onu tekrar kavradı ama bu defa boğazından. Erla direnmedi, parmaklarının boynuna giderek daha sıkı dolandığını hissettiğinde bile, nefes almakta zorlandığında bile. Acıyı memnuniyetle karşıladı. Artık hiçbir şeyle yüzleşmek istemiyordu...

"Erla söyle bana, söyle! O hayatta mı?"

Erla kendinden geçmek üzereyken bile bakışlarını ondan ayırmadı. O an Leó'nun gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Elini biraz gevşetti.

Ama Erla o umudu söndürdü. "Hayır, öldü. Üzgünüm."

Leó boğazını tekrar sertçe sıktı.

"Gitmesini istemedim." Erla boğulacak gibi hissediyordu. "Beni bırakıp gidecekti Leó. Yine. Beni yine terk edecekti. Benim Anna'm."

"Anna mı? Delirdin mi sen? Neden Unnur'un Anna olduğunu sandın?" Leó onun konuşabilmesi için elini yine gevşetti.

"Anna benim kızımdı" dedi Erla boğuk bir sesle. "Benim Anna'm gittiği için Unnur bana gönderildi. Ona çok benziyordu. Kafam karışıyordu, Anna'nın döndüğünü düşünüyordum. Hatta bundan emin-

dim. Bana başka bir şans verildiğini düşündüm ve çok mutlu oldum ama ne olduğunu da anlayamıyordum. Einar evde değildi. Ve bazen burada yalnız kalmaya dayanamıyorum, kontrolümü kaybediyorum... Bu yüzden onun benim Anna'm olduğunu düşündüm. Sonra bir gün bana gideceğini söyledi..." Erla'nın sesi çatlamıştı. Devam ettiğinde kelimeler ince, miyavlar gibi bir sesle çıktı. "Beni yine bırakıp gidecekti ama onu ikinci kez kaybedemezdim. Gitmesine izin vermedim."

Nefesi kesildi. "Bir anda oldu. Mücadele ettiğimizi hatırlıyorum ve sonra, bir şekilde o öldü. Öldü ve beni yine terk etti. Kan aktığını hatırlıyorum ama her şey çok bulanık... İlk fırsatta sırt çantasını denize attım. Kütüphaneden birkaç kitap daha almak için köye gittiğimde..."

Leó'nun parmakları yine gerilmişti. Erla nefes almaya çalışırken boğuk bir sesle "Onu aradığını biliyordum. Geldiğinde bunu hissettim. Her şeyi gömmüş, unutmuştum ve hatırlamaya dayanamıyordum..." diye ekledi.

"Kızım nerede? Onu nasıl öldürebildin? Nasıl yapabildin?" Leó'nun sesi çatladı ve son kelimeleri boğuk bir şekilde çıktı. "O nerede?"

"Onu evin arkasında, sebze bahçesine gömdüm. Başka yapabileceğim bir şey yoktu. Einar'ın öğrenmesine izin veremezdim."

Leó'nun eli boğazını bu defa ölümcül bir şekilde sıkarken Erla bilincinin kaybolduğunu hissetti.

Daha fazla dayanamayacaktı.

17

Hulda, kurtarma ekibinin turuncu üniformasını giymiş tanımadığı bir adamın şiddetli kar yağışının altında polis aracına doğru koştuğunu gördü. Adamı görmeyen Jens'i dirseğiyle dürttü ve ardından yolcu kapısını açıp araçtan indi.

Adam nefesi kesilmiş halde konuşurken sesi gergindi.

"Biz..." Nefesini düzenleyip devam etti. "Onu bulduk, en azından bulduğumuzu düşünüyorum."

Hulda'nın aklından geçen ilk düşünce şu oldu: *Bunu karısına nasıl söyleyeceğim? Kocasını ve kızını bulduğumuzu ancak ikisinin de öldüğünü ona nasıl söyleyeceğim?*

Bu konuşmayı yapmaktan o kadar korkuyordu ki, bir an bunu başkasına yaptırmayı düşündü. Daha fazla trajedi veya kederle başa çıkacak halde değildi.

"Ölmüş mü?" diye sordu, cevap açık olsa da.

"Ne? Evet, tabii ki, bir erkek cesedi. Sizi oraya götüreceğim. Çiftlikten fazla uzaklaşmamış. Yolunu kaybetmiş ve yanlış yöne gitmiş olmalı. Aynı yerde dönüp durmuş da olabilir. Tecrübesiz kişiler bu yanılgıya sıklıkla düşüyor."

Jens de arabadan inmişti.

"Peşinden geleceğiz" dedi kurtarma ekibi üyesine, alışılmadık derecede kararlı bir sesle.

Hulda kara karşı gözlerini kısarak ayakta dururken kurtarma ekibiyle birlikte olduğu için mutluydu çünkü yalnız olsa çiftliğin yolunu asla bulamazdı. Her yer yoğun beyaz kar taneleriyle dolmuştu ve böyle havalarda kaybolmak son derece kolaydı. Haukur Leó da muhtemelen böyle ölmüştü.

Kar fırtınasında, medeniyetten uzak, tek başına.

Vicdanında iki cinayetin ağırlığını taşıyarak.

Cesedi karda yatıyordu, sırt çantası da çok uzakta değildi.

Zavallı karısının evde beklediğini düşünmek ne kadar trajik olsa da hayatta kalsa iki cinayetle suçlanacağı da kaçınılmaz bir gerçekti.

Hulda onu hiç tanımasa da soruşturma sırasında karısıyla birlikte zor günlerden geçerken birkaç defa karşılaşmışlardı. Buna rağmen içten içe onu iyi tanıyormuş gibi hissediyordu. Onun cansız bedenine bakarken güçlü bir duygu dalgası içini sardı. Adam kısa sürede art arda tarif edilemez acılar yaşayıp bu travmatik olayların içine çekilmiş, kızını bulamadan ölmüştü ama belli ki cesedinin nereye gömüldüğünü tahmin etmişti.

İki kişiyi öldürmüş olsa da Hulda bunun soğukkanlı bir katilin cesedi olduğunu düşünmüyordu.

Hayat o kadar basit değildi; iyilik ve kötülük arasındaki çizgi o kadar net değildi.

"Size göstermemiz gereken iki üç şey var" dedi adli tıp görevlisi. Haukur Leó'nun cesedi, daha detaylı inceleme için sırt çantasıyla birlikte götürülmüştü. Polis memurları şimdi ölen çiftin evinde oturuyorlardı. Akşam olmuş, hava biraz düzelmişti; rüzgâr hâlâ şiddetli esmesine rağmen en azından kar durmuştu.

"Sırt çantasında kanlı bir bıçak bulduk." Adam şeffaf plastik bir torbanın içindeki bıçağı Hulda'ya gösterdi.

"Einar'ı bu bıçakla öldürmüş olma ihtimali yüksek" dedi Hulda.

"Bazı testler yapacağız elbette" dedi adam "ama laf aramızda bu koşullarda bundan hiç şüphe yok."

Hulda başıyla onayladı.

"Evin anahtarları da ondaydı."

"Peki ya bahsettiğin üçüncü şey nedir?"

"Şu." Adam başka bir plastik kanıt torbasını ona uzattı. "Bir mektup. Aydınlatıcı olacağı kesin."

Sevgili anne ve baba,

Çok korkuyorum. Keşke evde yanınızda olsaydım.

Bu mektup elinize hiç geçmeyebilir ama size başka nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum. Onu buraya, kitapların arasına saklıyorum.

Buradan sağ çıktığım takdirde onu da yanıma alırım.

Bu kadın beni kilitledi. Adı Erla ve burada yaşıyor. Ülkenin doğusundayım. Kirkubæjarklaustur'daki benzin istasyonunda bulduğum broşürü de yolluyorum. Çiftliğin konumu da orada var. Burası ıssız bir yer ve bu kadın aklını kaçırmış.

Beni çatı katındaki bir odaya kilitledi.

Bana Anna diye sesleniyor ve gitmeme izin vermiyor. Nedenini bilmiyorum. Ona hiçbir şey yapmadım.

Bu seyahate çıkmamı istemediğinizi biliyorum ve şimdi sizi dinlemediğim için pişmanım. Kadın beni kaybetmek istemediğini söyleyip ölümle tehdit ettiği için kaçmaya cesaret edemiyorum.

Bu mektubun elinize hiç geçmeyebileceğini biliyorum ama yazmak biraz rahatlattı. İkiniz de çok yakınımdaymışsınız ve ne yapıp edip beni kurtarmaya gelecekmişsiniz gibi hissediyorum.

Haukur Leó en muhtemel noktayı bulduğunu düşünüyordu. Evin arkasında karların altında kalmış sebze bahçesine benzeyen bir yer vardı.

Bu yolculuğa kızını bulmak için çıkmıştı. Onu bulamayacağından korkuyordu ama ölüsünü bulmaktan daha çok korkuyordu. Her şeye rağmen gerçeği öğrenmeliydi, karısı da öyle... Unnur kaybolduğundan beri başına ne gelmiş olabileceğini öğrenmek istediklerinden başka bir şey konuşmamışlardı.

En kötüsünün gerçekleştiğini bilmek bile bunun olmasından korkmaktan daha iyidir diyorlardı birbirlerine ama şimdi bundan o kadar da emin olamıyordu. Artık Unnur'un öldüğünü, hatta cinayete kurban gittiğini bile biliyordu ve bunu bilmek öyle korkunçtu ki, ne düşünebiliyor ne de ne yapacağını biliyordu. Zemin ayaklarının altından çekip alınmış, başka birine dönüşmüştü sanki. O iyi bir insandı, en azından şimdiye kadar öyleydi ama umutsuzluk onu değiştirmişti... Mektup geldiğinde okuduklarına inanamamıştı. Posta kutusuna bırakıldığında evdeydi. Ofiste diğer insanlarla bir arada çalışmakta zorlandığı için, evden daha sık çalışmaya başlamıştı. Unnur'un mektubu Noel'den hemen önce geldiğinde her şey tümüyle gerçek dışı görünmüştü.

Bir an Unnur'un hayatta olduğuna ve kâbusun bittiğine, bilinçli olarak ortadan kaybolduğuna ve şimdi güvende olduğunu bildirmek için onlara mektup yazdığına inanmıştı. Ayağa kalkıp telefona koşarak o sırada işyerinde olan karısını tam arayacaktı ki mektubun tarihini gördü.

Zaman o anda durmuştu. Başı dönmeye başlayıp tüm gücünü kaybettiğini hissederken başta mektubu okuyamamıştı. Gücünü topla-

yıp okuduğundaysa mektubun bir yardım çağrısı olduğunu görmüştü. Ancak Unnur mektubu yazdığında onu postalayabilmesi de mümkün değildi.

Belli ki Unnur çok korkmuştu. Haukur Leó mektubu tekrar tekrar okurken Erla adlı kadına karşı içini kontrol edilemez bir öfke ve nefret kapladı. Mektup geçen sonbaharın başlarında yazılmıştı, kızlarıyla irtibatları kesildikten kısa bir süre sonra. O zamandan beri ondan hiç haber alamamışlardı.

Einar, geçen yaz çiftlikte kalan gençlerden birinin orada unuttuğunu düşündüğü bir mektubu postaya verdiğini söylemişti. Oysa o mektup Unnur'un mektubuydu muhtemelen. Einar'ın bir suçu olmadığını, Unnur'un orada kaldığından bile haberi olmadığını o zaman anlamıştı.

Haukur Leó mektubu okuduktan sonra kızını bulmaya karar vermiş, durup düşünmemişti bile. Ama bunun kötü bir fikir olduğunu şimdi anlıyordu. Doğrudan polise gitmeliydi tabii ki. Oysa o nasıl bir durumla karşılaşacağını bilemediği için tedbir olsun diye sırt çantasını alıp av bıçağını, pusulasını ve biraz da nakit parayı içine koymuştu. Kızı mektubuna çiftliğin konumunu detaylarıyla anlatan bir broşür eklemişti. Haukur Leó hazırlıklarını tamamlar tamamlamaz Mitsubishi'sine atlayıp uzun ve karanlık bir yolculuğa çıkarak Izlanda'yı boydan boya geçmiş, karısına da hiçbir şey söylememişti. Zaten ilişkilerine sessizlik hâkimdi artık. Bugünlerde çok az konuşuyorlardı.

Şimdi geriye dönüp baktığında kendisine ne olduğunu düşünüyordu. Öncelikle karısını boş yere umutlandırmak istememişti, ikincisi ise çiftlikteki kadından intikam almak için yanıp tutuşuyordu. Çok öfkeliydi. Hâlâ da öyleydi. İçi inanılmaz bir öfkeyle dolmuştu. Nefretinin şiddetini kelimeler anlatmaya yetmezdi. Artık kendini tanıyamıyordu.

Kış soğuğuna rağmen, doğuya yolculuğu beklediğinden daha iyi geçmişti. Arabayı hız sınırını aşarak kayıtsızca sürmüş, önünde uzanan tek şeritli yolda hayatını tehlikeye atmış, doğuya doğru durmadan yol almıştı. Belki polis onu durdursa daha iyi olurdu. Onlara nereye gittiğini söylemek zorunda kalınca belki aklı başına gelirdi.

Ama her şey ona komplo kurup yoluna devam etmesini sağlıyordu adeta. Öfke ve umutla beslenen saatler boyunca o uzun kış gecesinde uzaktaki çiftlik ışıklarının tek tük göründüğü buz tutmuş ıssız ovalardan geçerek şeridinde ilerlemişti, ta ki sonunda doğuda karlı bir hava onu karşılayıp hızını yavaşlatmak zorunda bırakana dek. Sabahın ilerleyen saatleriydi ve sapağa vardığında gri bir şafak sökmüştü. Şu zamana kadar makul olan yol koşulları, Ring Road rotasından ayrılır ayrılmaz gözle görülür biçimde kötüleşmişti. Sonunda yol tamamen kapanmış, tüm çabalarına rağmen arabası sıkışıp kalmıştı. O noktadan sonra yürümekten başka çaresi kalmamıştı.

Arabadan indiğinde rüzgârın şiddeti onu çok şaşırtmıştı ama neyse ki buna hazırlıklıydı ve çiftliğe ne kadar uzaklıkta olduğunu iyi kötü biliyordu. Tek yapması gereken yol işaretlerini takip etmekti. Ama tabii söylemesi yapmasından kolaydı çünkü işaretler arasındaki mesafe uzundu ve rüzgâr yerdeki gevşek karları gökyüzünden düşüyormuş gibi havaya kaldırıyordu. Hava bundan daha kötü olsaydı yolunu şaşırabilirdi ama onu buraya kadar güvenle getiren şansı hâlâ onun yanındaydı. Önce başka bir eve rastladı. Başta aradığı çiftliği bulduğunu sandı ama yaklaştıkça bu evin terk edilmiş olduğunu ve düşündüğü kadar ilerlemediğini fark etti. Sonunda çiftlik evine vardığında bitkin düşmüş gibi davranmasına gerek kalmamıştı. Bir dönemeci döner dönmez ev görünmüştü. Pencerelerinden dışarıdaki karın üzerine düşen ışıklarla bir Noel kartpostalına benzemişti ama o gerçeği biliyordu. Orada korkunç bir şeyler yaşandığını biliyordu. Emin olamadığı tek şey Unnur'un hâlâ hayatta olup olmadığıydı. Asıl soru buydu. Bu yüzden de buraya gelme sebebini açıklamadan önce, ev sahiplerine dikkatle yaklaşıp evi keşfetmeye çalışması gerekecekti. Yüzleşmeden önce. O telaşta düşünmeden gerçek adını, genellikle bilinen ikinci adını vermişti. Ama kızının soyadı Leósdóttir değil, Hauksdóttir olduğu için muhtemelen kimse bundan şüphe etmemişti.

Erla denen sürtük başından beri şüpheli davranmıştı. Neden buraya geldiğini muhtemelen tahmin etmişti. Er ya da geç işlediği korkunç suçun ortaya çıkacağını biliyordu. Dolayısıyla peşinden hiç ayrılmamış, evde ipucu aramasını zorlaştırmıştı. Her şeye rağmen Leó gece gizlice tavan arasına çıkmış, Unnur'un kaldığını tahmin ettiği odayı

bulmuştu. Ve tabii şimdi orada kimse yoktu. Normalde hiç ağlamayan Leó, odaya girdiğinde kızının çoktan öldüğünü hissederek gözyaşlarına boğulmuştu. Geç kalmıştı.

Einar denen adamı çözmek daha zordu. Unnur'a ne olduğunu biliyor muydu? Ve bu çok sıradan görünen evde ne yaşandığını gerçekten biliyor muydu? Oturma odasındaki Noel ağacı ve altına dizilmiş hediyeler, arka planda radyodan gelen parazitli sesleriyle İzlanda'ya özgü eski tip bir kır evi gibi sıcak ve samimi bir izlenim veriyordu. Söylediği yalanları yeterince iyi kurgulamamıştı: Kaybolmuştu ama onu aramaya çıkan kimse yoktu. Başka ev görmemişti... Birbiri ardına aptalca hatalar yapmıştı. Fırsatını bulur bulmaz oturma odasındaki telefon kablosunu olabildiğince düzgün ve dikkat çekmeyecek bir şekilde kesmişti. Durumu değerlendirmek ve kanıt aramak için daha uzun zamana ihtiyacı vardı.

Sonra nasıl olduysa işler çığırından çıkmıştı.

Hiçbir uyarı olmadan kendini Unnur'la aynı durumda, onun kaldığı odada kilitli bulmuştu. Belki Einar bir şeylerden şüphelenmişti ve karısını korumak için harekete geçmişti. Haukur Leó, kaba kuvvetle kapıyı kırmaya çalışsa da kızından çok daha güçlü olmasına rağmen başaramamıştı. Delirmiş bir kadın tarafından buraya hapsedilince kim bilir ne hissetmişti? Einar bıçağıyla odaya girdiğinde öfkesi iyice büyümüş, sonra iş şiddete dönmüştü. Haukur Leó kendini korumak için bıçağı ondan almaya çalışmış, mücadele felaketle sonuçlanmıştı. Bu arada kendisi şans eseri yaralanmadan kurtulmuştu. Einar'ı öldürdüğü için biraz olsun pişmanlık duymamıştı. Bir adamı öldürmüştü ama kendini savunmuştu. Sonuçta kendi kızı da bu evde kalırken öldürülmüştü. Her şey gerçek dışı görünüyordu; kan, yerde yatan ceset. Haukur Leó garip bir kayıtsızlık içinde bir süre orada öylece durmuş, Einar'ın kan kaybından ölmesini izlemişti.

Bir süre sonra kendine geldiğinde Erla'yı bulmak için aşağı koşmuş, onun çoktan kaçtığını fark etmişti. Onu bulmakta zorlansa da sonunda kadını köşeye sıkıştırmış, yaptıklarını itiraf ettirerek kızını nasıl nedensizce öldürdüğünü anlatmasını dinlemişti. Bu bir akıl hastasının davranışıydı. Unnur ve Erla'nın kızı gerçekten de birbirlerine benziyordu. Ama o kadar. Misafir yatak odasında Anna olduğunu tahmin

ettiği kızın fotoğrafını görmüştü. Ve gerçekten de benziyorlardı. Hatta o ateş kırmızısı saçları ve gözlerindeki ifade bile neredeyse aynıydı.

Mahzende bulduğu kürekle donmuş toprağı kazmaya çalışmışsa da başaramamıştı. Ne kadar süredir buradaydı?

O kadar üşümüş ve yorulmuştu ki zaman kavramını tamamen kaybetmişti ve Unnur'u bulmaktan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Öte yandan çabalarının işe yaramayacağının da farkına varmaya başlamıştı. Ya başka bir yol, daha güçlü bir araç bulmalı ya da yardım istemeliydi. Belki de polisi aramalıydı...

İki kişiyi öldürmüştü.

İlki kazaydı ama ikincisinin soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet olduğunu kabul etmek zorundaydı. O lanet olası sürtüğü bile bile öldürmüş, nefesi kesilene kadar boğazını sıkmıştı. Başta kendini iyi hissetmiş, Unnur'un intikamını aldığını düşünmüştü. Ama birkaç saniye sonra yaptığını tüm dehşetiyle fark etmişti. Geri dönüşü yoktu. Her şey değişmişti. Ama artık Unnur olmadığına göre bunun da bir önemi yoktu. İşlediği suçları gizlemeye çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyordu. Genel olarak düşünüldüğünde hiçbirinin önemi yoktu. Onun kızı ölmüştü.

Böyle olmamalıydı.

Elinden gelen tek şey bu olduğundan demir kadar sert zemini kazmaya devam etti ama karı kırıp altındaki toprağa bile ulaşamıyordu. Ayaklarının altında gömülü olduğunu bildiği halde ona ulaşamamak kâbustan beterdi. Nefes alamıyordu ve etrafını çepeçevre saran fırtına çığlık atmaya devam ediyordu. Çok üşüyordu ve ölümcül bir yorgunluk üzerine çökmüştü. Ama Unnur'un donmuş toprağın altında yattığını düşündükçe yeni bir adrenalin dalgası içini sarıyordu. Her şeye rağmen bu şekilde devam edemezdi. Dinlenmeli, yardım isteyip istemeyeceğine karar vermeliydi. Tabii ki polisi arayıp cinayetleri itiraf edebilir ve kızını bulmaları için yalvarabilirdi. Sonuçlarına katlanmaya hazırdı ama karısının ne hale geleceğini düşününce ürperdi. Unnur ölmüştü ve kendisi de hapse girince karısı yalnız kalacaktı... Belki bir şekilde bu işten kendini kurtarabilirdi; belki yargıç hafifletici sebepleri göz önünde bulundurup ona ceza vermezdi. Ama düşünürken bile böyle bir şeyin mümkün olmayacağını biliyordu.

Kürekle kazmayı bıraktı ve bir anlığına başını kaldırdı. Fırtına buzdan mermilerle onu dövüyordu ve birkaç metreden ötesini göremiyordu. O kar girdabının içinde mahsur kalmıştı, kimse nerede olduğunu bilmiyordu; kızının başına gelenler onu hem zihinsel hem de fiziksel olarak tüketmişti. Arada bir kendisinin de bir katil olduğu düşüncesi aklına geliyordu. Kendisi! Oysa kızı kaybolana kadar çok sıradan bir insandı.

Güç toplamak için belki bir süreliğine eve girip dinlenebilirdi. Ama kırk sekiz saati aşkın uykusuzluktan sonra acilen dinlenmeye ihtiyaç duysa da uzanır uzanmaz Unnur'u, ölümünü, öldürdüğü Erla ve Einar'ı düşünmekten korkuyordu. Zihnini tamamen boşaltmanın bir yolunu bulmalıydı. Bütün bunlarla başa çıkamıyordu.

Kazmaya devam etmeye çalışırken onu ele geçiren yorgunluğun etkisiyle küreği yere bırakmış, eve doğru yürürken kendine biraz dinlendikten sonra devam edeceğini söylemişti. Kızından vazgeçmeyecekti.

Kapı kilitliydi ama anahtar muhtemelen Erla'daydı. Merdivenden hızla aşağı inip mahzenin karanlığına adım atmıştı. Orada yatıyordu işte, kapıdan süzülen loş ışıkta zar zor görünüyordu. Öldürdüğü kadın. Midesi bulanmaya başlamış, neredeyse kusacak gibi olmuştu ama derin bir nefes alarak asıl amacına, anahtarları bulmaya odaklanmıştı. Anahtarlar kadının cebindeydi. Hemen oradan çıkıp buzlu merdiveni tırmanarak ön kapıya gitmişti. Elleri o kadar soğuk ve güçsüzdü ki, anahtarı kilide güçlükle sokabilmiş, sonunda içeri girebilmişti. Hole ve sonra oturma odasına girdiğinde hiçbir şey olmamış, kimse öldürülmemiş, kimse üst katta kanlar içinde yatmıyormuş gibi her şey Noel'e hazır görünüyordu...Haukur Leó baş dönmesini engellemeye çalışıp bayılmamak için kendini zor tutmuştu ama çatı katındaki adam aklından çıkmıyordu. Bu evde uyumak şöyle dursun, burada kalamazdı bile.

Yedek odaya gittiğinde sırt çantasını, içindekiler etrafa saçılmış halde yatağın üzerinde bulmuştu. Titreyen elleriyle onları tekrar çantaya doldurmuş, çantayı da yanına alıp dışarı koşmuştu.

Duvara toslamış gibiydi. Rüzgâr onu sarsıp kar görüşünü engellerken bir saniye hareketsiz durmuştu. Çok soğuktu. Bu havada kazmaya devam edemezdi. Ama eve dönmeyi de kaldıramazdı. Kafası

allak bullak olmuş, saatlerce uykusuz kalmak düşünme yeteneğini zayıflatmıştı. Ne yapmalıydı? Kızını oradan nasıl çıkartacağını bilmiyordu, polise itirafta bulunup sonuçlarına katlanmaya karar veremiyordu. Artık düşünemiyordu.

Bacakları onun yerine karar vermiş gibi başını fırtınaya karşı eğerek yürürken tek düşüncesi arabasına dönmekti. Mitsubishi'ye döndüğünde ısınıp gücünü toplayabilir, ne yapacağına o zaman karar verebilirdi.

Buraya ilk geldiğinde çiftlik evine giden yolu bulduğuna göre dönüş yolunu da bulabilirdi. En azından kendini buna inandırmaya çalışıyordu ama hava şimdi çok daha kötüydü. Sonuçta dümdüz gidecekti ve yer işaretleri de ona yol gösterecekti. Evet, başka seçeneği yoktu.

Diğer eve, oradan da arabasına kadarki mesafeyi iyi kötü hatırlıyordu. Bu da ne kadar mesafe kat ettiğini anlamasına yardımcı olacaktı. En önemlisi ayağını bastığı kar tabakasının altındaki yolu takip ederek düz devam etmekti.

Haukur Leó, yolun uzun olduğunu ve ısınmak için hızlı hareket etmesi gerektiğini bilerek olabildiğince düzenli adımlarla yürümeye devam edecekti. Soğuğa yenik düşmemeliydi. Yorgunluğunu bir süre daha bertaraf edebilirse yeterli enerjisi olduğunu düşünüyordu.

Karların içinden yılmadan, şiddetli rüzgâra boyun eğmeden ilerliyordu. Başını eğik tutmak zorundaydı. O yakıcı kar taneleri yüzünden önüne bakamıyordu ama doğru yolda olduğundan emindi.

Terk edilmiş ev neredeydi? Arabasına giden yolda olduğunu anlamak için onu bulması gerekiyordu.

Önünden geçip gitmiş miydi yoksa?

Bu mümkün müydü?

Belki de tipi ve görüş mesafesinin kısalığından dolayı onu gözden kaçırmıştı.

Haukur Leó uzun süredir yürüyormuş gibi hissettiği için şimdiye kadar eve varmış olması gerektiğini biliyordu. Evet, muhtemelen onu görmemişti.

Aslında epeydir yol işareti de görmemişti ama sonra aralarında biraz uzun bir mesafe olduğunu hatırlamıştı. Doğru yolda olduğunu, arabasına yakında ulaşacağını içgüdüsel olarak hissediyordu. Başaracaktı ama çok üşüdüğü ve tüm enerji rezervleri tükenmiş gibi hiç gücü kalmadığı da bir gerçekti.

Ama arabasına ulaşmak zorundaydı.

Reykjavík'e dönecekti; evet, artık her şey daha netti. Evine, karısının yanına gidecek, onu oturtacak, olanları baştan sona anlatacaktı. Noel'den önce aptalca davranıp haber vermeden ortadan kaybolduğu için karısı kim bilir nasıl endişelenmişti. Bunu hak etmemişti.

Ona Unnur'la ilgili haberi verecek, o aşağılık insanların ne yaptığını anlatacaktı. Karısı güçlüydü, yıkılmayacaktı. Sonra ona doğuya yolculuğunun nasıl bittiğini anlatacak, çiftin öldüğünü, kızlarını çiftlik evinin arkasındaki bahçeye gömdüklerini söyleyecekti. Sonra ne yapması konusunda karısına akıl danışacaktı. Karısı ona teslim olmasını söyleyecekti ki o da böyle olması gerektiğini zaten biliyordu.

Erla ve Einar ölmüş olmasına rağmen içi hâlâ acı ve çalkantılı bir öfkeyle doluydu.

Adımları yavaşlamış, başta ona güç veren adrenalini tükenmişti. Bir an durup etrafına baktığında manzaranın her yönde aynı olduğunu görmüştü; beyaz bir duvar. Sonunda, nerede olduğunu bilemediği için aynı noktada dönüp durmuş olabileceğini kabullenmişti.

Devam etmekten ve yoldan sapmamış olmasını ümit etmekten başka çare yoktu.

Zaman kavramını kaybetmişti; hatta ne kadar süredir yürüdüğünü de bilmiyordu. Tam bir umutsuzluğun içine düşmüştü. Geri mi dönmeliydi? Hayır, kar ayak izlerini çoktan örtmüş olacağından bu da işe yaramazdı.

Belki de en akıllıcası oturup kendini bir kar yığınına gömmekti. Biraz dinlenmiş olurdu. Şansın yüzüne gülmesini, havanın düzelmesini ümit edebilirdi ama bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Evet, en iyisi buydu. Kara sığınmak.

Yine durup yere çöktü. Nefesini düzene sokup ağrıyan kaslarını biraz dinlendirmek iyi gelmişti.

Sırt çantasını indirip karın üzerine bıraktı, sonra başını yastık niyetine çantasına yasladı. Uyumayacaktı, sadece birkaç dakika dinlenecekti.

Sağ elini, Unnur'un mektubunu sakladığı ceketinin cebine koydu çünkü onu koruması gerekiyordu.

Sonra gözlerini kapatıp kızını düşünmeye başladı.

Hulda uçağın arkasında bir koltuk bulmuş, diğer yolculardan uzakta tek başına oturuyordu.

Eve dönüyordu.

Gürültü sağır ediciydi ama etkilenmemeye çalışıyordu; türbülansa, rahatsız koltuğa ve her sarsıntısında üzerine dökmemek için dikkatlice yudumladığı ılık kahveye rağmen bu uçuşa katlanmak zorundaydı.

Kahve iğrençti ama uçakta başka ne beklenebilirdi ki? Yolda okumak için havaalanında bir gazete almıştı ama boşa para israfı olmuştu. Bir kelime bile okumamıştı çünkü yazılara odaklanmaya çalıştığı an midesi bulanmış, yakıt ve acı kahve kokusuyla birlikte kâğıt ve mürekkep kokusu kötü bir kokteyl olmuştu.

Evet, eve dönüyordu.

Yolculuk çok zorlu geçmişti. Kışın ortasında, hiç bilmediği bir ortamda, bir grup yabancıyla birlikte bir trajedinin içinde sıkışıp kalmak ihtiyacı olan son şeydi. Şu an kendi kederiyle bile başa çıkmakta yeterince zorlanıyordu.

Bu davayı kabul etmekte, işe dönmekte acele etmişti. Henüz kederinin üstesinden gelememişti. Ama bu düşünce zihninde şekillenir şekillenmez üzüldü çünkü bu kederin üstesinden *asla* gelemeyeceğini biliyordu.

Gerçek duygularını bir maskenin arkasına saklamayı öğrenmesi, kimseyle paylaşmaması ve başkalarına hiçbir şey olmamış gibi davranması gerekiyordu ki hayatına devam edebilsin, tabii buna hayat denilebilirse.

Davanın mümkün olabildiği kadarıyla çözüldüğünü düşünüyordu. Zavallı Unnur'un nasıl öldüğünü tam olarak belirle-

yebilmeleri muhtemelen mümkün olmayacaktı ama arka planı bildikleri ve ailesine yazdığı mektubu okudukları için boşlukları doldurmak zor değildi. Çiftlikte yaşayan çiftin ölümüyle sonuçlanan olaylar dizisini tam anlamıyla çözmek mümkün olmasa da ölümlerden Haukur Leó'nun sorumlu olduğu açıktı.

Üçü neredeyse kesin olarak cinayete kurban giden dört kişi hayatını kaybetmişti ama kimse cezalandırılmayacaktı.

Onun işi bazen böyleydi işte, geceyle gündüz arasındaki o bulanık sınırda oynanan bir oyun. Hiçbir zafer yeterince keyif verici değildi; işi hiçbir zaman tam anlamıyla bitmiyordu. Övgü ya da ödül bekleyemezdi. Bulmacanın çözümü genel bir ilgisizlikle karşılanmıştı. Belki de erkeklerin dünyasında bir kadın olarak, meslektaşlarından çok onun için geçerliydi bu. Bazı meslektaşlarının ondan bir hata yapmasını, kötü performans göstermesini beklediğini, sürekli ve güçlü bir şekilde hissediyordu. Kendini kanıtlama, sürekli daha iyisini yapmaya dair derin ihtiyacını ancak böyle açıklıyordu ama bu bile yeterli gelmiyordu.

Yine de küçük zaferler onu kısmen tatmin ediyordu. Kimse dile getirmese bile, en azından kendisi iyi yaptığı bir işle gurur duyabilirdi.

Bu defa odaklanamadığı halde görevini başarıyla yapmasına rağmen, boşluktan başka bir şey hissetmiyordu. Hatta başka kimsenin daha iyisini yapabileceğini sanmıyordu. Yine de içinde hiçbir şeyin dolduramayacağı bir boşluk, ruhunda bir delik vardı.

Şimdi elinde sıkıca tuttuğu soğuk kahvesiyle sarsılan uçakta otururken iliklerine kadar ürperdiğini hissediyordu.

Eve gidiyordu, ama orada onu ne bekliyordu? Álftanes'teki evi gerçekten de evi olarak görebilir miydi?

Artık hayır.

Aile Noel'de sonsuza dek parçalandığında ev de enkaza dönüşmüştü aslında. Yine de oraya gidiyordu, en azından şimdilik orada yaşaması gerekiyordu. Başka gidecek yeri yoktu.

Tabii istediği zaman annesinin kapısını çalabilirdi ama buna hiç niyeti yoktu. Yeterince yakın değillerdi, en azından Hulda açısından.

Hulda henüz o gücü kendinde bulamasa da bu yolculuktan sonra çalışmaya devam edeceğini biliyordu. Jón artık eskisinden daha fazla evden çalışıyordu ve Hulda ondan uzak olmak istiyordu. En azından çalışırken arada bir de olsa zihni Dimma dışında başka şeylere odaklanıyordu.

Çok önem vermediği bir şeyle ilgilenebilirdi. Amirlerine bu konuda söz vermiş olmasına rağmen tam anlamıyla odaklanaması soruşturmalarını olumsuz yönde etkileyebilirdi ama durum zordu. Bundan böyle önce kendini düşünmeyi öğrenecekti. Bunu kendi başına atlatmak zorundaydı. Başka yolu yoktu. Jón ona destek olmuyordu ama kendisi de ondan destek beklemiyordu zaten. İkisi de tek kelime etmemesine rağmen Hulda'nın *bildiğini biliyor* gibiydi.

Aralarında neredeyse tam bir sessizlik vardı.

Yeterince zaman geçtikten sonra evden taşınmasını ve hayatından tamamen çıkıp gitmesini bekliyordu. Ama o zaman bile Hulda ondan kurtulmuş olmayacaktı. Reykjavík gibi küçük bir şehirde her zaman ona rastlayabilirdi. Rastlamasa bile serbestçe gezdiğini, hayatta olduğunu ve Dimma mezarında yatarken onun hayatını yaşadığını bilecekti. Ve bu hiç adil değildi.

Bazen cesaretini toplayıp ona dava açmayı düşünüyordu. Bu işin peşini bırakmayabilirdi. Ailenin kirli çamaşırlarını gözler önüne serebilir, gittiği her yerde kendisine yöneltilen bakışlara, fısıltılara sırt çevirebilirdi. Gittiği her yerde zehir gibi diller yüksek sesle aynı soruları sorup duracaktı: *Tabii ki biliyordu, bilmez olur mu? Neden daha önce bir şey yapmadı?*

Jón neden kendi suçuyla yüzleşmiyordu?

Neden o piç kurusu ölerek Hulda'ya bir iyilik yapmamıştı? Belki dünya adil bir yer olurdu. *O sefil, değersiz hayatında bir kez olsun iyi bir şey yapmış olurdu.*

Eskiden böyle yolculuklardan sonra eve dönmeyi iple çekerdi. Ailesinin kollarına, deniz kenarındaki sıcak evlerine, şehirdeki günlük koşuşturmacadan kaçtığı sığınağına dönmekten daha güzel bir şey yoktu. Ama o günler geride kalmıştı ve doğrusu o duygu Dimma intihar etmeden çok önce yok olmuştu. O uzun ve

acı verici süreçte evin tüm sıcaklığı da uçup gitmişti. Artık evin bir an önce satılmasını bekliyordu. Jón yakında harekete geçmezse evi kendisi satışa çıkaracaktı. Her gün Dimma'nın odasının önünden geçmeye dayanamıyordu. Onu buldukları an öyle travmatik olmuştu ki bu anıyı silmekten başka bir şey istemiyordu ama yapamıyordu. Rüyasında da uyanıkken de o sahne aklından çıkmıyordu; Hulda bu anının ömrünün sonuna kadar zihninin bir köşesinde kalacağını biliyordu. Bu, kızıyla ilgili son anısı olmasına rağmen mutlu anıları hatırlamaya odaklanabilmek için her şeyini verirdi.

O soğuk eve dönüyordu. Ev ona artık ürpertici ve dostane olmayan bir yere dönüşmüştü; hangi odaya giderse gitsin keder onu takip ediyordu. Bahçeye çıkıp denizi seyretmekten eskisi gibi zevk alamıyordu. Akşamı içeride, yatakta geçiriyor, bazen acıktığında sadece kendisi için bir şeyler pişiriyordu. Onun dışında işyerindeki kafeteryada yediği sıcak öğle yemeğiyle yetiniyordu. Yalnız uyuyordu. Jón misafir odasına taşınmıştı.

Hulda soğumuş uçak kahvesinden bir yudum daha aldı.

Tadı hâlâ kötüydü. Onu bekleyen güne cesaretle göğüs germeliydi.

Her gün dayanmaya çalışmalıydı.

Çalışmaya devam etmeli, elinden geleni yapmalıydı. Sonuçta, boş boş oturamazdı.

Başarılı olacak mıydı, bilmiyordu.

Kırkına merdiven dayamıştı. On yıl sonra nerede olacaktı? Ya da yirmi yıl sonra?

O zamana kadar Dimma'nın hatırası silinmiş olacak mıydı?

Peki Jón nerede olacaktı?

Birlikte olmayacakları kesindi ama Jón'un başka bir yerde, belki yeni bir eşle, yaptıklarının anısını çoktan gömmüş olarak hayatına devam edeceği kesindi.

Evet, Dimma ölmüştü ama *o* hayatta olacaktı.

Öte yandan o piç kurusunun kalbi zayıftı; doktorlar ona, ilaçlarını aldığı sürece endişelenecek bir durum olmadığını söylemişlerdi.

İlaçlarını almayı bırakırsa ne kadar kolay çözülürdü her şey. Evet, bu herkes için en iyisi olurdu.

Ve bu düşünceyle Hulda'nın morali biraz yerine geldi.

Yazarın notu

Ben yıl boyunca kitap okurum ama en çok Noel döneminde okumayı severim. Noel'de birbirine kitap hediye etmek ve Noel arifesini kitap okuyarak geçirmek eski bir İzlanda geleneğidir. Noel temalı kitaplar da en sevdiklerimdendir. En sevdiklerim arasında Agatha Christie'nin *Noel'de Cinayet* (1938), Ellery Queen'in *The Finishing Stroke* (1958), Ngaio Marsh'ın *Tied up in Tinsel* (1972) ve Simon Brett'in *The Christmas Crimes at Puzzel Manor* (1991) eserlerini sayabilirim.

Cinayet romanı yazmaya başladığımda Noel dönemini konu alan romanlar yazmayı çok istiyordum. Bu türde ilk kitabım Dark Iceland serisinden *Whiteout,* ikincisi ise *Sis*'ti. Ayrıca Noel arifesini konu alan birkaç kısa öyküm de var.

Noel hakkında yazarken elbette kendi bildiğim geleneklerden etkilendiğim gibi ailemin anlattığı hikâyelerden de etkilendim. Bunlardan birini, annem Katrín Guðjónsdóttir'in on yaşında olduğu 1960 yılında, İzlanda'da geçirdiği Noel hakkında birkaç yıl önce yazdığı kısa anıyı sizinle paylaşmak istiyorum:

Elmalı Noel, 1960

Babam Noel elmalarını alıp o kutuyla Reykjavík, Háagerdi'deki evimize geldiğinde içimi bir mutluluk sardı. Noel'in yaklaştığını o zaman hissettim.

Biz sadece Noel zamanında elma yediğimiz için ablalarım ve abilerimle birlikte sürekli üst kata çıkıp onları koklardık. Kutunun ağzı açık olurdu ama biz sadece bakmakla yetinirdik; Noel arifesine kadar kimse elma yemezdi.

Noel'de yeni kitabımı okumaya başladığımda ilk ısırığımı almak için sabırsızlanırdım.

O elmaların kokusu hâlâ burnumda...

Katrin Guðjónsdóttir